

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 54

Dimecres, 30 de maig de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 35 i 36, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 35

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al segon període del 2000
(tram. 232-00005/06) (p. 3)

Sessió núm. 36

Necrològica

de l'exdiputat Sr. Pere Pi-Sunyer i Bayo (tram. 401-00024/06) (p. 9)

Projecte de llei

del Pla estadístic de Catalunya 2001-2004 (tram. 200-00029/06) (p. 11)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 14/2000, del 29 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya
per al 2001 (tram. 200-00032/06) (p. 21)

Proposició de llei

per a la reducció dels riscos ambientals de les línies elèctriques d'alta tensió (presa en consideració)
(tram. 202-00049/06) (p. 24)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora
de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat
(presa en consideració) (tram. 202-00079/06) (p. 30)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament
Empresarials (presa en consideració) (tram. 202-00102/06) (p. 37)

Preguntes

al Consell Executiu sobre la celebració del Dia Internacional de la Gent Gran
(tram. 310-00169/06) (retirada) (p. 44)

→

al Consell Executiu sobre la conservació dels valors naturals de la finca de Can Fenosa, situada entre les poblacions de Martorelles i Montornès del Vallès (Vallès Oriental) (tram. 310-00201/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les seves perspectives respecte a la posada en marxa de les noves fases dels regadius de la Terra Alta (tram. 310-00277/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre el funcionament del campament de joventut de la Riba (Alt Camp) (tram.310-00279/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la carretera CN-152 (tram. 310-00148/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre les accions dutes a terme en el marc del programa Viure en família (tram. 310-00170/06) i sobre el grau d'aplicació del programa Viure en família (tram. 310-00171/06) (retirades) (p. 49)

al Consell Executiu sobre la situació dels pagesos afectats pels atacs de l'ós (tram. 310-00176/06) (p. 49)

al president de la Generalitat sobre el nivell d'eficiència del Govern (tram. 317-00260/06) (p. 50)

al president de la Generalitat sobre les presumptes irregularitats del Govern detectades en els informes de la Sindicatura de Comptes (tram. 317-00264/06) (p. 51)

al president de la Generalitat sobre la seva valoració de la gestió actual dels recursos públics a Catalunya (tram. 317-00266/06) (p. 52)

al president de la Generalitat sobre les infraestructures a Catalunya (tram. 317-00270/06) (p. 54)

al president de la Generalitat sobre el seu criteri dels esbrinaments fets respecte a les pintades contra el delegat del Govern a les Terres de l'Ebre (tram. 317-00274/06) (p. 54)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials (presa en consideració) (tram. 202-00102/06) (continuació) (p. 55)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 5/1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00108/06) (p. 56)

Proposta de resolució

per la qual es crea una comissió d'investigació sobre les presumptes irregularitats detectades en la gestió de la Direcció General de Turisme i dels departaments del Govern responsables (tram. 252-00014/06) (p. 61)

Control del compliment

de la Moció 25/VI del Parlament de Catalunya, sobre la protecció mediambiental d'espais naturals, especialment pel que fa a la construcció de camps de golf (tram. 340-00026/06) (p. 69)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la promoció industrial de Catalunya (tram. 300-00521/06) (p. 75)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de seguretat (tram. 300-00269/06) (p. 80)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política pesquera, especialment pel que fa a la sobreexplotació de recursos (tram. 300-00524/06) (p. 85)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 35

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Pre- sideix el president del Parlament, acompanyat del vice- president primer, la vicepresidenta segona, la secre- tària primera i els secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Agricultura, Ramade- ria i Pesca.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al segon període del 2000. Tram. 232-00005/06. Comissió de Govern Inte- rior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Regla- ment).

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la trans- cripció.)

Liquidació del pressupost del Parla- ment i del Síndic de Greuges correspo- nent al segon període del 2000 (tram. 232-00005/06)

El Ple del Parlament coneix la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al segon període del 2000, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament apro- va la dita liquidació.

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DEL 2000

CAPÍTOL I		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanent	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament	
121	10001	Assignacions diputats	922.400.000	-179.410.000	742.990.000	12.380.037	730.609.963	730.609.963	0
122	10001	Assignacions diputats	0	167.945.278	167.945.278	0	167.945.278	167.945.278	0
	10	Alts càrrecs	922.400.000	-11.464.722	910.935.278	12.380.037	898.555.241	898.555.241	0
121	11001	Retribucions bàsiques	32.200.000	3.200.000	35.400.000	7.065	35.392.935	35.392.935	0
121	11002	Altres remuneracions	9.000.000	1.700.000	10.700.000	1.012.920	9.687.080	9.687.080	0
	110	Personal eventual	41.200.000	4.900.000	46.100.000	1.019.985	45.080.015	45.080.015	0
121	12001	Retribucions bàsiques	508.200.000	31.800.000	540.000.000	65.759	539.934.241	539.831.738	102.503
121	12101	Retribucions complementàries	163.100.000	-10.700.000	152.400.000	7.432.223	144.967.777	144.967.777	0
	12	Personal funcionari	671.300.000	21.100.000	692.400.000	7.497.982	684.902.018	684.799.515	102.503
121	13101	Retribucions bàsiques	20.500.000	0	20.500.000	4.512.077	15.987.923	15.983.773	4.150
121	13102	Retribucions complementàries	6.500.000	0	6.500.000	827.865	5.672.135	5.672.135	0
	13	Personal laboral	27.000.000	0	27.000.000	5.339.942	21.660.058	21.655.908	4.150
121	15001	Productivitat	12.800.000	300.000	13.100.000	758.564	12.341.436	12.341.436	0
121	15101	Gratificacions serveis extraord.	7.200.000	3.100.000	10.300.000	64.394	10.235.606	10.235.606	0
	15	Incentius al rendiment i activ.extr.	20.000.000	3.400.000	23.400.000	822.958	22.577.042	22.577.042	0
121	16001	Seguretat Social personal	155.800.000	7.000.000	162.800.000	5.464.501	157.335.499	157.155.139	180.360
121	16002	MUFACE	1.700.000	500.000	2.200.000	188.751	2.011.249	1.556.209	455.040
121	16004	Altres règims de previsió social	2.200.000	0	2.200.000	623.348	1.576.652	1.064.609	512.043
121	16005	Quotes seguretat social diputats	151.800.000	-10.000.000	141.800.000	2.182.664	139.617.336	127.023.208	12.594.128
21	16006	Classes passives diputats	3.800.000	1.100.000	4.900.000	306.157	4.593.843	3.554.487	1.039.356
121	16007	Assurances personal i diputats	34.500.000	0	34.500.000	1.291.929	33.208.071	16.620.311	16.587.760
121	16008	Seguretat social exdiputats	100.000	0	100.000	0	0	0	0
121	16102	Prestació compl.cessament i jubilació diputats	5.200.000	300.000	5.500.000	1.490.298	4.009.702	4.009.702	0
121	16103	Prestació protecció maternitat personal	5.100.000	0	5.100.000	3.607.096	1.492.904	1.492.904	0
121	16104	Subsidis jubilació funcionaris	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	0	0	0
121	16105	Pla de pensions funcionaris	10.000.000	8.900.000	18.900.000	112.650	18.787.350	18.787.350	0
	16	Assurances i prestacions socials	373.200.000	7.800.000	381.000.000	18.367.394	362.632.606	331.263.919	31.368.687
TOTAL CAPÍTOL I		2.055.100.000	25.735.278	2.080.835.278	45.428.298	2.035.406.980	2.003.931.640	31.475.340	

CAPÍTOL II			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanent	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	20001	Loguer béns mobles	7.000.000	8.000.000	15.000.000	4.796.019	10.203.981	7.778.801	2.425.180
121	20002	Loguer fotocopiadores	9.500.000	500.000	10.000.000	430.204	9.569.796	7.325.078	2.244.718
121	20003	Loguer equipament informàtic	21.000.000	0	21.000.000	726.948	20.273.052	15.204.789	5.068.263
121	20004	Leasing i renting nous cotxes	9.700.000	-1.300.000	8.400.000	287.965	8.112.035	6.307.794	1.804.241
121	20101	Logtuer béns immobles	3.000.000	1.200.000	4.200.000	635.143	3.564.857	2.852.089	712.768
121	20102	Loguer locals trasllat museu	7.300.000	0	7.300.000	120	7.299.880	5.839.904	1.459.976
121	20901	Canon: bar-restaurant	7.500.000	0	7.500.000	75.333	7.424.667	5.564.625	1.860.042
20		Loguers	65.000.000	8.400.000	73.400.000	6.951.732	66.448.268	50.873.080	15.575.188
121	21001	Manteniment immobilitzat material	28.000.000	0	28.000.000	12.642	27.987.358	14.526.218	13.461.140
121	21002	Manteniment sistema informàtic	16.000.000	-10.000.000	6.000.000	551.521	5.448.479	4.326.203	1.122.276
121	21003	Conservació aire condicionat	7.000.000	1.500.000	8.500.000	281.119	8.218.881	6.692.135	1.526.746
121	21004	Conservació parc mòbil	2.600.000	0	2.600.000	298.774	2.301.226	1.976.526	324.700
121	21005	Conservació sist.alimentac.elèctrica	1.300.000	0	1.300.000	476.384	823.616	823.616	0
121	21006	Conservació centraleta electrònica	1.900.000	-1.900.000	0	0	0	0	0
121	21007	Conservació altra maquinària i equip	8.000.000	5.000.000	13.000.000	8.617.998	4.382.002	2.036.311	2.345.691
121	21010	Conservació sistemes de seguretat	3.500.000	0	3.500.000	2.047.920	1.452.080	2.051.170	195.910
121	21011	Conservació sistema electrònic de votació	2.000.000	0	2.000.000	20.769	1.979.231	1.517.294	461.937
21		Conservació i reparació	70.300.000	-5.400.000	64.900.000	12.307.127	52.592.873	33.154.473	19.438.400
121	22001	Material ordinari no inventariable	20.000.000	4.000.000	24.000.000	165.076	23.834.924	17.735.297	6.099.627
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altres publ.	23.000.000	-2.000.000	21.000.000	1.678.746	19.321.254	15.884.017	3.437.237
121	22003	Material informàtic no inventariable	4.000.000	800.000	4.800.000	224.597	4.575.403	3.608.823	966.580
121	22101	Electricitat	25.000.000	0	25.000.000	4.413.395	20.586.605	16.124.818	4.461.787
121	22102	Aigua	3.200.000	0	3.200.000	1.551.540	1.648.460	1.123.961	524.499
121	22105	Carburants	2.600.000	1.000.000	3.600.000	745	3.599.255	2.620.203	979.052
121	22106	Vestuari	4.200.000	0	4.200.000	72.536	4.127.464	3.706.714	420.750
121	22109	Altres subministraments	3.100.000	0	3.100.000	228.800	2.871.200	1.976.920	894.280
121	22110	Enregistrament i so	1.500.000	0	1.500.000	616.135	883.865	673.806	210.059
121	22201	Telefòniques	35.000.000	4.000.000	39.000.000	462.697	38.537.303	28.669.005	9.868.298
121	22202	Postals	4.100.000	-1.000.000	3.100.000	483.204	2.616.796	1.715.898	900.898
121	22206	Altres	3.600.000	900.000	4.500.000	247.320	4.252.680	3.325.777	926.903
121	22301	Transports	4.000.000	-1.000.000	3.000.000	1.451.586	1.548.414	1.362.654	185.760
121	22402	Primes assegurances parc mòbil	2.500.000	-1.300.000	1.200.000	247.225	952.775	952.775	0
121	22403	Primes assegurances edifici, mobil.	4.000.000	-3.000.000	1.000.000	320.468	679.532	679.532	0
121	22501	Tributs	500.000	0	500.000	24.544	475.456	475.456	0
121	22602	Atencions protocolàries i representatives	25.000.000	18.000.000	43.000.000	887.006	42.112.994	36.971.745	5.141.249
121	22606	Hospital Clínic	1.600.000	0	1.600.000	429.260	1.170.740	878.055	292.685
121	22607	Formació i promoció	10.000.000	1.500.000	11.500.000	2.423.676	9.076.324	6.839.433	2.236.891
121	22608	Altres despeses diverses	5.000.000	2.000.000	7.000.000	13.587	6.986.413	3.230.952	3.755.461
121	22609	Divulgació i foment coneixement institució	0	0	0	0	0	0	0
121	22701	Neteja i sanejament	56.500.000	-4.500.000	52.000.000	0	52.000.000	51.874.129	125.871
21	22707	Estudis i treballs tècnics	7.800.000	5.000.000	12.800.000	272.124	12.527.876	9.609.912	2.917.964
121	22708	Prestació altres serveis informàtics	4.500.000	2.300.000	6.800.000	4.781.034	2.018.966	1.432.557	586.409
121	22709	Serveis agències de notícies	7.300.000	0	7.300.000	138.188	7.161.812	5.313.359	1.848.453
21	22719	Publicacions obligatòries	40.000.000	0	40.000.000	4.667.127	35.332.873	32.240.678	3.092.195
121	22720	Publicacions voluntàries	27.000.000	-10.000.000	17.000.000	2.905.133	14.094.867	6.830.656	7.264.211
122	22755	Serveis informàtics	70.300.000	0	70.300.000	4.470	70.295.530	36.108.704	34.186.826
22		Material, subministraments i altres	395.300.000	16.700.000	412.000.000	28.710.219	383.289.781	291.965.836	91.323.945
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	9.000.000	8.000.000	17.000.000	135.032	16.864.968	15.668.490	1.196.478
121	23002	Conveni amb RENFE i peatges autopistes	16.000.000	-2.000.000	14.000.000	137.910	13.862.090	10.296.419	3.565.671
121	23101	Altres indemnitzacions	2.500.000	900.000	3.400.000	791.560	2.608.440	2.548.760	59.680
121	23102	Indemnització als diputats	357.000.000	-188.100.000	168.900.000	11.737.397	157.162.603	157.162.603	0
122	23102	Indemnització als diputats	0	172.442.802	172.442.802	0	172.442.802	172.442.802	0
121	23201	Ajuts penjador	20.500.000	1.500.000	22.000.000	0	22.000.000	14.613.258	7.386.742
121	23301	Fons d'acció social	2.000.000	610.000	2.610.000	427.610	2.182.390	108.749	2.073.641
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	5.250.000	750.000	6.000.000	50.824	5.949.176	5.949.176	0
23		Indemnitzacions per raó del servei	412.250.000	-5.897.198	406.352.802	13.280.333	393.072.469	378.790.257	14.282.212
TOTAL CAPÍTOL II			942.850.000	13.802.802	956.652.802	61.249.411	895.403.391	754.783.646	140.619.745

CAPÍTOL IV			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanent	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	48101	Assignacions grups parlamentaris	858.500.000	-106.900.000	751.600.000	57.247	751.542.753	751.542.753	0
122	48101	Assignacions grups parlamentaris	0	106.951.247	106.951.247	0	106.951.247	106.951.247	0
126	48101		0	300.000.000	300.000.000	0	300.000.000	100.000.000	200.000.000
48		A famílies i institucions sense fi lucre	858.500.000	300.051.247	1.158.551.247	57.247	1.158.494.000	958.494.000	200.000.000
TOTAL CAPÍTOL IV			858.500.000	300.051.247	1.158.551.247	57.247	1.158.494.000	958.494.000	200.000.000

CAPÍTOL VI			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanent	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	50.000.000	0	50.000.000	10.033.506	39.966.494	10.659.602	29.306.892
121	61102	Obres de recuperació nous espais	84.000.000	290.000.000	374.000.000	0	374.000.000	129.989.075	244.010.925
122	61102	Obres de recuperació nous espais	0	148.596.268	148.596.268	0	148.596.268	124.438.342	24.157.926
61		Inversions en edificis i altres constr.	134.000.000	438.596.268	572.596.268	10.033.506	562.562.762	265.087.019	297.475.743
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	2.000.000	-2.000.000	0	0	0	0	0
121	62201	Sistema de seguretat	4.000.000	-4.000.000	0	0	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	16.000.000	25.000.000	41.000.000	923.580	40.076.420	31.069.563	9.006.857
62		Inversions en maquinària, instal.lació	22.000.000	19.000.000	41.000.000	923.580	40.076.420	31.069.563	9.006.857
121	63101	Adquisició vehicles	0	14.000.000	14.000.000	1.022.857	12.977.143	0	12.977.143
63		Inversions en material de transport	0	14.000.000	14.000.000	1.022.857	12.977.143	0	12.977.143
121	64101	Adquisició de mobiliari	40.000.000	25.000.000	65.000.000	1.862.760	63.137.240	17.091.283	46.045.957
64		Inversions en mobiliari i estris	40.000.000	25.000.000	65.000.000	1.862.760	63.137.240	17.091.283	46.045.957
121	65101	Pla informàtic	43.000.000	14.750.000	57.750.000	16.554.563	41.195.437	27.502.869	13.692.568
65		Inversions en equip de procés dades	43.000.000	14.750.000	57.750.000	16.554.563	41.195.437	27.502.869	13.692.568
121	67101	Adquisició de llibres	8.000.000	0	8.000.000	739	7.999.261	5.744.713	2.254.548
67			8.000.000	0	8.000.000	739	7.999.261	5.744.713	2.254.548
TOTAL CAPÍTOL VI			247.000.000	511.346.268	758.346.268	30.398.005	727.948.263	346.495.447	381.452.816

CAPÍTOL VII			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanent	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	74101	Equipament museu d'Art Modern	15.000.000	40.000.000	55.000.000	19.358.806	35.641.194	35.548.981	92.213
74			15.000.000	40.000.000	55.000.000	19.358.806	35.641.194	35.548.981	92.213
121	78101	Equipament Informàtic Grups	71.500.000	5.000.000	76.500.000	136.200	76.363.800	76.363.800	0
78			71.500.000	5.000.000	76.500.000	136.200	76.363.800	76.363.800	0
TOTAL CAPÍTOL VII			86.500.000	45.000.000	131.500.000	19.495.006	112.004.994	111.912.781	92.213

CAPÍTOL VIII			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanent	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
83		Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
TOTAL PRESSUPOST			4.191.950.000	895.935.595	5.087.885.595	156.627.967	4.931.257.628	4.177.617.514	753.640.114

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

SITUACIÓ EL 31 DE DESEMBRE DE 2000

CRÈDITS PENDENTS DEL 1999

	OBLIGACIÓ	'31/12/99 PAG.ORDENAT	TOTAL	PAGAT 31/12/2000	PENDENT PAGAMENT
Capítol I	23.179.008	1.312.795	24.491.803	24.459.728	32.075
Capítol II	20.904.657	49.504.158	70.408.815	62.003.337	8.405.478
Capítol VI	145.655.736	17.118.950	162.774.686	120.390.633	42.384.053
Total	189.739.401	67.935.903	257.675.304	206.853.698	50.821.606

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DEL 2000

CAPÍTOL	I		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanent	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
121	10001	Retribucions bàsiques	17.319.000	0	17.319.000	509.971	16.809.029	16.809.029	0
121	10002	Retribucions complementàries	22.571.000	0	22.571.000	1.460	22.569.540	22.569.540	0
	10	Alts càrrecs	39.890.000	0	39.890.000	511.431	39.378.569	39.378.569	0
121	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	106.100.000	-19.050.000	87.050.000	7.930.425	79.119.575	79.119.575	0
122	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	0	18.095.410	18.095.410	0	18.095.410	18.095.410	0
121	11002	Altres remuneracions pers.eventual	23.700.000	0	23.700.000	1.788.512	21.911.488	21.911.488	0
	11	Personal eventual	129.800.000	-954.590	128.845.410	9.718.937	119.126.473	119.126.473	0
121	12001	Retribucions bàsiques funcionaris	39.800.000	0	39.800.000	4.210.321	35.589.679	35.589.679	0
121	12101	Retribucions complementàries p.ev.	7.803.000	0	7.803.000	971.280	6.831.720	6.831.720	0
	12	Personal funcionari	47.603.000	0	47.603.000	5.181.601	42.421.399	42.421.399	0
121	13101	Retribucions bàsiques pers.laboral	4.000.000	2.000.000	6.000.000	0	6.000.000	6.000.000	0
121	13102	Retribucions complementàries p.lab.	1.000.000	500.000	1.500.000	0	1.500.000	1.500.000	0
	13	Personal laboral	5.000.000	2.500.000	7.500.000	0	7.500.000	7.500.000	0
121	15001	Productivitat	2.700.000	1.000.000	3.700.000	298.426	3.401.574	3.401.574	0
121	15101	Gratificacions serveis extraordinaris	2.905.000	0	2.905.000	178.218	2.726.782	2.726.782	0
	15	Incentius al rendiment i actv.extraord.	5.605.000	1.000.000	6.605.000	476.644	6.128.356	6.128.356	0
121	16001	Seguretat Social	38.180.000	0	38.180.000	10.187.406	27.992.594	27.884.216	108.378
121	16004	Altres règims de previsió social	306.000	0	306.000	75.600	230.400	230.400	0
121	16007	Assegurances de personal	1.000.000	500.000	1.500.000	0	1.500.000	116.663	1.383.337
	16	Assegurances i prestacions socials	39.486.000	500.000	39.986.000	10.263.006	29.722.994	28.231.279	1.491.715
TOTAL CAPÍTOL I			267.384.000	3.045.410	270.429.410	26.151.619	244.277.791	242.786.076	1.491.715

CAPÍTOL	II		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Rommanent	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
121	20001	Loguer béns mòbles	1.200.000	2.000.000	3.200.000	31.900	3.168.100	2.678.558	489.542
121	20101	Loguer béns immobles	6.100.000	0	6.100.000	97.270	6.002.730	3.146.133	2.856.597
	20	Loguers	7.300.000	2.000.000	9.300.000	129.170	9.170.830	5.824.691	3.346.139
121	21001	Manteniment immobilitzat material	2.500.000	1.000.000	3.500.000	321.515	3.178.485	2.909.052	269.433
	21	Conservació i reparació	2.500.000	1.000.000	3.500.000	321.515	3.178.485	2.909.052	269.433
121	22001	Material ordinari no inventariable	2.000.000	1.200.000	3.200.000	184.014	3.015.986	2.651.608	364.378
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altes publ.	1.000.000	500.000	1.500.000	12.704	1.487.296	1.407.473	79.823
121	22003	Material informàtic no inventariable	450.000	0	450.000	177.559	272.441	172.069	100.372
121	22101	Electricitat	2.900.000	0	2.900.000	636.299	2.263.701	2.052.870	210.831
121	22102	Aigua	300.000	300.000	600.000	154.773	445.227	361.375	83.852
121	22105	Carburants	250.000	100.000	350.000	10.000	340.000	300.000	40.000
121	22106	Vestuari	190.000	100.000	290.000	137.205	152.795	152.795	0
121	22109	Altres subministraments	150.000	100.000	250.000	30.750	219.250	205.052	14.198
121	22201	Telefòniques	2.000.000	2.600.000	4.600.000	540.907	4.059.093	3.436.122	622.971
121	22202	Postals	1.000.000	1.100.000	2.100.000	8.133	2.091.867	2.061.095	30.772
121	22401	Primes d'assegurances	500.000	100.000	600.000	48.643	551.357	355.660	195.697
121	22501	Tributs	250.000	100.000	350.000	20.561	329.439	329.439	0
121	22602	Atencions protocolàries i representat.	2.500.000	500.000	3.000.000	32.525	2.967.475	2.037.900	929.575
121	22603	Publicitat i propaganda	750.000	400.000	1.150.000	190.490	959.510	688.989	270.521
121	22605	Reunions i conferències	500.000	1.400.000	1.900.000	1.701	1.898.299	1.898.299	0
122	22605	Reunions i conferències	0	2.203.512	2.203.512	57.280	2.146.232	859.702	1.286.530
121	22607	Formació i promoció	600.000	200.000	800.000	90.350	709.650	606.250	103.400
121	22608	Altres despeses diverses	500.000	0	500.000	206.631	293.369	293.369	0
121	22609	Publicacions	3.000.000	0	3.000.000	2.411.406	588.594	588.594	0
122	22609	Publicacions	0	3.500.000	3.500.000	8.704	3.491.296	3.491.296	0
121	22701	Neteja i sanejament	7.690.000	50.000	7.740.000	26.847	7.713.153	5.726.066	1.987.087
121	22705	Custòdia dipòsits i magatzem	200.000	0	200.000	193.475	6.525	4.350	2.175
121	22707	Estudis i treballs tècnics	11.000.000	0	11.000.000	592.906	10.407.094	8.361.207	2.045.887
122	22707	Estudis i treballs tècnics	0	3.150.000	3.150.000	416.472	2.733.528	2.459.665	273.863
	22	Estudis i treballs tècnics	37.730.000	17.603.512	55.333.512	6.190.335	49.143.177	40.501.245	8.641.932
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	3.500.000	2.000.000	5.500.000	16.589	5.483.411	4.311.303	1.172.108
121	23101	Altres indemnitzacions	1.000	0	1.000	0	0	0	0
121	23301	Fons d'acció social	440.000	160.000	600.000	726	599.274	0	599.274
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	860.000	140.000	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0
	23	Altres indemnitzacions	4.801.000	2.300.000	7.101.000	18.315	7.082.685	5.311.303	1.771.382
TOTAL CAPÍTOL II			52.331.000	22.903.512	75.234.512	6.659.335	68.575.177	54.546.291	14.028.886

CAPÍTOL VI			Crèdit inicial	Crèdit Modificació	Pendent definitiu	Pendent Rommant	Obligacions	Pagaments	pagament
121	61101	Obres condicionament edifici	100.000	0	100.000	100.000	0	0	0
122	61101	Obres condicionament edifici	0	11.522.973	11.522.973	3.204.810	8.318.163	0	8.318.163
	61	Inversions en edificis i altres const.	100.000	11.522.973	11.622.973	3.304.810	8.318.163	0	8.318.163
121	62301	Altra maquinària	200.000	1.000.000	1.200.000	1.181.475	18.525	18.525	0
122	62301	Altra maquinària	0	500.000	500.000	370.614	129.386	129.386	0
	62	Inversions en maquinària, instal.lacions	200.000	1.500.000	1.700.000	1.552.089	147.911	147.911	0
121	64101	Mobiliari	500.000	0	500.000	233.310	266.690	266.690	0
122	64101	Mobiliari	0	2.000.000	2.000.000	389.224	1.610.776	214.252	1.396.524
	64	Inversions en mobiliari i estris	500.000	2.000.000	2.500.000	622.534	1.877.466	480.942	1.396.524
121	65101	Equip informàtic	2.000.000	0	2.000.000	143.749	1.856.251	565.867	1.290.384
22	65101	Equip informàtic	0	1.000.000	1.000.000	515.932	484.068	248.588	235.480
	65	Inversions en equip de procés dades	2.000.000	1.000.000	3.000.000	659.681	2.340.319	814.455	1.525.864
121	67101	Libres	300.000	0	300.000	121.286	178.714	114.716	63.998
2	67101	Libres	0	500.000	500.000	598	499.402	153.802	345.600
		Inversions en immobilitzat material	300.000	500.000	800.000	121.884	678.116	268.518	409.598
TOTAL CAPÍTOL VI			3.100.000	16.522.973	19.622.973	6.260.998	13.361.975	1.711.826	11.650.149

CAPÍTOL VIII			Crèdit inicial	Crèdit Modificació	Pendent definitiu	Rommant	Obligacions	Pagaments	pagament
121	83101	Bestretes	500.000	0	500.000	0	500.000	500.000	0
	83	Concessió préstes i bestretes	500.000	0	500.000	0	500.000	500.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			500.000	0	500.000	0	500.000	500.000	0
TOTAL PRESSUPOST			323.315.000	42.471.895	365.786.895	39.071.952	326.714.943	299.544.193	27.170.750

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ EL 31 DE DESEMBRE DE 2000

CRÈDITS PENDENTS DEL 1999

	OBLIGACIÓ	'31/12/99	PAG.ORDENAT	TOTAL	PAGAT 31/12/2000	PENDENT PAGAMENT
Capítol I	1.332.464		127.008	1.459.472	1.459.472	0
Capítol II	269.051		5.324.274	5.593.325	5.593.325	0
Capítol VI	0		2.027.043	2.027.043	2.027.043	0
Total	1.601.515		7.478.325	9.079.840	9.079.840	0

La sessió s'aixeca a les deu del matí i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 36.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Necrològica de l'exdiputat Sr. Pere Pi-Sunyer i Bayo. Tram. 401-00024/06. Junta de Portaveus. Substanciació.
2. Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2001-2004. Tram. 200-00029/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 186).
3. Projecte de Llei de modificació de la Llei 14/2000, del 29 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001. Tram. 200-00032/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text Dictamen: BOPC, 186)
4. Proposició de Llei per a la reducció dels riscos ambientals de les línies elèctriques d'alta tensió. Tram. 202-00049/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 21, 11).
5. Proposició de llei de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat. Tram. 202-00079/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 101, 12).
6. Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials. Tram. 202-00102/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 173, 29).
7. Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya. Tram. 202-00108/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 181, 99).
8. Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre les presumptes irregularitats detectades en la gestió de la Direcció General de Turisme i dels departaments del Govern responsables. Tram. 252-00014/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.
9. Control del compliment de la Moció 25/VI del Parlament de Catalunya, sobre la protecció mediambiental d'espais naturals, especialment pel que fa a la construcció de camps de golf. Tram. 340-00026/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Control del compliment.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció industrial de Catalunya. Tram. 300-00521/06. Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de seguretat. Tram. 300-00269/06. Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política pesquera, especialment pel que fa a la sobreexplotació de recursos. Tram. 300-00524/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre sanitat. Tram. 300-00068/06. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de vellesa. Tram. 300-00111/06. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària de les dones. Tram. 300-00178/06. Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre les malalties que afecten especialment les dones. Tram. 300-00252/06. Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de salut pública, especialment pel que fa a l'ús de l'amiant. Tram. 300-00295/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la dinamització del sector pesquer a Catalunya. Tram. 300-00328/06. Sr. Rafel Luna i Vivas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre la política del patrimoni immoble. Tram. 300-00430/06. Sr. Joan Surroca i Sens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. Tram. 300-00450/06. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives legislatives o reglamentàries per a facilitar la col·laboració entre la universitat i l'empresa pel que fa a R+D. Tram. 302-00124/06. Sr. Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions institucionals. Tram. 302-00125/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de relacions amb el Parlament. Tram. 302-00128/06. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de normalització lingüística. Tram. 302-00126/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de les lleis estatals que afecten els drets lingüístics. Tram. 302-00127/06. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els resultats de la liquidació dels pressupostos de la Generalitat per al 2000. Tram. 302-00129/06. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat educativa. Tram. 302-00130/06. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica. Tram. 302-00131/06. Sr. Antoni Sabaté i Ibarz, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'ordenació dels temps de treball. Tram. 302-00132/06. Sra. Caterina Mieras i Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

30. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Prego a les senyores i als senyors diputats que prenguin possessió del seu escó.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc, però prego a les senyores i als senyors diputats atenció, perquè ens trobem amb un fet especial. Per poder assistir a les honres fúnebres del senyor rector de la Universitat de Barcelona, canviarem l'ordre: a dos quarts de cinc començaran les preguntes adreçades al Govern, i a les cinc, aproximadament, començaran les preguntes adreçades al president de la Generalitat. Ha sigut una petició de tots els grups.

Necrològica de l'exdiputat Sr. Pere Pi-Sunyer i Bayo (tram. 401-00024/06)

El primer punt de l'ordre del dia és dedicat a la memòria necrològica de l'honorable senyor Pere Pi-Sunyer i Bayo, que fou diputat d'aquest Parlament en la primera i segona legislatures. Aquesta presidència adreça una salutació a la seva família, a la seva esposa especialment, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i de condolença que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir.

Té la paraula l'honorable senyor Joan Maria Pujals, per fer el parlament en memòria de l'honorable senyor Pere Pi-Sunyer i Bayo. Té la paraula.

El Sr. Pujals i Vallvé

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, evoquem avui aquí, en aquesta cambra de representants, a la qual ell sempre s'ha sentit tan emotivament lligat, l'honorable senyor Pere Pi-Sunyer i Bayo, que ha traspassat recentment, en homenatge i record a allò que fou i allò que representà en la història de la Catalunya del segle xx, que ell estimà i serví d'una manera tan profunda com generosa.

Pere Pi-Sunyer i Bayo, economista i polític, nasqué a Barcelona l'any 1918, en una família d'una gran densitat científica, política i cultural. El seu pare era August Pi i Sunyer, l'il·lustre metge fisiòleg que fundà la Unió Federal Nacionalista Republicana; i el seu oncle, el també economista Carles Pi i Sunyer, que fou alcalde de Barcelona, ministre de Treball i, com ell mateix, conseller de Cultura, l'últim conseller de Cultura de la Generalitat republicana, mentre que ell, al cap de trenta-vuit anys, ho havia de ser –també el primer– de la Generalitat recuperada.

És un gran honor per a mi que me n'hagi estat confiat el recordatori en aquesta sessió del Parlament, no només perquè em precedia en aquestes responsabilitats polítiques, sinó també perquè ell les exercia en els temps de la Generalitat provisional, quan tot estava per fer i quan tot es començava a fer, amb una capacitat i un esperit de continuïtat que més admirable ens haurà de semblar com més temps passi.

Pere Pi-Sunyer, que és un d'aquells catalans als quals la guerra mig partí forçosament la vida en dos, començà els estudis a la Facultat de Ciències Polítiques de la Universitat Autònoma. Durant la Guerra Civil fou tinent de sanitat militar en l'exèrcit republicà. El 1939, tal com escriu ell mateix a *Del vell i del nou món*, les seves memòries, «la guerra havia acabat per a nosaltres, i havia acabat de la pitjor manera: dos anys i mig d'odis, de violències, de fam i de sacrificis inútils, per acabar-la perdent, en un desastre que conduiria inevitablement a una repressió sagnant, a l'exili massiu dels perseguits i a un intent brutal i premeditat de destrucció definitiva de la nostra personalitat col·lectiva que requeriria desenes d'anys abans que poguéssim començar a reconstruir».

Pi-Sunyer fou, en molts sentits, un home pont, que sabé reflexionar sempre en positiu sobre la història personal i col·lectiva. «Vista ara, la guerra, efectivament, amb més de mig segle de perspectiva i amb el coneixement de tot el que hem viscut des de llavors, aquell conflicte resulta, realment, absurd i suïcida» –escrivia a les seves memòries. «Afortunadament, les coses han canviat molt en els últims anys i hem sabut establir uns nivells de tolerància i de convivència que constitueixen un actiu preciós i hem aconseguit el que llavors hauria estat inimaginable. Tenim, per tant, raons per estar contents del que seguim aconseguint i per pregar que no tornin mai més aquells malsons.»

Pere Pi-Sunyer es veié obligat a exiliar-se i ho féu a Veneçuela, amb tants d'altres catalans que van trobar-hi una generosa acollida. Estudià economia als Estats Units, a la Cornell University, on es graduà el 1944, i

féu el postgraduat a la New School for Social Research de Nova York, ciutat on també treballà tres anys a l'Editorial MacMillan.

Ja de nou a Caracas, l'any 1949, va exercir d'economista al Banc Central de Veneçuela i a la Creole Petroleum Corporation, i fou membre del Consell Nacional d'Economia de Veneçuela, país al qual també fou professor a la Universitat Central. Després, un altre cop als Estats Units, dirigí a Nova York els estudis iberoamericans de la Standard Oil.

Tornà de l'exili l'any 1967, i s'incorporà al Banco Urquijo, a Madrid, com a adjunt a la direcció i coordinador d'expansió iberoamericana. I al cap de tres anys retornà definitivament a Catalunya com a subdirector del servei d'estudis i director del departament industrial del Banco Urquijo, a Barcelona.

Pere Pi-Sunyer, que se sentia íntimament lligat a la tradició liberal i catalanista de la seva mateixa família, assistí a la sessió constituent i clandestina de l'Assemblea de Catalunya, el 7 de novembre de 1971. «Pel que fa a mi» –escrivia– «va produir-me una gran emoció constatar el que havíem avançat en els darrers anys, malgrat els obstacles que ens posaven. Quin contrast, en efecte, amb aquells dies no tan llunyans en què uns quants tossuts ens reuníem a Caracas al voltant de Solidaritat Catalana, tractant de convèncer-nos els uns als altres que aquella flama esmoreïda que volíem mantenir algun dia esdevindria finalment foguera.»

Pi-Sunyer formà part, com sap tothom, d'Esquerra Democràtica de Catalunya, partit que fundà en Ramon Trias Fargas i que s'acabà fusionant amb Convergència Democràtica de Catalunya.

L'any 1977 fou nomenat conseller d'Ensenyament i Cultura de la Generalitat provisional, presidida per Josep Tarradellas, amb responsabilitats addicionals de joventut i esports. De l'activitat de Pere Pi-Sunyer com a conseller del Govern de Catalunya, en quedarà per sempre més el record del Decret del català, que ell va ajudar tan decisivament a posar en marxa, no sense haver de vèncer molts entrebancs tècnics i polítics. Des de la seva entrada en vigor, aquest Decret va assegurar per a la nostra llengua una oficialitat que li havia estat negada durant tot el franquisme. Gràcies a les possibilitats que representà la implementació d'aquest Decret, fou possible la Llei de normalització lingüística i, posteriorment, la Llei de política lingüística.

Per Pi-Sunyer considerava irrenunciables dues prioritats en aquell moment històric: ensenyar català a totes les escoles i obtenir la màxima autoritat sobre l'ensenyament. Però de cap manera volia ignorar les responsabilitats en altres camps, i menys encara en l'àmbit de la cultura. «Precisament per això» –diu– «vaig demanar a Jordi Maragall que ens ajudés en la tasca, i va acceptar-ho sense reticències i amb un gran esperit de servei. Es tractava d'un bon amic, que portava al darrere un prestigi ben guanyat des de la joventut a la vella Universitat Autònoma i a l'Institut Escola de la Generalitat, i, si hagués de posar un exemple de l'abnegació amb què es treballà en els primers temps de la Generalitat provisional, crec que ho encertaria triant-lo.»

El nom de Pere Pi-Sunyer quedarà vinculat per sempre més a la història de la nostra recuperació nacional. Amb la perspectiva que ens donen ara els anys, hem de valorar molt i molt positivament el que representaren aquells primers passos en matèria d'ensenyament i cultura; més que més, quan s'hagueren de fer, com se sap, en un moment en què les possibilitats materials i d'infraestructures de la Generalitat eren autènticament molt minses. Tot es va haver de construir amb tenacitat i constància, la Generalitat no disposava llavors de cap mena de patrimoni més que l'estrictament simbòlic. El mateix Pi-Sunyer recorda que «en tancar l'any 1979, el darrer complet de la nostra gestió i, per tant, el més representatiu, treballàvem al Departament un total de quaranta-una persones, inclosos els càrrecs de confiança, el personal contractat i els funcionaris de la Diputació i de l'Estat en comissió de servei. El nostre pressupost total d'aquell any fou 83 milions de pessetes.»

Però, d'aquell temps, en subratllà sempre l'entusiasme, la il·lusió amb què treballaren tots els membres del seu equip, integrat per Francesc Noy, com a director general d'Ensenyament; Jordi Maragall, com a director general de Cultura; Rosa Maria Carrasco, com a directora general de Joventut, i Joan Guitart, que després l'havia de substituir com a secretari general tècnic.

Després de la seva etapa com a conseller, Pi-Sunyer fou diputat al Parlament de Catalunya, l'any 1980, i senador a les Corts Generals en representació de la nostra cambra. La sessió constituent del Parlament de Catalunya recuperat amb la democràcia el duagué a recordar, tal com explica a les seves memòries, «quan, mig segle enrere i encara adolescent, m'havia infiltrat en aquell mateix Palau» –vol dir «en aquest mateix Palau»– «per assistir a la inauguració anterior». La sessió també representà per a ell l'enllaç amb una legitimitat que havia quedat truncada; ell mateix en volgué deixar constància per a la història amb aquestes paraules: «Després de constituïda la Mesa d'edat, que correspongué a Josep Maria Poblet, es féu l'elecció del president del Parlament per a aquella primera legislatura, que correspongué a Heribert Barrera, el dirigent històric de l'Esquerra, respectat unànimement per la seva integritat democràtica i nacionalista i amic personal meu des dels temps d'estudiants. Tota la jornada parlamentària resultà, per tant, i sense que ningú s'ho hagués proposat, un homenatge, de fet, al que havíem perdut quaranta anys enrere i als homes que ho havien encarnat.»

Immediatament després, fou elegit per aquesta cambra com a representant al Senat. «El meu primer dia al Senat fou molt commovedor, car hi succeí quelcom que no havia previst i que no vaig veure repetit mai més: dos senadors de diferents grups van demanar la paraula per donar-me formalment la benvinguda a la cambra. Es tractava de dos antics exiliats, Justino de Azcárate, l'amic de tants anys a Caracas, que havia estat senador reial i llavors pertanyia al Grup d'UCD, i José Prat, el vell lluitador del PSOE i subsecretari en temps de guerra, refugiat més tard a Colòmbia. Tots dos van parlar efusivament de l'Amèrica que ens havia acollit i de la tradició democràtica de la nostra família, i les seves intervencions constituïren un gest que mai no podré oblidar.»

L'any 1984 Pere Pi-Sunyer fou reelegit diputat i senador. Després fou assessor del Centre de Relacions Autonòmiques de la Generalitat, i el 1989 el president Pujol li confià la presidència del Comitè Executiu de la Comissió Amèrica-Catalunya 1992, que des del primer moment es proposà de commemorar els cinc-cents anys del descobriment d'Amèrica no pas amb celebracions efímeres, sinó amb realitzacions perdurables, com ho és l'utilíssim *Diccionari dels catalans d'Amèrica*, en quatre volums, que es realitzà sota la direcció d'Albert Manent i amb l'assessorament del doctor Pere Molas i Ribalta i el doctor Pere Grases, un altre molt il·lustre exiliat català a Veneçuela.

Una de les característiques més remarcables de la seva personalitat és que, fidel als seus orígens i fidel als seus ideals sempre, però també sempre convençut de les possibilitats que s'anaven obrint amb les noves circumstàncies històriques, ell mateix se sentí un pont entre el passat i el futur de Catalunya. Així, guardà fins a la fi dels seus dies una memòria emocionada de l'acte de promesa de fidelitat en la presa de possessió com a conseller, que se celebrà de manera solemne en el Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat. «Jo vaig prometre-la, emocionat», confessava, «pensant que cinc segles i mig enrere altres consellers de la Generalitat havien jurat els seus càrrecs en aquell mateix Palau; emoció que vaig seguir retrobant moltes nits després, quan, acabada la feina i tot sol, baixava la bellíssima escala gòtica, pensant que ells també l'havien baixada tantes vegades.»

Pere Pi-Sunyer es va lliurar totalment a la tasca del redreçament del país amb plena consciència que estava duent a terme una missió històrica: la de reconstruir institucionalment Catalunya. La seva petja ha quedat en el llarg camí col·lectiu d'una manera indeleble.

Avui, el recordem aquí, en aquesta cambra que és l'expressió de la sobirania de Catalunya, agraïts, i segurs que tenia raó quan ell mateix se sincerava a la fi de les seves memòries i, tot fent examen de la seva vida, es confessava en pau amb ell mateix amb aquestes paraules: «He de dir amb franquesa que, en total, el meu balanç personal em sembla actiu i me'n sento degudament agraït; no hi han faltat tragèdies, és clar, començant per la nostra guerra, absurda i cruel, i les altres que la seguiren, continuant amb les dictadures demencials de tots colors que han ensangonat aquest segle i acabant en el dolor íntim de la pèrdua dels nostres pares, morts a l'exili, pensant en Catalunya. Però hi ha hagut, també, moments exhilarants de joia, de compliment i de progrés, i la satisfacció interior d'haver tractat sempre d'actuar amb coherència al llarg d'una vida no exempta d'entrebancs.»

Efectivament, Pere Pi-Sunyer, que va haver de viure en uns temps no gens fàcils, en uns temps que demanaven grans dosis d'esperit de sacrifici i de fidelitat a les més íntimes conviccions personals i patriòtiques, podia estar satisfet d'haver estat coherent al llarg de tota la seva vida; coherent amb la seva memòria, tan lligada sempre a Roses, i coherent amb aquella Catalunya d'ideals que les fúries de què parlava el gran poema de Màrius Torres no havien pogut pas aterrar.

El seu llegat és senzill i contundent; deia: «Crec fermament que el més essencial dels valors humans és el respecte i l'afecte sincer, instintiu envers tothom, començant, naturalment, per la família i les altres persones estimades. Estic, a més, convençut que la llibertat personal és essencial i inalienable i que res no podrà mai justificar la imposició per la força dels propis criteris, i no oblidat, naturalment, la fidelitat a les arrels, sense la qual, i la varietat que en resulta, el món seria un lloc trist, gris i fatalment estancat.»

Precisament per tot això, avui, que ell ja no és físicament entre nosaltres, el podem mantenir ben viu en la nostra memòria.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Invito tots els membres de la cambra a guardar un minut de silenci en la memòria de l'honorable senyor Pere Pi-Sunyer i Bayo.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Abans de continuar l'ordre del dia, permetin-me que —em sembla que expresso el sentiment d'aquesta cambra—, el fet que tinguem entre nosaltres, després d'haver passat un gravíssim i perillósíssim accident de circulació, la il·lustre diputada la senyora Cristina Viader; gràcies per estar aquí, entre nosaltres.

Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2001-2004 (tram. 200-00029/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2001-2004. El presenta l'honorable consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, com a consellera de Governació i de Relacions Institucionals m'escau presentar en nom del Govern de la Generalitat el Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2001-2004, tot excusant l'absència del conseller d'Economia, el qual es troba en una reunió sobre finançament a Madrid.

Aquest és el tercer Projecte de Llei del Pla estadístic que el Govern presenta al Parlament i que, un cop debatut i votat, es convertirà en la tercera Llei del Pla estadístic aprovada per aquesta cambra, i, per tant, es consolidarà el que ja es pot considerar una tradició legislativa genuïna, innovadora i capdavantera en matèria de planificació, de l'activitat estadística. Podem dir que amb l'aprovació d'aquest Projecte de Llei del Pla estadístic reafirmarem, en certa manera, la validesa del model estadístic dissenyat per les lleis del Pla de 1992 i de 1997; un model que ha provat ser eficaç a l'hora de crear un sistema estadístic català i, també, a l'hora de donar resposta a les necessitats estadístiques del Go-

vern, de les institucions i agents econòmics i socials, i de la societat catalana. Una validesa i una eficàcia que podem comprovar amb dades i xifres a partir del balanç de la Llei del Pla estadístic de Catalunya 1997-2000, que presenta uns resultats francament positius si tenim en compte que s'han assolit amplament els objectius previstos per als darrers quatre anys.

En primer lloc, l'avaluació de la Llei del Pla que ara acaba la seva vigència ens permet constatar els grans avenços realitzats en l'enfortiment del sistema estadístic de Catalunya. El 90% de les activitats previstes pel Pla estadístic s'han dut a terme tant per part del organismes de la Generalitat com per part de les entitats territorials catalanes, i a nivells equivalents d'acompliment dels seus compromisos en la producció d'estadístiques.

En segon lloc, l'avaluació d'aquests darrers quatre anys, també, ens indica que s'ha aconseguit la consolidació d'un important corpus d'estadístiques bàsiques que permeten una aproximació detallada i objectiva a la realitat catalana. La Llei del Pla estadístic de 1997-2000 ha permès l'assoliment d'un conjunt d'estadístiques, ampli, equilibrat i útil, per al coneixement de la realitat econòmica, demogràfica i social de Catalunya. La meitat de les quasi 370 activitats estadístiques realitzades són estadístiques consolidades que produeixen sèries molt útils per a la presa de decisions per part dels organismes públics i dels agents socials i econòmics del nostre país. A més, cal assenyalar que en aquest últim quadrienni s'ha augmentat en un seixanta per cent el nombre d'activitats previstes respecte a l'anterior Llei de 1992; concretament, la Llei de 1997-2000 ha inclòs 133 activitats més que les recollides en el Pla anterior, la qual cosa suposa un gran avenç en el desenvolupament i la consolidació del nostre sistema estadístic.

En tercer lloc, un altre factor positiu que reflecteix l'avaluació de la Llei del Pla estadístic de 1997-2000 és l'augment de la col·laboració entre l'Institut d'Estadística de Catalunya i les entitats territorials catalanes. Durant aquests darrers anys s'ha aprofundit considerablement en la col·laboració de l'Idescat amb ajuntaments, consells comarcals i diputacions del nostre país, especialment en el terreny de la producció d'activitats estadístiques complementàries, amb les elaborades per la Generalitat de Catalunya. Una bona part dels quaranta-sis convenis de col·laboració, signats en aquest període, han permès la introducció, en els programes anuals d'actuació estadística, de vint-i-una activitats estadístiques d'ajuntaments, de les quals, se n'han realitzat dinou.

Finalment, l'aparició i la ràpida expansió d'Internet ha contribuït que, a través de l'ús d'aquestes noves tecnologies de la informació, s'hagi pogut ampliar i optimitzar la difusió estadística; concretament, la creació de la web de l'Idescat ha suposat obrir un nou canal de difusió de resultats estadístics, que supera, quant a celeritat, actualitat i accessibilitat i baix cost, qualsevol altre canal conegut fins ara.

Una dada significativa d'aquesta millora de la difusió estadística és la mitjana de més de 12.700 consultes diàries a la web de l'Idescat, registrades en el primer trimestre del 2001.

El nostre marc legislatiu en matèria estadística és avui un model de referència per a molts sistemes estadístics d'Espanya i d'Europa. L'alt grau d'acompliment de les lleis del Pla estadístic de Catalunya hi ha contribuït significativament, però també la seva tècnica legislativa, el seu mètode de planificació, una organització institucional basada en la complementarietat i en la cooperació, i també és un model de referència per l'ampli suport parlamentari que sempre ha rebut i per l'ampli consens institucional que el vertebrava.

El Projecte de Llei del Pla que avui presentem pretén continuar el camí d'innovació legislativa i d'eficàcia planificadora que les dues primeres lleis del Pla estadístic han posat en marxa i consolidat des de 1992.

El Projecte de Llei del Pla estadístic de Catalunya 2001-2004 recull el gran treball realitzat, per part de totes les institucions integrades en el sistema estadístic de Catalunya, per a actualitzar i adaptar els continguts i disposicions d'aquest instrument de planificació als nous reptes que representa una entrada amb bon peu en el segle XXI; un nou segle que porta temps i ritmes que exigeixen instruments de planificació més senzills, i que permetin actuar amb més previsió, amb més anticipació i amb més capacitat d'adaptació als canvis; uns canvis que cada dia apareixen més ràpidament i que són difícils de predir. En aquest sentit, el Projecte de Llei del Pla estadístic 2001-2004 fa un esforç de simplificació i d'adaptació als nous temps i fa un pas endavant per augmentar l'harmonització normativa en matèria estadística del nostre país; concretament, el Projecte de Llei es fa ressò de les innovacions introduïdes per aquest Parlament l'any 98 i adapta el model de planificació estadística a aquest nou marc legal.

El Projecte de Llei que es presenta avui és una norma més senzilla que les anteriors i més centrada en la seva verdadera missió: la planificació de l'activitat estadística de Catalunya. Al mateix temps, el Projecte de Llei del Pla estadístic 2001-2004 recull en el seu objectiu central els reptes propis d'un sistema més consolidat, però que no vol perdre l'embranzida i el rumb inicial de modernitat i de qualitat. L'objectiu central afegeix a la missió de desenvolupar i consolidar el sistema estadístic de Catalunya els objectius d'innovar-lo i de fer-lo comparable i equiparable amb els sistemes estadístics públics de l'entorn.

Per tant, aquests seran principalment els tres criteris bàsics i essencials per a la presa de decisions de tots els organismes implicats en l'execució del Pla, i, també, representen els tres reptes que ens proposem assolir en els propers quatre anys. Primer, desenvolupar i consolidar el sistema estadístic, procurant aprofundir, millorar i facilitar la integració i la col·laboració entre les institucions ja integrades i amb els nous productors que s'hi vulguin adherir. Segon, fomentar la innovació en tots els camps de la recerca, producció i difusió estadístiques, per comptar amb un sistema estadístic competitiu i a l'alçada de les necessitats de les institucions, dels agents econòmics i socials i de la societat en general. I, tercer, mantenir la vigilància perquè el nostre sistema estadístic mantingui la comparabilitat amb els sistemes estadístics públics del nostre entorn.

Una de les línies d'actuació per a la innovació i modernització del sistema estadístic de Catalunya que recull el Projecte de llei és l'increment de l'actualització dels resultats estadístics i la diversificació de la informació estadística. Paral·lelament, la nova Llei inclou, com a criteris de decisió de preferència per a la posada en marxa de les activitats estadístiques experimentals i en projecte, l'estudi de realitats canviants i fenòmens emergents, juntament amb la recerca de resultats de dades estadístiques, amb un desglossament per gèneres.

Una línia d'innovació que també introdueix el text del Projecte de llei del Pla estadístic del 2001-2004 és la instauració de la xarxa d'Internet com a canal prioritari de publicació i difusió dels resultats estadístics, per tal d'afavorir així l'actualització constant de les dades que es publiquen i l'accés gratuït al major nombre de ciutadans i institucions. Per poder dur a terme la missió de desenvolupar i de consolidar el sistema estadístic de Catalunya, el Projecte de llei determina les condicions per a la integració de noves institucions al sistema i facilita la col·laboració i l'accés al sistema estadístic als productors interessats a elaborar estadístiques d'interès per a la Generalitat. En aquest sentit, el nou text preveu la possibilitat d'una major col·laboració institucional, mitjançant convenis per a l'elaboració d'estadístiques i per a l'intercanvi d'informació.

Un altre apartat important de novetats que introdueix aquest Projecte de llei del Pla és el del control de l'activitat estadística des del punt de vista de reforçar el compliment de les normes que determinen els deures i les obligacions de les institucions i els ciutadans en matèria estadística. En aquest sentit, el Projecte de llei es fa ressò dels drets i deures estadístics dels ciutadans, desenvolupats en la Llei d'estadística de Catalunya de 1998, i reforça les mesures per tal que la cessió d'informació estadística s'adeqüi a la normativa del secret estadístic. Al mateix temps, aquest Projecte de llei reforça el paper del Parlament de Catalunya com a màxim òrgan de control de l'aplicació del Pla estadístic i estableix que el Govern de la Generalitat haurà de donar compte de l'inici i de la finalització dels programes anuals d'actuació estadística, i inclou l'obligació d'informar de la inclusió de noves estadístiques d'interès de la Generalitat en els programes anuals d'actuació estadística. Finalment, també reafirma el paper de l'Institut d'Estadística de Catalunya com a gestor del sistema estadístic de Catalunya, consolidant-lo com a impulsor i garant de la col·laboració amb la resta d'institucions i òrgans que formen el sistema.

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Projecte de llei del Pla estadístic 2001-2004 representa un nou pas endavant en la innovació, el desenvolupament i la consolidació del sistema estadístic integral de Catalunya. En la seva elaboració han participat la immensa majoria de les institucions i entitats implicades, a través de propostes i suggeriments, en un procés que ha cercat el màxim consens possible entre aquelles entitats que configuren el sistema estadístic de Catalunya. També aquest consens s'ha procurat entre els ponents dels diferents grups parlamentaris. El Projecte de llei es fa ressò del nou marc normatiu que deriva de la nova Llei d'estadística i dels avenços aconseguits a través de la

segona Llei del Pla estadístic, i n'amplia i n'adapta els objectius, per tal de preparar l'estadística catalana per als reptes del segle XXI i per a les necessitats de la societat en els propers quatre anys.

Per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, demano, en nom del Govern, al Ple d'aquest Parlament l'aprovació d'aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora consellera. Ara passarem al debat per defensar les esmenes dels diversos grups. Té primer la paraula l'excel·lentíssim senyor Carles Bonet, per defensar les d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé, vaig a defensar les esmenes d'Esquerra Republicana, que són de dos tipus; les esmenes que no han estat transaccionades podríem dir que són de dues menes: una primera part es basa en l'exclusivitat de la competència i la segona part de les esmenes, l'altre aspecte, és la clarificació de les relacions econòmiques amb l'Estat a nivell d'inversió i a nivell de fiscalitat. També hi ha una esmena amb relació a l'ús social de la llengua, que, podríem dir, és una esmena identitària, en el bon sentit de la paraula.

Sobre la qüestió de l'exclusivitat a què fan referència les esmenes 40, 46, 63, 66 i 65, doncs bé, l'article 9, apartat 33, de l'Estatut d'autonomia diu que és una competència exclusiva de la Generalitat l'estadística «d'interès de la Generalitat». I, com que sovint he sentit dir, i també en aquesta cambra, per alts dignataris del Govern de la Generalitat que res del que passa a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat, que tot és d'interès del Govern de la Generalitat, per tant, hem de concloure que és una competència exclusiva en la qual..., hauria de ser la màxima total possible; és a dir, l'estadística hauria de ser una competència exclusiva en la qual, doncs, s'hauria de tindre una política, en fi, com si fóssim un estat independent –com si fóssim un estat independent.

Podríem dir que l'Institut d'Estadística hauria de ser un servei alliberat de dependències, de subsidiarietats respecte a Madrid; hauria de ser un servei concebut amb mentalitat d'Estat; hauria de ser un institut nacional, en el sentit positiu i noble de la paraula... Doncs bé, resulta que això no es veu massa a l'articulat, aquesta mentalitat. Resulta que no; que, com tantes coses, aquest no és l'esperit que anima el Govern amb relació a l'Institut d'Estadística de Catalunya. Més aviat, la mentalitat és la d'un servei subsidiari, poruc respecte a l'Estat, regional, respecte al gran institut nacional que és l'Institut Nacional de Estadística, que aquest sí que és un institut nacional, en tots els sentits de la paraula. Percebem des d'Esquerra Republicana en tot l'articulat que hi ha una mentalitat que concep l'Institut d'Estadística com una espècie d'organisme a mig camí entre entitat local menor i un «subsistema descentralitzat», que va dir un personatge de la política algun dia.

Bé, si les nostres competències exclusives, en temes exclusius, no gosem exercir-les, ja em diran què fem aquí. Què hi fem, aquí al Parlament de Catalunya, si no som capaços de ser gelosos de les nostres competències exclusives? I més quan estem davant d'una ofensiva de l'Estat per recuperar competències, i també les exclusives; no només volen recuperar les competències compartides, aquell terreny que no se sap, que en diuen «concurrents»... No, no, en matèria exclusiva també ho fan. Hauria de veure o hauria d'estudiar aquesta cambrà algun dia l'esperit de les mocions que el Partit Popular presenta al Senat; sempre, les nostres esmenes, del grup davanter, és a dir, el Grup de Convergència, sempre van a dir: «Aquí heu de fer així, en el marc de les competències exclusives», i a vegades el PP no ho vol posar, això, eh? –no ho vol posar. Per tant, hi ha una ofensiva per recuperar competències exclusives, i nosaltres xiulem i mirem a una altra banda, no? Jo penso que si no marquem ara territori, en fi, potser demà ja serà tard.

A mi se'm va dir, per no acceptar algunes esmenes, que no calia molestar la gent i duplicar coses que ja es feien per altra banda, per una altra administració; que l'Institut Nacional d'Estadística, doncs, va de molt bon rotllo, que és molt receptiu amb les nostres necessitats, i que no ens planteja mai cap problema a l'hora de donar-nos les dades que necessitem o a l'hora, fins i tot, d'afegir alguna pregunta en alguna estadística que fa l'Institut Nacional. Bé, la qüestió de «molestar», no? És a dir, en fi, una competència exclusiva és una competència exclusiva, i si les empreses han de fer una..., en fi, han de contestar una estadística a la Generalitat que el Govern de l'Estat ja ha fet per altra banda, doncs bé, si se senten molestats amb una competència exclusiva de les empreses, no entenc per què l'autonomia de les empreses pot ser una molèstia –una molèstia.

Per altra banda, i deixant al marge qüestions d'esperit i qüestions, podríem dir, intangibles, no?, en fi, l'estadística..., hi ha un bon llibre d'estadística que es diu *How to lie with statistics – Com dir mentides amb estadística*. I, per tant, un govern ha de tindre les dades estadístiques per ell mateix; si no, l'altre l'enredarà, eh? –l'altre l'enredarà. I ja sabem que Madrid, si més no, sovint ens enreda, no?

Bé, sobre el fet que l'Institut Nacional d'Estadística va de bon rotllo i sempre ens dóna les dades, jo aquí em remeto a la justificació que fa el Govern per a rebutjar una esmena d'Iniciativa per Catalunya que ha presentat el senyor López Bulla, que la trobo molt interessant, com altres que també li han rebutjat, per exemple una EPA, una EPA catalana també ha estat rebutjada... Bé, però, aquesta concreta, la rebutgen, una esmena l'objectiu de la qual era conèixer els trasllats d'empresa i centres de treball; això que diuen que hi ha una deslocalització a Catalunya, i, per tant, estaria bé que Catalunya tingués dades de primera mà sobre si és veritat aquesta deslocalització i quin abast té. Bé, se li rebutja l'esmena, i en la justificació de l'esmena el Govern diu..., és un punt i seguit, eh?; per tant, diu: «atès que no es pot garantir la cessió de la informació bàsica per part de l'Administració central». Ho torno a repetir; la justificació diu: «atès que no es pot garantir la cessió de

la informació bàsica per part de l'Administració central». De tan clar..., si això és anar de bon rotllo, què pot ser una altra cosa, no?

Llavors deia que en aquest sentit van les nostres esmenes, la 40, la 46, la 63, 66 i 65, en el sentit que en l'articulat es doni una imatge que aquí el que tenim és un institut nacional d'estadística. Aquí sempre tenim molta por de posar la paraula «nacional». És a dir, no sé per què el debat de política general s'ha de dir «debat de política general»; per què no es pot dir «estat de la nació» o «estat de la nacionalitat catalana», per ser estatutaris, no?, o altres coses d'aquestes? En fi, hi ha una mena de complex que ens penetra per tot arreu, una autoacomplexació que hem de treure.

Després, en l'altre tipus d'esmenes que mantinc, que són la 117 i la 118, aquest tipus d'esmenes, doncs bé..., en primer lloc, proposàvem des d'Esquerra Republicana que l'Institut d'Estadística fes un seguiment acurat, podríem dir, l'any o el semestre, de l'estat de les inversions públiques de totes les administracions a Catalunya, perquè aleshores tindríem dades clares i clarividents de quin és el grau d'inversió de la Generalitat, dels ajuntaments i de l'Estat. I això és molt important –molt important–, saber el grau d'inversió de les administracions públiques i el grau d'inversió de l'Administració de l'Estat, sobretot a l'hora de negociar el finançament, perquè es pot dir allò que tothom diu, que hi ha poca inversió, etcètera, i que sempre, doncs, en fi, queda en una nebulosa, eh? Surt el Govern i diu: «Més que mai, s'ha invertit»; l'oposició diu: «No s'inverteix en res. No arriba ni a la meitat del que ens tocava per població.» Llavors diu: «No, que enguany és molt més», etcètera.

Jo crec que caldria tindre com un servei que estigués *au-dessus de la mêlée*, de la política, que digués quin és el grau d'inversió pública a Catalunya i sobretot per saber les dades, no? Clarificació, clarificació és l'important.

Bé, doncs, a part aquesta, diguéssim, estadística d'inversió pública a Catalunya que proposem ha estat rebutjada. Això –ho he de dir– forma part, també, d'una moció que va ser aprovada, i espero que complerta, que complida en aquest hemicicle, en aquest Parlament, en el sentit que també demanàvem això: que hi hagués, des de l'any 80 fins aquí, un estudi de quina ha estat la inversió pública de l'Estat a Catalunya.

Bé. L'esmena 120 també insistia en això: que hi hagi una clarificació, que hi hagi un estudi, doncs, podríem dir-ne científic, si aquesta és la paraula, que estigui al marge d'interpretacions interessades de la balança fiscal, la balança de pagament de Catalunya, fiscals, comercials i financeres. I això és també perquè quedat constatat en un organisme, doncs, això, que diuen que hi ha un bilió i mig que va i que no torna, una altres diuen que no hi són, etcètera. Ha d'haver-hi algun organisme que això ho estudiï de manera, diguéssim, d'ofici, de manera regular, perquè en el moment de negociar el finançament, doncs, és clar, això ens interessa. Ens interessa l'estat de la inversió i ens interessa l'estat de les balances fiscals, perquè, sinó, ja em direu amb quins arguments anem a negociar.

I, finalment, per acabar i per no allargar-me, hi ha una estadística que també proposàvem, que també ha estat rebutjada, que no ho entenem, que és que hi hagués una manera de, podríem dir, quantificar l'ús social del català. És a dir, una manera de quantificar si el català en els ordres dels aspectes socials, no a les cases, sinó al carrer, en l'activitat econòmica, doncs, avança o recula o es manté. Això, doncs, forma part d'alguns estudis de sociòlegs, que els han fet, i, per tant, ja sé que a vegades es diu: «Oh, és que és molt difícil fer-ho!» Bé. En fi, i què vol dir que sigui molt difícil? Vostès són un govern i tenen la capacitat per fer coses difícils –ho suposo, és clar– perquè si es dediquen a fer-les fàcils, doncs, aleshores ja ho pot fer qualsevol govern.

Bé. Aquestes són una mica les línies de les nostres esmenes, d'Esquerra Republicana, i ja per esgotar, diguéssim, el nostre posicionament, val a dir que les mantenim. Val a dir que hi ha hagut algun problema que unes esmenes que em semblen que havíem retirat en Ponència, doncs, s'han mantingut, i, per tant, dic que retiro les esmenes 12, 49...

El president

Un segon..., si us plau.

El Sr. Bonet i Revés

Sí, senyor president.

El president

12, que fa referència a la 34, no?

El Sr. Bonet i Revés

12 és de l'articulat de...

El president

12, de la numeració actual?

El Sr. Bonet i Revés

Sí, del *Butlletí*..., sí.

El president

Molt bé.

El Sr. Bonet i Revés

12, 49...

El president

Perdó, no..., no és de la... (*Remor de veus.*)

El Sr. Bonet i Revés

No...?

El president

Un segon que..., aquesta ha estat retirada; molt bé.

El Sr. Bonet i Revés

Sí, 49.

El president

Esperi's un segon. (*Pausa.*)

El Sr. Bonet i Revés

54.

El president

Molt bé.

El Sr. Bonet i Revés

55 i 86.

El president

Un segon...

El Sr. Bonet i Revés

I mantenim...

El president

Les altres.

El Sr. Bonet i Revés

Sí, les altres, les mantenim; d'acord.

El president

Molt bé.

El Sr. Bonet i Revés

Bé. Dit això, doncs, nosaltres, en fi, mantenim aquestes esmenes. Suposo que hi haurà un torn en contra per part del Partit de la majoria i que seran rebutjades, però malgrat això he de dir que nosaltres, doncs, votarem després a favor la totalitat del text amb el benentès que, bé, és clar, l'estadística és una cosa que hauria d'estar, en fi, una mica al marge de les contingències polítiques, però ja se sap que no hi ha res al marge. En fi, malgrat això nosaltres hi votarem a favor.

Gràcies, senyor president.

El president

No prejudgi el rebuig i confiï amb la seva capacitat de seducció, senyor diputat. Gràcies. (*Rialles.*)

Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquest torn em posicionaré sobre el Projecte de llei i defensaré, alhora, les dues esmenes que han quedat vives del Grup Popular.

El Projecte de llei del Pla estadístic que avui estem debatent respon, com ha esmentat l'honorable consellera,

a un nou marc normatiu i a les innovacions que s'estableixen en la Llei 23/98, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya per tal de consolidar el sistema estadístic i que s'adapti a les noves necessitats actuals.

Creiem molt important el refermament de la col·laboració entre altres institucions, òrgans i entitats que elaboren les estadístiques oficials. El nostre Grup considera de gran importància la funció estadística que sobre amplis sectors de l'activitat social, econòmica i sanitària s'estan portant a terme, així com per a la planificació i actuació en tots els àmbits que requereixen la necessitat de comptar amb dades rigoroses sobre la realitat social i sectorial, sobre l'estudi dels nous fenòmens emergents tan important en tots els àmbits de la nostra societat.

La Llei que avui aprovarem és l'instrument de col·laboració institucional, com deia, que per nosaltres és tremendament important, perquè considerem que entre les institucions s'ha de col·laborar per tal d'optimitzar les dades i optimitzar, també, els recursos i evitar duplicitat en aquelles actuacions que s'han de portar a terme. A la fi és l'administració moderna, vull dir: simplificar, optimitzar recursos i aprofitar totes aquelles dades i tot l'abast que estan fent altres administracions per tal de canalitzar el bon ús d'aquestes.

Nosaltres creiem que s'han d'aprofitar, com deia, les fonts existents, i en aquest Pla el que s'estableix és un desplegament de les activitats estadístiques, les consolidades, les experimentals, i el Projecte també adapta el nou model de planificació que s'ha anat consolidant al llarg d'aquests anys, al llarg dels altres plans estadístics anteriors en els programes també d'actuacions anuals d'estadística, que també hi ha fet esment l'honorable consellera quan ha presentat el Projecte.

Creiem, també, molt important que aquest Projecte reconegui i impulsi l'aplicació de les noves tecnologies que proporcionen a tota la societat un accés a les dades a temps real. I això és veritablement important per tal de poder fer un bon ús de totes aquestes informacions.

El Grup proposant ha presentat diverses esmenes, que han estat acceptades, transaccionades, i unes altres retirades, amb el benentès d'unes altres esmenes que s'han transaccionat. En aquest moment, anuncio la retirada de l'esmena número 2. I després, també, respecte a l'esmena número 8 hem transaccionat amb el text que lliuro a la Mesa. I, per tant, el nostre Grup estem satisfets d'aquelles esmenes que han incidit en l'aprovació del text del Dictamen de la Comissió que han anat encaminades a reforçar, a garantir, sobretot, el secret estadístic; ja que nosaltres considerem que cal protegir els drets fonamentals quan es requereixen dades personals especialment per a serveis públics de la mateixa administració o de diferents administracions perquè el que ens preocupava, especialment, és la transmissió sobre dades en els fitxers, sobretot quan hi ha una transmissió d'aquests fitxers. I és en aquest sentit que estem satisfets amb l'esmena que hem transaccionat i que acabo de lliurar a la Mesa.

Creiem que caldrà ampliar i potenciar, també, la col·laboració amb altres entitats i també hi ha unes altres esmenes que anaven en aquest sentit. Així mateix tam-

bé considerem tremendament important avaluar i justificar el grau de compliment del Pla i reforçar la col·laboració amb l'INE, amb la finalitat, com deia abans, de reforçar i d'aprofitar al màxim les dades de les quals disposem, a incloure també les realitats emergents en les estadístiques com la immigració, així també com l'exclusió social. Les nostres esmenes, com ja he dit abans, anaven en aquest sentit i creiem que han contribuït a deixar paleses aquestes actuacions que acabo d'esmentar.

Pel que fa a les esmenes que han presentat els altres grups i que han quedat avui per defensar en el Ple, haig de dir que nosaltres no donarem suport a les esmenes d'Esquerra Republicana, perquè entenem que moltes de les esmenes que han plantejat aquí excedeixen de l'àmbit competencial de Catalunya. Vull dir, vostè planteja una sèrie d'esmenes que les trobo molt interessants, però li recordo, a més, que la competència de la Generalitat amb les estadístiques d'interès de la Generalitat es circumscriuen a l'àmbit de la Generalitat territorial de Catalunya. I, per tant, vostè proposa unes esmenes que excedeixen d'aquest camp d'actuació. Nosaltres no hi estarem d'acord, a més, moltes de les altres esmenes també fan una duplicitat de dades, com vostè també ha recordat a la seva intervenció en la defensa d'aquestes esmenes, i considera que tot i que ja hi estiguin aquestes dades només pel fet que ho faci un institut diferent al que vostè creu que les ha de fer, sembla ser que s'han de tornar a repetir. Nosaltres creiem que s'han d'optimitzar, com deia, els recursos; s'han de simplificar les actuacions, i el que s'ha de fer és donar un bon ús a aquestes dades per tal que el que hi surti guanyant sigui la societat, que el que li interessa és que hi hagi enquestes de bona qualitat amb el menys cost possible.

Respecte a les esmenes que defensarà el Grup d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres no hi donarem tampoc suport respecte als arguments que he esmentat abans per Esquerra Republicana, perquè pretén, entre d'altres coses, crear una EPA catalana. Nosaltres creiem que les dades que consten en l'EPA nacional, que, a més, recull totes les recomanacions que fan l'Eurostat i l'Organització Internacional del Treball –ho creiem– ja són suficientment satisfactòries.

I, per altra banda, hi ha una sèrie d'estadístiques que també estan incorporades en uns altres estudis. I, amb la finalitat, com deia, d'optimitzar els recursos i la finalitat d'assolir un bon abast pel que fa a l'actuació de l'Institut d'Estadística de Catalunya i de les planificacions que fa en aquest Pla, nosaltres no hi donarem suport.

Res més, només agrair la col·laboració dels serveis de la cambra i de la resta de ponents respecte a la consideració que han tingut respecte a les esmenes presentades pel Grup Popular.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Flora Vilalta.

La Sra. Vilalta i Sospedra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em referiré a l'esmena número 13 del meu Grup, que correspon al número 13 del Dictamen de la Comissió, però també vull fer un torn de globalitat sobre el Projecte.

L'estadística és una eina que ens permet analitzar i estudiar la informació; per tant, ens permet veure com evoluciona la societat i en quins àmbits es perpetuen mancances dins d'aquesta societat. És, també, una forma d'avaluar i mesurar l'acció del Govern. Estem davant d'un projecte de llei que ens diu quines són les estadístiques que s'han de fer durant aquest quadrienni i quina és la difusió dels seus resultats. Per la seva importància, el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha presentat trenta-nou esmenes a aquest Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 2001-2004.

Les esmenes van encaminades a aconseguir tres objectius prioritaris: un, la supressió de tot allò que la mateixa Llei d'estadística ja contempla i que, evidentment, no cal repetir. Dos, la millora pel que fa referència a la difusió que, amb la incorporació dels nous avenços tecnològics, permet apropar al màxim la informació als ciutadans i, alhora, gaudir d'una major rapidesa en el coneixement dels resultats estadístics. Tres, les nostres aportacions als annexos van en la línia d'obtenció d'un major coneixement d'indicadors que ens permetin visualitzar demandes del tipus social i/o econòmic i, en conseqüència, permetin endegar polítiques en el camp de l'habitatge, les infraestructures, els equipaments, etcètera.

La majoria d'aquestes esmenes han estat acceptades pel Grup que dona suport al Govern i amb la que resta hem arribat a transaccions. Així doncs, pel que fa a l'esmena número 89, número 13 del Dictamen de la Comissió, de la disposició addicional segona que hem reservat per al Ple, dir que hem arribat a un text transaccionat que el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi acceptem, perquè recull la intenció amb què nosaltres l'havíem esmenat i perquè la Moció que el passat 17 de maig va aprovar el Parlament sobre el procés de reforma del model territorial de Catalunya va en aquest mateix sentit, i del text aprovat es desprèn la voluntat de tots els grups d'avançar cap a l'aprovació d'un nou model territorial.

L'esmena transaccionada –la llegiré i després la passaré a la Mesa– diu així: «La desagregació territorial de les estadístiques que preveu aquesta Llei s'adaptarà al model territorial vigent en cada moment aprovat pel Parlament de Catalunya.»

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Vilalta i Sospedra

Per tot això exposat, el meu Grup votarà a favor d'aquest Projecte de llei i també donarem suport al Grup d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, tot i que, algunes esmenes, considerem que no corresponen a la tasca de l'Institut, sinó més aviat a una oficina de gestió pressupostària i econòmica d'aquest Parlament.

I, ja per acabar, no em resta res més que agrair la col·laboració i la bona entesa amb la resta de ponents; agrair, també, la col·laboració del personal de l'Institut i, com no podria ser d'una altra manera, l'agraïment al personal d'aquesta cambra i, en especial, al lletrat senyor Pere Sol.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, senyora consellera, en primer lloc i sense cap tipus de protocol vull agrair al lletrat senyor Pere Sol el treball que ha dut a terme a la nostra Comissió, una tasca que ha fet en unes condicions molt doloroses, personalment molt doloroses.

I en segon lloc, no m'importa afirmar que el Pla estadístic ha estat, penso jo, millorat amb totes les esmenes recollides i que ja formen part del text. En el cas del meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, això és més que evident amb sis importants esmenes transaccionades o recollides. I són aquestes: estadística sobre recaptació fiscal de les administracions, inclosa l'estatal, amb l'IRPF, IVA, societats; territorialització del PIB per comarques; totalitat del crèdit i dipòsits a Catalunya; enquesta sobre condicions de treball i qualitat de vida al centre de treball, i no cal dir amb aquestes incorporacions podrem comptar amb un material més ampli i important per a la comunitat científica, els particulars i moltes mateixos, i una informació que pot resoldre moltes querelles polítiques absurdes que en moltes ocasions són produïdes per una manca d'informació seriosa i transparent.

Penso que l'Idescat a partir d'ara pot jugar un paper més rellevant i més rigorós que temps enrere, quan va editar una sorprenent informació, durant un cert temps disponible a la biblioteca de l'Institut, on figurava que la població de Catalunya eren 17 milions d'habitants, que va ser retirada quan un «tiquismiquis» va dir que això era bastant improbable. Ara afortunadament està amb més mitjans, amb més documentació i més seriositat.

Ara bé, pensem que l'Institut ha de millorar i ha de conèixer un cert canvi de metabolisme. Ha de millorar perquè els seus tècnics no se senten motivats; pensen, ells, que les seves funcions no estan ben delimitades i creuen que la manca d'una bona estructura organitzativa els aparta de les tasques de responsabilitat a causa de la manca de confiança política; una estructura organitzativa que es caracteritza per una sorprenent ràtio: un sotsdirector per cada vint-i-quatre treballadors, que és una inflació de nomenclatura molt considerable. I s'ha de millorar la web, que no està pensada per a tot tipus d'usuaris i on predominen els criteris de disseny en detriment dels criteris tècnics, precisament perquè sigui millor i perquè sigui més consultada encara.

Per un servidor, existeixen les bases materials per fer les coses de millor manera. Hi ha bons tècnics, sí senyor, per això ens sobta una informació que circula –i que demanaria un cert aclariment per qui correspongui–, i és que aquest projecte de pla estadístic s'hagi encarregat o mig encarregat a una empresa externa, en concret a Estratègia Local. I si aquests comentaris són vàlids i verídics, voldria saber què hi ha d'això, quant ha costat aquest encàrrec, etcètera, etcètera.

I ha de canviar un tant de metabolisme, perquè hi ha –ja ho ha dit abans el senyor Carles Bonet amb molta seriositat i rigor– una resignada subalternitat a l'Institut Nacional de Estadística; una cosa és la col·laboració i una altra és la subalternitat posada de manifest en explicacions de refús d'esmenes del meu Grup, que no és exactament del Govern, com s'ha dit, serà en tot cas del responsable o de la persona més conspícua de la Comissió –«conspícua» vol dir «representativa en el sentit de la majoria parlamentària»–, el senyor Toni Castellà, i molt especialment d'aquelles que s'orientaven a una moderada i raonable catalanitat de l'Idescat, i d'eficàcia també.

I són aquestes les que queden vives, per així dir-ho: enquesta sobre la població activa catalana, la mobilitat geogràfica de les persones, dades sobre recerca i desenvolupament, trasllats d'empreses i centres de treball, rotació laboral dintre d'un mateix centre, mobilitat dintre dels diversos sistemes de la Seguretat Social; i dos més, encara, que és que, malgrat la important seriositat de la documentació que m'ha fet veure el senyor Antoni Castellà, que l'hi agraeixo molt, mantinc l'estadística d'accidents del Servei Català de Trànsit en relació amb la bicicleta i els tricicles, i l'estadística de tinença i ús habitual de la bicicleta, perquè el que demanem és una altra cosa, són dades més detallades, i el que se m'ha donat té molt de valor però no era allò l'objecte de la meua esmena.

De manera que aquestes esmenes no són una pacotilla tecnocràtica, ans al contrari, són coses d'un gran interès científic i sociològic, i de clarificació de les nostres discussions. A tall d'exemple, aquest debat de moda que tenim sobre si a Catalunya el pes tecnològic és x o y , aquesta discussió politicista, es podria resoldre si tinguéssim la informació adequada, perquè el monopoli d'aquesta informació no estigui en les mans sovint restrictives i interessades del Govern. Aleshores, si Catalunya perd pes tecnològic o no en relació amb on sigui, això no hauria de ser un debat politicista, sinó rigorós en funció de les dades que tenim. Doncs bé, aquesta esmena, no se sap per quin misteri, no ha sigut acceptada.

I, senyories, no arribo a entendre tampoc per què Catalunya no pot tenir la seva pròpia enquesta de població activa. I demano explicacions també de per què aquesta resignació i per què aquesta volguda subalternitat; si és un problema polític amb algun grup d'aquesta cambra, qui sigui, que es digui, i si és un problema tècnic, que es digui també, perquè no crec que sigui francament digerible en el cas de diputats i dels diputats nacionalistes.

Crec que afortunadament s'ha corregit a l'exposició de motius l'autobombo inicial quan es parlava que la intenció d'aquesta Llei era aconseguir el lideratge de l'estadística europea. És una formulació absurda, perquè l'interès de tota documentació..., d'aquesta, vull dir, ha de ser una altra: donar el major nombre de dades amb rigor i amb la modernitat que correspon als drets de gènere que encara no estan suficientment explicats –després li diré, consellera, alguns encàrrecs per al conseller Homs, perquè els hi pugui transmetre, si em vol escoltar.

En resum, és veritat que s'ha donat un pas endavant, i no seria just negar-ho, sempre que s'afirmi que això que tenim és una gallina –una gallina, una noble gallina– i no es transformi en un *pavo real*. De manera que, per deixar de ser una gallina, quan millori l'Institut, doncs, tindrem superats tota una sèrie d'inconveniències: deixar el llast de la subalternitat, etcètera, etcètera. De manera que la meua intervenció no és ni Cassandra malcarada i rondinaire ni tampoc el Panglos, quina meravella, tot funciona, etcètera, etcètera.

Crec, per acabar, que no és un mal moment per demanar al conseller Homs que sigui més receptiu que l'anterior, almenys amb relació a millorar l'Idescat. Aquesta és una oportunitat que té de demostrar la fama que el precedeix de rigor; una fama que jo li demano que no la malgasti enviant-la a l'arxiu, almenys en aquest cas de l'aplicació d'aquesta Llei, de millorar l'Idescat, etcètera.

Acabo amb el relat de les esmenes que mantinc vives per a millor organització a l'hora de les votacions; són: la 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 i 21, o sigui, des de la 14 fins a la 21 ambdues incloses.

Moltes gràcies.

El president

Aquestes són les que manté vives?

El Sr. López Bulla

Sí.

El president

De la 14 a la 21?

El Sr. López Bulla

Sí, sí. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui presentem el Pla, el Pla d'estadística. Jo crec que tots hem convingut..., i la intervenció de tots els diputats és que aquest és un bon pla estratègic. Jo crec que aquí s'ha esdevingut l'alt consens entre tots els grups polítics; crec també que això posa l'estadística catala-

na –i faig referència a la intervenció que acaba de fer fa un moment el senyor López Bulla– en el lideratge de les estadístiques que es fan en l'àmbit europeu per governs que no són estatals, i crec que això és un fet important, al qual no hem de renunciar tampoc com a objectiu, i crec que aquest Pla ens posa en aquesta situació.

La Llei proposa més de quatre-centes activitats estadístiques, dóna la prioritat de la diversificació i l'estudi de realitats canviants i fenòmens emergents de la realitat econòmica, demogràfica i social de Catalunya, aposta per les noves tecnologies –que ha sortit avui aquí a la cambra–, utilitzant la web com a canal principal, i reforça també el paper de control del Parlament sobre l'activitat estadística. De fet, és un bon pla estratègic.

Dit això, passaria a fer la reflexió de les diferents esmenes. Faria una referència ràpida –i m'entendran, pel temps– tant al Partit dels Socialistes de Catalunya com al Partit Popular. Crec que hem arribat a un ampli o un total consens; hi ha hagut entesa; les dues transaccions que quedaven vives eren importants, una per a la protecció de dades –en el cas del Partit Popular–, l'altra pel tema territorial, que de fet l'Idescat ja distribuïa així les dades des de l'aprovació del Pla territorial general, i que creiem també que és important que així estigui expressat en la Llei.

Passaria així, tot seguit, al comentari de les esmenes que queden vives per part d'Esquerra Republicana de Catalunya i per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El senyor Bonet ens deia que tenia dos tipus d'esmenes i que les primeres feien referència a un grau impressionant de dependència de l'Idescat –en referència a l'Estat, suposo, que es referia–, al tema que no tenim cap voluntat que aquest sigui un organisme nacional, que no hi ha voluntat de tirar endavant la competència o l'exclusivitat, i tot això ho emparava, senyor president, en dues esmenes que de fet l'única referència que fan és dir que es garanteixi la no-duplictat de dades en altres sistemes estadístics en la seva generalitat, és a dir, el senyor Carles Bonet ens deia que garantir que no existeixi duplictat només sigui en l'àmbit del sistema estadístic català.

Així, doncs, l'únic que estava dient la Llei és que el marc d'actuació és Catalunya, aquest és l'instrument que utilitzem per al sistema estadístic català, però resulta que per quina raó hem de limitar-nos absolutament que les duplicitats..., garantir que no existeixin, només dins del sistema estadístic català? Hem de renunciar a utilitzar qualsevol altre tipus de dades. El tema del cost és important, el tema de l'eficiència també, i encara que no ho pensi, senyor Bonet, quan vostè quasi feia broma amb el tema de molestar o no molestar el ciutadà, sap perfectament que les estadístiques són d'obligatorietat de contestar, i en aquest cas, doncs, en alguns punts, no tinc jo la raó per la qual s'haurien de fer doblement, però l'objectiu principal és de tindre un sistema estadístic català. Acabo de dir quasi quatre-centes activitats estadístiques; no crec que hagi raó, senzillament, per fer una limitació a aquest nivell tan important, i aquesta és la base de la seva argumentació per dir que no hi ha cap tipus de voluntat a expressar l'exclusivitat de la competència.

La segona reflexió que també fa en aquesta línia és referent a unes esmenes que parlen, en el projecte inicial, que es mantingui la col·laboració amb entitats estatals, europees i organitzacions internacionals. I vostè ens diu: «No, escolti'm, estatals i europees; i d'organitzacions internacionals, no en vull parlar. Parlem d'altres sistemes estadístics.» I això també, em pregunto jo, és argumentació per dir-nos que no hi ha una voluntat de marc propi català a l'hora de fer l'activitat estadística? És a dir, hem de renunciar no només a dades estatals, hem de renunciar a dades a nivell europeu, hem de renunciar a dades d'organitzacions internacionals? Jo crec que s'han barrejat una mica les coses; no sé què té a veure una cosa amb l'altra.

Però passaré directament, en tot cas, a la resta d'esmenes, als annexos d'estadístiques concretes que vostè proposava.

Primer parlava de l'estadística d'inversió pública a Catalunya. Jo els diré, per una banda, que aquesta informació ja queda recollida en les diverses activitats estadístiques sobre pressupostos i liquidacions de l'Estat, de la Generalitat i d'Administració local que s'inclouen en l'actual Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya. I la seva periodicitat, a més, garanteix la disponibilitat de sèries temporals, homogènies, i, a partir d'aquestes, l'obtenció de proporcions, taxes de valoració, indicadors i recomptes acumulatius. Així, doncs, aquest marc està present. Vostè feia també referència a la Moció 69/VI, i vostè mateix deia: l'obligació d'aquesta Moció –que, lògicament, el Govern la tira endavant– és de fer un estudi; no una estadística: un estudi.

Amb referència a les altres dues esmenes que queden vives, clar, hi ha una matisació que potser no s'ha comentat, i jo la voldria comentar, senyores i senyors diputats: es demana l'estadística de balances de pagament fiscals, comercials i financeres dels Països Catalans. De fet, la Llei d'estadística ens emmarca que l'actuació és dins del Principat; aquesta seria la primera limitació i aquest seria el primer argument per no poder acceptar l'esmena. És que no podem actuar fora del Principat. És complicat poder actuar..., tenim la limitació legislativa de poder actuar en un marc diferenciat que no sigui el Principat.

I, en el cas de l'ús social del català, també la referència era els Països Catalans. Tampoc podem actuar des de l'Institut Català d'Estadística en un marc que sigui diferent del del Principat. Ara bé, amb referència a l'ús del català, quedí vostè tranquil, perquè, si estem pensant només en el Principat, diferents estudis es fan, i diferents estadístiques, tant en l'àmbit de l'estadística de teatre, la del llibre, la de premsa, la de consum cultural, la del cinema, la de música, la de l'audiovisual de Catalunya, la dels mitjans de comunicació.

És per tot això i amb aquest raonament que no podríem acceptar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana.

Passaria ràpidament al comentari de les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Sorprenentment, el senyor López Bulla, a la meitat del seu inici introductor d'intervenció –i dic «sorprenentment» perquè crec que estem en el debat concret de les esmenes de la Llei de la Ponència, de les conclusions d'aquesta

Ponència–, l'estimat amic López Bulla fa referència i valoracions sobre si els tècnics de l'Idescat estan o no motivats sobre la cultura organitzativa de la institució, sobre si la web prioritza els criteris de disseny o els criteris tècnics, sobre si el Projecte de llei s'ha encarregat a una empresa d'assessoria... En fi, primer el que li hauria de dir és que crec que aquest no és l'àmbit; allò del «no toca», crec que val a dir-ho, ara en aquest moment: no crec que aquest sigui l'àmbit de debat d'aquestes qüestions. Ara bé, només dir-li que la web, jo no ho sé, si prioritza criteris de disseny o no, però hi han 12.700 usuaris que l'utilitzen diàriament. I que el Projecte de llei s'hagi encarregat a una empresa..., ja li ho contesto: escolti, no, no; aquest Projecte de llei l'ha fet el Govern. Però també li ho segueixo: si vostè fa referència si respecte a l'activitat normal en algun moment es contracten assessories tècniques i jurídiques, sí, és una activitat normal. És una activitat normal, senyor López Bulla.

Passaria ràpidament, llavors, fet aquest comentari, al que són les diferents esmenes que queden encara pendents. Vostè em deia «estadística d'accidents del Servei Català de Trànsit». Senyor López Bulla, jo crec que el Projecte del Pla estadístic de Catalunya ja incorpora una estadística consolidada del Departament d'Interior, i del Servei Català de Trànsit, l'estadística dels accidents de trànsit a Catalunya, i crec que aquesta ja seria suficient. L'enquesta sobre mobilitat geogràfica de les persones..., entenem que ja estan incorporades l'estadística de moviments migratoris, que permet conèixer les variacions residencials de població, l'estadística de mobilitat obligada, la intermunicipal de població, o l'estadística de la mobilitat intramunicipal de població, laboral i escolar, així com l'enquesta de mobilitat quotidiana a l'àrea o regió metropolitana de Barcelona. Creiem que són suficients dades estadístiques.

També feia referència a la necessitat i la importància de fer una estadística de recerca i desenvolupament, especialment amb relació a les tecnologies de la informació i la comunicació. I en els objectius ens diu: «conèixer les dades de la recerca i el desenvolupament tant en els centres privats com als públics». Està prevista aquesta enquesta, també, i jo li demano que retiri aquesta esmena, ja que el Pla estadístic precisament preveu l'estadística de recerca i desenvolupament, duta a terme per l'Institut d'Estadística de Catalunya. Així doncs, creiem, en aquest punt, que queda coberta també aquesta estadística.

Enquesta sobre rotació laboral dintre d'una mateixa empresa. Entenem que es tracta substancialment d'un estudi, més que d'una activitat estadística oficial, per la qual cosa la seva realització correspon a un àmbit diferenciat del Pla estadístic de Catalunya, com és el cas dels estudis en curs que ja porta a terme actualment el Departament de Treball, integrats en l'Observatori del Mercat de Treball que impulsa el Consell de Treball i que coneix vostè molt bé.

Quan parlava de l'enquesta o la informació –hi passo molt ràpidament– sobre l'ús habitual de la bicicleta, i em deia vostè, senyor diputat, que no eren suficients les dades que creiem que estaven ja consolidades respecte a aquest tema... Nosaltres creiem que sí que és sufi-

cient que dins del cens de la població existeixi una pregunta sobre la utilització de la bicicleta i, sobretot, molt desenvolupada en l'enquesta de mobilitat quotidiana de la regió metropolitana de Barcelona. La referència a les estadístiques de la pràctica esportiva era només un dels documents que jo li vaig proporcionar, però donant més importància al cens de la població l'any 2001, en aquest cas, i l'enquesta de mobilitat quotidiana de la regió metropolitana de Barcelona.

En última instància, vostè ens demanava que féssim l'enquesta de la població activa a Catalunya, l'EPA a Catalunya, i que això té a veure fins i tot..., i em sembla que feia una referència al grau, a la intensitat del nacionalisme o no del Grup que dóna suport al Govern. I torno a dir la mateixa referència que feia al senyor Bonet, que és que no sé què té a veure una cosa amb l'altra. L'Idescat és l'organisme responsable de l'estadística del mercat de treball; és veritat. L'activitat estadística consolidada inclosa en plans estadístics anteriors, la qual suposa una explotació exhaustiva i específica per a Catalunya de l'enquesta de la població activa d'àmbit estatal... Aquesta enquesta, que segueix metodologies recomanades per l'Eurostat i l'Organització Internacional del Treball, aporta la informació per gènere de les persones que conformen la població activa catalana, amb una periodicitat trimestral, i, atès el seu caràcter mostral ofereix informació per a tota Catalunya i per demarcacions territorials. Així doncs, ho torno a dir, i a més per concepte, primer de cost, d'eficiència i d'optimització: si l'EPA es fa a nivell estatal i en tenim les dades, el que es fa des de l'Institut és tractar-les.

Un altre debat seria..., no aquí a través d'una esmena: un altre debat seria si l'EPA ha de ser una competència a nivell estatal de fer-se o si s'ha de realitzar a nivell de les comunitats autònomes. Però en aquest cas no crec que sigui un debat a portar el fet de fer una EPA catalana, tenint les dades existents....

El president

Senyor diputat... Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Castellà i Clavé

Acabo ja, senyor president, agraint a tots els ponents la bona entesa que hi ha hagut: la senyora Flora Vilalta, la senyora Maria Àngels Esteller, el senyor Carles Bonet i el senyor Josep Lluís López Bulla. Crec que ha estat una bona llei, consensuada entre tots... També agrairia especialment al lletrat, en Pere Sol, i als serveis de la cambra... Agrair també especialment al senyor Jordi Oliveras, el director de l'Institut Català d'Estadística, el seu recolzament i la seva col·laboració.

I acabaria dient que crec que avui aprovem un bon pla, un bon projecte de llei. El senyor López Bulla deia que si això era una gallina i que no diguéssim que era un *pavo real*... Jo no ho sé, si és una gallina o és un *pavo real*. Si és una gallina, és una gallina que posa ous, i que ens serveixen, i que entenc que s'ha de mantenir i seguir en aquesta línia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, per la seva incursió en el món de l'avicultura.

Passem ara al torn de votació... (*El Sr. Bonet i Revés demana per parlar.*) Sí? Senyor Bonet...

El Sr. Bonet i Revés

Per contradiccions, senyor president, i per urbanitat parlamentària. Un minut.

El president

Té un minut, senyor diputat.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, el senyor Toni Castellà ha argumentat que rebutja-va les esmenes degut que hi havia la qüestió dels Països Catalans, però jo m'ho he de prendre no com un argument sinó com un pretext, perquè ràpidament vaig oferir una transacció en la qual, doncs, oferia a Catalunya només l'àmbit del Principat, i no va ser acceptada.

Finalment, per urbanitat, perquè sóc l'únic ponent que no ha fet un agraïment explícit als meus companys i al lletrat. Per tant, voldria que quedés en acta, doncs, el meu agraïment al lletrat Pere Sol i als meus companys: en Josep Lluís López Bulla, la Maria Àngels Esteller, la Flora Vilalta i el Toni Castellà.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Remor de veus.*) Senyor Castellà, què serà, per contradiccions o per agraïments?

El Sr. Castellà i Clavé

Per contradiccions, són deu segons.

El president

Doncs, endavant!

El Sr. Castellà i Clavé

Primer, per dir al senyor Carles Bonet –i dir-ho a la cambra– que és veritat que es va oferir una transacció en l'àmbit del Principat i també, en aquesta línia, la part de justificació en la qual nosaltres consideràvem que hi havia una sèrie d'estadístiques que ja eren significatives en tant que al Principat.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Prego a les senyores i als senyors diputats que ens posem ja en situació d'anar a votar. (*Remor de veus.*)

Primer, votarem les esmenes que queden vives d'Esquerra Republicana, que exactament són, senyor diputat, la 3, la 4, la 9, la 10, l'11, la 22, la 23 i la 24, conjuntament.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes vives d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que exactament són: la 14, la 15, la 16, la 17, la 18, la 19, la 20 i la 21, conjuntament.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'esmena transaccional que descansa sobre la vuitena del PP, juntament amb Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, l'esmena transaccional sustentada en l'esmena 13 de Socialistes - Ciutadans pel Canvi juntament amb Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

A continuació passem a votar el text del Dictamen. (*Veus de fons.*) Suposo que em demanarà votació separada de l'annex 4. (*Veus de fons.*) Molt bé, doncs, ho farem així.

Per tant, ara sotmetem a votació, si no hi ha cap més petició de votació separada –el votem separatament–, l'annex 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

A continuació sotmetem a votació la resta del text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei de modificació de la Llei 14/2000, del 29 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001 (tram. 200-00032/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de modificació de la Llei 14/2000, de 29 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001. Per presentar-lo, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Grau. (*Remor de veus.*) Un segon..., senyor conseller. (*Persisteix la remor de veus.*)

Prego a les senyores i senyors diputats que s'hagin d'absentar de l'hemicicle que ho facin ràpidament i en silenci.

Té la paraula, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, es tracta de presentar en nom del Govern i del conseller d'Economia, avui absent en aquesta sala per reunió pressupostària, reunió econòmica a Madrid, de presentar aquest Projecte de Llei de modificació de la Llei pressupostària 14/2000, de 29 de desembre, dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Quins són els objectius? Primer de tot és donar curs a una necessitat que es planteja davant del fet que la política de regadius que està executant el Govern de Catalunya, regadius, per exemple, que s'executen en aquest moment com a la Terra Alta o a les Garrigues sud, o iniciant-se com el Segarra - Garrigues, o que s'executa com Algerri - Balaguer, per exemple, en els quals el finançament saben que ve donat per la Llei 5/90, en què els nous regadius es financen el 70% per part del Govern de Catalunya i el 30% per part dels regants, o quan és millora de regadius amb el 60% per part del Govern de Catalunya i el 40% per part dels regants i que, a més a més, aquests regadius els executa l'empresa pública Regsa.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però, prèviament a la licitació de qualsevol d'aquests regadius es necessita que la comunitat de regants corresponent, per garantir l'aportació, aquest percentatge d'aportació dels regants al finalitzar l'obra, faci un aval a l'empresa pública Regsa perquè aquesta pugui, d'acord amb la Llei de contractes de l'Estat, fer la contractació corresponent, per tant, i tenir coberts jurídicament els mecanismes financers.

Aquestes obres normalment solen executar-se en un període de dos, tres anys. I, per tant, la previsió que inicialment es té per part del Govern per als dos, tres anys propers, són al voltant..., entre cinc i set mil cinc-cents milions de pessetes d'aportació dels regants. Això fa que per a l'exercici 2001 els avals que puguem necessitar durant aquest exercici, per al període 2002-2003, es calculi amb, aproximadament, cinc mil milions de pessetes.

Les comunitats generals de regants en aquest moment han resolt aquest problema anant a les entitats bancàries, a les entitats creditícies, a les caixes, però nosaltres creiem, des del Govern –ho hem cregut des del Govern–, que hem de donar una major utilitat a l'Institut Català del Crèdit Agrari davant del sector, del sector agrícola, del sector ramader i del sector agroindustrial.

Per tant, el Govern ha cregut convenient que l'ICCA disposi d'una línia d'avals superior per a aquest període del 2001 d'aproximadament cinc mil milions de pessetes. A l'hora d'aprovar, el 29 de desembre, els pressupostos de la Generalitat per al 2001, aquest tema no estava encara tancat i decidit, per tant, això vol dir que la decisió del Govern és dels mesos de març - abril posteriors a l'aprovació dels pressupostos i, per això, el pressupost del 2001 contempla només un límit d'avals –fins a 400 milions de pessetes– que fa insuficient i, per tant, fa inviable aquesta participació, aquest suport, aquest ajut, aquesta utilitat de l'ICCA en el sector, en els regants.

Per això es proposa, davant d'aquesta necessitat, que hi hagi una modificació de la Llei pressupostària 14/2000, que incorpori que és un projecte de Llei d'article únic; que incorpori, precisament, mantenir els avals de 400 milions de pessetes, però, en el cas de les comunitats de regants, que aquests avals puguin arribar fins a un volum global de 5.000 milions de pessetes.

Atesa la importància d'aquest tema per a tot el conjunt del país, en nom del Govern i del conseller d'Economia, els demano el vot favorable al Dictamen que la Ponència de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos ha elaborat de la modificació de la Llei 14/2000.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per passar al debat, els grups que han presentat esmenes, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Per anunciar, d'entrada, i perquè ho farem en una única intervenció, el nostre vot favorable al Projecte de Llei que ha presentat el Govern, en primer lloc.

I, en tot cas, per dir-li, al Govern, que estem d'acord en els grans trets i en els objectius que presenta aquesta modificació, però que fins i tot en agradaria ser capaç de poder anar una mica més enllà: que el Govern, per dir-ho d'alguna manera, ja era hora que s'atrevis a potenciar una mica més l'activitat de l'ICCA; que l'Institut Català de Crèdit Agrari té, en tot cas, les seves especificitats en el món agrari i que, fins ara, el Govern ho hauria mantingut relativament adormit des del nostre punt de vista. Les peculiaritats d'aquest món, segurament, també fan necessari que els instruments financers siguin instruments *ad hoc*, que no siguin els instruments generals i, per tant, el paper de l'ICCA aquí pot ser important. Dit això, doncs, estem d'acord amb el Projecte de Llei i ens agradaria que el Govern reincidís en aquestes activitats de l'ICCA per potenciar el món agrari de Catalunya.

Però, també, senyor president, ens semblava interessant, aprofitant l'avinentsa d'aquesta modificació de la Llei del pressupost, que fossin capaçs de donar sortida a un altre problema important que hi ha en el món financer a Catalunya o d'activitats relacionades amb el món financer a Catalunya: tenim tot el sector sociosanitari, en què ja és prou conegut per la gent que treballa en aquest món, que hi ha un conjunt d'iniciatives, sobretot relacionades amb temes de residències per a la gent gran, tant des del món públic, relacionat amb el món local, però també des de l'activitat privada, que en aquest moment resten aturades per manca de finançament, per manca de possibilitats de finançament específic.

Per tant, ens semblava, senyor president, que seria bo que ja que anem a modificar el pressupost amb relació a donar suport a una línia de crèdit agrari, que també ho féssim amb relació a una línia de crèdit del món socio-

sanitari. I és, senyor president, en aquest sentit que va la nostra esmena, que –ho repeteixo–, sigui o no sigui aprovada pel Govern, això no fa canviar el sentit del nostre vot amb relació al Projecte general, que serà positiu.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. Per fixar la seva posició, ara, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Sí, gràcies. Nosaltres votarem afirmativament tant el nou text com l'esmena que ha presentat el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per part del senyor Martí Carnicer.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. En aquesta proposta el Govern ens proposa modificar la Llei de pressupostos, en l'apartat que es refereix a l'Institut Català de Crèdit Agrari, i es vol que aquesta modificació permeti oferir avals fins a 5.000 milions als regants.

Nosaltres hi votarem a favor, tot i constatant que potser aquesta previsió s'hauria hagut de fer, fins i tot, amb antelació, vull dir que una mica dóna la sensació, una mica, d'improvisació; però, en tot cas, la necessitat d'ampliar aquests regs, doncs, hi és. I, per tant, nosaltres donarem suport, com no podria ser d'altra manera, a aquesta ampliació de la possibilitat d'aval. Així mateix, també donarem suport a l'esmena del Grup Socialista perquè entenem que seria bo també ampliar-ho en altres camps com el sociosanitari.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Honorable conseller, nosaltres, també, com els grups que m'han precedit donarem suport en aquesta modificació del Projecte de Llei de pressupostos per a l'any 2001, que fa referència a l'Institut Català del Crèdit Agrari amb l'ampliació d'aval des de quatre-cents milions de pessetes fins a un topall màxim de cinc mil milions.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No donarem suport a l'esmena presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi perquè entenem que no és l'objecte..., o no és objecte, encara que el senyor Martí Carnicer hi 'ha fet una referència i ho deixava de forma prou aclaridora; creiem que no és el moment i no és tampoc la tramitació adient, en una modificació de l'Institut Català de Crèdit Agrari, de..., evidentment, en un article, de poder parlar, en aquest cas, d'una modificació d'aspectes sociosanitaris fins a una quantitat màxima, com es planteja, de 10.000 milions de pessetes.

Dit això, també voldríem fer avinent, sobretot a l'honorable conseller d'Agricultura, que després, en una proposició no de llei del Grup Parlamentari Popular, tornarem a parlar d'aspectes relacionats amb els que s'estan parlant ara en aquest moment, també, de tema de fons, com és el tema, de regadius. Farem, sens dubte, un discurs en el seu moment.

Però sí que li voldria dir, honorable conseller d'Agricultura, que tant de bo que aquesta ampliació dels 400 als 5.000 milions de pessetes serveixi no solament per poder tirar endavant projectes de regadius importants i necessaris a Catalunya. No en faré esment; vostè n'ha fet: ha parlat de regadius de la Terra Alta; ha parlat, també, de futurs regadius com el Segarra - Garrigues i d'altres, també, com els d'Algerri - Balaguer, però sí que, en tot cas –i ho deia, ara, l'illustre diputat senyor Josep Huguet–, al cap de sis mesos d'una aprovació del pressupost, vostès ens han plantejat la modificació del mateix pressupost, passant de 400 a 5.000 milions de pessetes. Allò a què que tantes vegades des del seu Govern han fet referència –l'aposta pels regadius de Catalunya–, esperem que ara, amb aquest límit màxim d'aval per part de l'Institut Català del Crèdit Agrari, fins a 5.000 milions de pessetes, sigui una realitat i, en tot cas, com li deia, passi de ser projecte a ser una realitat perquè les eines, com és amb aquesta modificació, ja es poden aplicar.

Per tant, senyor president, nosaltres hi donarem suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, tal com ha anat el debat d'aquest Projecte de Llei, realment, poques són les explicacions que en aquest moment es poden afegir al que ja s'ha dit amb anterioritat, començant per la mateixa defensa del conseller d'Agricultura, l'honorable conseller.

De fet, en la meua intervenció, simplement voldria remarcar el fet que, evidentment, és una modificació d'una Llei pressupostària que afecta una autorització a l'Institut Català de Crèdit Agrari i, per tant, un organisme financer que depèn del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat, però, darrere, el que hi ha és la voluntat d'impulsar el Pla de regadius, impulsar la

política de regadius del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i, per tant, aquesta és la importància que té, en aquests moments, aquesta Llei.

Anem a donar un impuls, com molt bé ha dit el conseller, als projectes de regadius i de millores de regadius que necessita el país i que, en aquest moment, estan engegats i creiem que la dotació, aquesta, de 5.000 milions de pessetes farà possible aquest objectiu, que permetrà, com també ha dit molt bé el senyor Martí Carnicer, que l'Institut de Crèdit Agrari vagi, també, introduint-se, vagi situant-se, cada dia més, dins del teixit productiu del nostre sector agrari. Evidentment, la gent, quan obtindrà l'aval, primer, per a contractar l'obra, després, segurament, farà el crèdit. Per tant, vincularem més el sector agrari amb aquest Institut, amb aquest instrument de política agrària amb què compta el nostre Govern.

I, amb relació a l'esmena del senyor Martí Carnicer, jo agraeixo la seva predisposició a votar, igualment, a favor de la Llei, a pesar d'aquesta esmena. Entenem que, en tot cas, aniria en una altra direcció, en una altra orientació, en el sector sociosanitari –que, com vostè sap, el pressupost d'aquest any preveu una dotació, en aquest sector, de 20.000 milions de pessetes, i, que nosaltres ho sabéssim, en principi, l'Institut Català de Finances no ha rebutjat, per dir-ho d'alguna manera, propostes de finançament d'equipaments sociosanitaris per falta de diner, sinó, simplement, perquè, segurament, no han arribat a plantejar-los amb les condicions adients.

Però, en tot cas, creiem, que tant el pressupost del Departament com la capacitat del mateix Institut Català de Finances, permetria abordar, segurament, algunes de les iniciatives que vostè ha fet, ha posat de manifest que existissin en el nostre país. Per tant, el nostre vot serà contrari a l'esmena, tot i que agraiem –de fet, la coneixem– la bondat que hi ha darrere la proposta, però creiem que no és necessari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, per tant, ara, a fer les votacions corresponents a aquest Dictamen.

Primer, sotmetrem a votació –i prego atenció als senyors diputats– l'esmena del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I, a continuació, sotmetem a votació el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei per a la reducció dels riscos ambientals de les línies elèctriques d'alta tensió (presa en consideració) (tram. 202-00049/06)

El punt 4 de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei per a la reducció dels riscos ambientals de les línies elèctriques d'alta tensió. La presenta, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Bet Font. Esperem un segon, senyora diputada. Prego als senyors diputats agilitat a deixar la cambra. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, estem davant d'una Proposició de llei que té per objecte establir les normes tècniques per a la instal·lació de les línies aèries d'alta tensió que discorren per Catalunya per reduir la seva implantació dels riscos d'incendis, d'electrocució de les aus, per minimitzar l'impacte paisatgístic i per evitar l'afectació electromagnètica i la seva incidència sobre la salut de les persones. Es tracta d'una Proposició de llei que, com veuran, per aquests objectius que acabo de llegir, perquè forma part del text de la Llei, té una importància significativa, tenint en compte que en aquests moments és la preocupació d'una bona part de la ciutadania d'aquest país.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però, abans d'entrar a explicar més en detall aquesta Proposició de llei, m'agradaria fer una mica d'història, veure d'on ve aquesta Proposta, perquè no ha sortit del barret com per art de màgia, sinó que, darrere d'això, hi ha tot un treball llarg i interessant que ja ve de l'anterior legislatura. Des de l'Associació de Naturalistes de Girona, es va creure interessant treballar sobre aquests temes i es va mobilitzar gent tant de Catalunya com de fora de Catalunya, professionals diversos, com ara biòlegs, enginyers forestals, paisatgistes, advocats, que durant cinc mesos van fer un treball intens per fer les propostes que, en bona part, queden recollides en aquesta Proposició de llei. A més a més, aquesta gent va treballar fent comparatives amb la legislació que hi havia en altres comunitats autònomes i en altres països per fer-la encara molt més acurada.

Un cop varen tenir la primera proposta, varen presentar l'esborrany als diputats de tots els grups parlamentaris. En concret, varen fer-ho als diputats gironins, tenint en compte, com deia, que era l'Associació de Naturalistes de Girona qui coordinava aquesta proposta. Fins i tot es va treballar amb els grups parlamentaris perquè es varen endur l'esborrany a casa, per entendre'ns, i, a partir del treball amb els seus assessors, varen poder presentar-hi esmenes que en una reunió posterior, dos o tres mesos més tard, fins i tot varen quedar recollides.

Arran d'aquesta reunió, algun dels grups presents va suggerir que seria ideal que això es traspassés a Presidència de la Generalitat perquè es vehiculés a través dels departaments que es cregués més convenient. Així ho varen fer, els que havien promogut aquesta Proposta i varen anar a parar, evidentment, al Departament d'In-

dústria, tot i que, entremig, hi va haver un lapse de temps important en què ningú va respirar, ningú va dir res, fins que va haver-hi conflictes –en diverses línies– que van provocar que sí que es reaccionés, aquest cop, des del Departament d'indústria.

Un cop des del Departament d'Indústria es va haver reaccionat, hi va haver tècnics que varen treballar-hi intensament, varen fer propostes de millora de la Proposició de llei i, fins i tot, es va quedar que es parlaria amb els departaments de Medi Ambient i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Però, què va passar? Va passar que varen arribar les darreres eleccions autonòmiques, hi va haver canvis de persones i el tema va quedar del tot aturat. La decepció dels promotors va ser considerable –ja s'ho poden imaginar– i, a partir d'aquí, va ser quan des d'Iniciativa per Catalunya - Verds hem recollit aquesta Proposta i tornem a posar-la a consideració d'aquesta cambra. Nosaltres creiem que hi ha molt a regular, que és imprescindible que es reguli i que ara és un moment oportú per fer-ho. Si ara ja anem a mirar en detall la Llei, veurem que, sobretot, com ja deia que queda recollit en l'objecte de la Llei, parlem de quatre grans blocs, de quatre grans elements en els quals tenen incidència les línies d'alta tensió.

D'una banda, hi ha la salut de les persones, relacionades amb les radiacions electromagnètiques; d'altra banda, hi ha l'impacte sobre l'avifauna, és a dir, sobre els ocells; un altre aspecte és el dels incendis, els riscos d'incendis, o els incendis que poden provocar les línies d'alta tensió, i, finalment, un altre aspecte, que és el paisatgístic, que creiem que també és molt important.

Tot això, com deia, en aquests quatre apartats, té unes raons, i les raons són que cada vegada més s'ha anat demostrant que aquests impactes existeixen i que, a més a més, tothom té clar que s'ha de treballar per minimitzar l'impacte que aquestes línies d'alta tensió tenen en aquests àmbits que he anat descrivint.

En el cas de l'electrocució de les aus, és evident: cada any, moren molts ocells per culpa que les torres i els fils estan mal dissenyats, estan mal instal·lats. També és evident que cada vegada hi ha estudis que van demostrant que les persones que viuen prop de les línies d'alta tensió poden tenir pertorbacions i problemàtiques relacionades amb la salut –hi ha argumentacions científiques i mèdiques que evidencien que pot haver-hi afectacions d'aquest tipus... Hi ha un altre aspecte, com deia, relacionat amb els riscos d'incendis –tot sovint veiem que surt en els mitjans que un determinat incendi ha estat causat per una línia d'alta tensió...

Bé, dit això, en el moment en què es diu: «S'ha de fer alguna cosa», alhora també es planteja on s'ha de fer això, és a dir, hi ha moltes línies d'alta tensió en aquest país i el que és evident és que de cop i volta no podem pas decidir de canviar-les totes. Per això, en aquesta Proposició de llei el que es planteja és que, d'una banda, les condicions tècniques que diu aquesta Proposició de llei s'hauran d'aplicar en les instal·lacions de nova construcció i en les instal·lacions ja existents però que es reparin o es millorin o que s'hi faci una determinada conservació; s'ha d'aplicar, també, en espais d'interès natural, en espais que es consideri que hi ha d'ha-

ver una protecció paisatgística, en zones on puguin afectar aus protegides, en zones, en nuclis habitats o molt humanitzats i, finalment, en zones d'alt risc d'incendis.

Anant a la part de les prescripcions tècniques, ja més concretes per a cadascun dels apartats. L'article 5 és el que ens descriu les que tenen a veure amb la protecció de les aus. En aquest cas, per part dels promotors, s'ha ressaltat, en determinades ocasions, que el que aquí es proposa és un recull de les aportacions que han fet experts molt diversos, que ha quedat recollit en un llibre que és editat per Linneo i que en aquests moments és un punt de referència a tot Europa –és un llibre que tracta dels impactes de les línies d'alta tensió a l'avifauna.

En aquest apartat, també es planteja l'obligatorietat de tenir salvaocells en uns determinats indrets, que són uns dispositius de neoprè que es fixen en els conductors laterals de manera que es minimitzi el risc de col·lisió de les aus.

Quant a les prescripcions tècniques de protecció a les persones, la proposta que es fa aquí, evidentment, com que, d'estudis que es digui «aquest és l'estudi que va a missa», doncs, no podem dir que n'hi hagi cap –hi ha diverses opinions–, aquí, el que s'ha plantejat és una proposta, podríem dir-ne, de consens polític, i no pas una dada tècnica amb què es vulgui portar a l'extrem la protecció de les persones. En aquest cas, el que es fa és plantejar que es deixi una distància d'un metre per cada quilovolt; per això, doncs, es recullen aquestes diferents propostes.

Tot i així, en cas que es prengui en consideració –que així ho desitgem– aquesta llei, probablement haurem de fer alguna proposta d'introduir un factor de correcció en funció de la potència de la línia, perquè vostès saben que no tot depèn del voltatge, sinó que la intensitat depèn també de la potència, i per això serà important de tenir-ho en compte, sobretot tenint en consideració els darrers estudis que s'estiguin fent.

Pel que fa a les prescripcions tècniques de reducció de l'impacte paisatgístic, ja veuran vostès que són diverses, però el que sí que és interessant de destacar és que han estat recollides en unes jornades que es van fer per part del Col·legi d'Arquitectes i, per tant, aquí també ja hi ha un aval tècnic considerable.

Quant a les prescripcions tècniques de reducció de risc d'incendis, aquí s'ha de dir una cosa: en aquests moments ja existeix normativa, hi han un parell de decrets; el que passa és que no es compleixen, moltes vegades perquè les companyies elèctriques les desconeixen; altres, probablement, perquè no les volen ni complir. Per fer aquestes propostes que hi han aquí s'han recollit orientacions del CREAM i, si s'hi fixen, plantegen propostes que no es tracta d'arrasar tot el que hi hagi a sota de les línies, com moltes vegades es fa, sinó de seleccionar quin tipus de vegetació pot haver-hi, perquè, com vostès ja saben, hi ha un tipus de plantes, d'arbusts sobretot, que cremen molt fàcilment i, en canvi, d'altres que el que fan és contribuir que es creï un clima més humit que el que hi hauria si no hi fossin. Per tant, aquí hi han una colla de propostes que són molt interessants de cara a la reducció del risc d'incendis.

Creiem que, en aquest moment, és bo de posar en una única llei totes les normatives que regulin aquestes instal·lacions, aquestes infraestructures que són la xarxa d'alta tensió. Al final, a part d'algunes disposicions transitòries, crec que és bo de destacar que unes de les coses que es proposa és que des de la Generalitat, des del Departament d'Indústria, de Medi Ambient i de les mateixes companyies elèctriques, és interessant i necessari continuar estudiant, d'una banda, si amb aquesta llei s'aconsegueixen els objectius que pretén, però també estudiar, per exemple, més a fons, l'afectació del camp electromagnètic a les persones.

Bé, dit això, nosaltres considerem que és molt important que es tiri endavant aquesta Proposició de llei, que es prengui en consideració, entre altres coses perquè, com deia, recull totes les normatives, a part que ja hi ha la de seguretat de la línia, i així queda englobat tot el que és l'impacte que poden produir, i fins i tot creiem que seria molt interessant per a les mateixes companyies, perquè els facilitaria la feina. Hem de recordar, a més, que el 19 d'abril vàrem aprovar una moció, que era una proposta del Partit Popular, relacionada amb el subministrament elèctric, i que ja hi havia una colla d'elements, que és bo que esperem que es desenvolupin, com són la millora de la xarxa de transport i la distribució de l'energia elèctrica i garantir aquest transport i aquesta distribució amb unes condicions que, evidentment, és una altra història, però que és complementari i que és bo que es vagi treballant a millorar aquest tipus d'infraestructures que, com deia, estan distribuïdes per tot el país, sense tenir massa en consideració quin impacte poden provocar o, de fet, quin impacte estan provocant en aquests quatre àmbits que he dit ja des d'un bon començament, que són la salut de les persones, la protecció de l'avifauna, dels ocells, el risc d'incendis i el paisatge.

Per tant, desitgem, esperem que tots els grups d'aquesta cambra donin suport a aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Font. Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, que, evidentment, va formar part d'aquestes reunions que es van fer amb els naturalistes de Girona a l'hora de buscar un consens per a una llei que creiem molt important, perquè també defineix un model energètic per a nosaltres claríssim, un model que a partir d'aquesta llei es pot albirar, en el sentit que els que tenim com a model tendir a l'autoconsum, la racionalitat, la preservació de l'entorn i del patrimoni natural, evidentment, com no pot ser d'altra manera i degut també a aquestes reunions prèvies que hi havien hagut, estaríem d'acord, evidentment, a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Sabem que això és important pel fet que defineix molt clarament quin és el model de transport, distribució i el

model energètic que volem per al nostre país. Simplement, a partir de la ponència que es fes a partir d'aquesta llei, començaríem a discutir tots els serrells que possiblement han quedat fora d'aquesta llei, i estic parlant, per exemple, de les zones EPA, les zones d'especial protecció de les aus, que formaran part de la xarxa Natura 2000 de la Unió Europea, i altres aspectes col·laterals; però em sembla que és un bon punt de partida degut a aquest consens previ, degut a aquesta discussió prèvia que hi ha hagut al territori amb els grups més sensibilitzats amb aquest tema, per començar a bastir aquest model del qual parlava abans.

Un model que ha de tenir en compte, com deia molt bé la diputada proposant, la salut de les persones, els estudis científics que hi han d'haver per garantir la salubritat a les zones on passen xarxes de distribució i de transport d'important incidència; els incendis, aquest és un tema recurrent anualment i que desgraciadament, segurament, tornarem a veure aquest any i que va molt lligat a la política de manteniment i preservació de les línies existents; la preservació del patrimoni natural, evidentment, l'impacte paisatgístic, l'impacte visual que produeixen determinades línies és important en una part del territori on el turisme forma part d'un sector estratègic important per a la seva continuïtat, i també, evidentment, la preservació de la biofauna i la incidència que poden tenir aquestes línies de distribució i transport. I això, molt clar, en una conselleria on moltes vegades el conseller ens sembla més un empleat de les grans companyies i dels oligopolis que no una garantia perquè el consumidor tingui el tracte que ha de tenir, i això ve molt donat perquè, evidentment, es primen els beneficis, es prima la rendibilitat econòmica de les grans companyies per sobre dels consumidors i per sobre, sobretot, de les necessitats del territori.

Aquí estem amb un model claríssim de creixement il·limitat. Tot és vàlid a l'hora de definir les línies de transport i de distribució degut a aquests criteris de rendibilitat econòmica i mai es té en compte ni la gent del territori, no es té en compte l'impacte paisatgístic, no es té en compte una planificació global del que han de ser les xarxes de distribució i transport d'electricitat; el que es té és que simplement, d'acord amb les necessitats puntuals del territori, es van traçant línies sense cap tipus de racionalitat, i això ho estem pagant, perquè si alguna inversió és necessària en aquests moments és precisament la inversió de manteniment i millora de la xarxa existent; és més, i fins i tot de l'abandonament d'aquelles xarxes que han quedat obsoletes i que per garantir el dret de pas que hi té la companyia, són incapços d'intervenir-hi perquè les treguin. Per tant, al darrere d'aquest model també hi han totes aquestes qüestions importants al territori.

Aquests criteris d'inversió també es corresponen amb aquesta pèrdua important d'aquest sector estratègic que ha tingut el nostre país. Fa pocs dies van assassinar el Consell d'Administració de FECSA, una companyia catalana de tota la vida, que ha passat a mans d'Endesa i del senyor Martín Villa, sobre el qual no tenim cap possibilitat d'influència a l'hora d'invertir en el nostre país. Aquesta ha set una dramàtica pèrdua –torno a dir– d'un sector estratègic importantíssim per a nosaltres i,

evidentment, si no podem influir sobre els criteris d'inversió de la companyia, malament podem dissenyar quin model energètic volem per al nostre país. És important que tinguem instruments polítics, que tinguem instruments de sobirania política en aquest cas, per poder decidir quin model energètic volem per a Catalunya.

Serà també un bon punt per començar a parlar dels criteris emanats pel dictamen de la comissió d'experts. A partir d'aquí hem de començar a discutir tots aquells criteris que aquesta comissió d'experts ens ha posat sobre la taula, i suposo que aquí és on es veurà el nucli dur de la discussió, un nucli dur sobre quin model de distribució, de transport, quin model energètic volem. Ho repeteixo: nosaltres ja hem decidit que el nostre model és l'autoconsum, la racionalitat, la preservació del territori i de la gent i de la biodiversitat i, per tant, aquí s'enfrontaran claríssimament dues estratègies, dos sectors: un més tendent a procurar pels beneficis de les grans companyies i dels oligopolis i un altre més d'acord amb els criteris de racionalitat i amb el que vol la gent normal del carrer. Per tant, ens sembla una bona aportació, torno a dir, d'una discussió prèvia que hi ha hagut al territori sobre la necessitat de presentar avui aquesta Proposició de Llei, i a partir d'aquí, a partir d'aquesta ponència, si és que es té en consideració aquesta Proposició de Llei, començar a discutir quin model energètic volem.

Per tant, votarem, evidentment, favorablement la presa en consideració, i anunciar el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vigo. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, tot el que aquesta Proposició de Llei pretén regular, senyora Font, és ja previst en un decret de l'Estat, un decret de l'any 68, com vostè sap perfectament, sobre mesures de seguretat en línies d'alta tensió, que és, per cert, és el que en aquests moments està aplicant el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres entenem que la Generalitat és competent en aquesta matèria i, per tant, nosaltres entenem també que és necessària una normativa catalana, una normativa sorgida en base a les nostres necessitats, als nostres problemes i que afronti les solucions que resulten més adients. I li he de dir que m'he llegit amb molt interès el seu text, el text del seu Grup, i que ens sembla acceptable, i que planteja una intencionalitat positiva, però, amb tota franquesa, també li hauria de dir que –entenen nosaltres– s'hauria d'anar una mica més enllà, és a dir, hauríem de fer un text que recollís de forma expressa alguns dels aspectes que en aquests moments, per exemple, vostè no recull, vostès no recullen. Parlo, per esmentar només un exemple, de la tipificació del règim de distàncies; no diuen res pel que fa, per exem-

ple, als centres escolars, o les benzineres, o els edificis oficials, etcètera, és només a tall d'exemple.

A veure, per acord del Govern de la Generalitat i a instàncies del Parlament de Catalunya, es va crear en el seu dia una comissió d'experts davant d'una sèrie de coses. Varen establir un informe sobre els criteris en matèria d'impacte de les línies elèctriques sobre els éssers vius; varen parlar de les mancances de qualitat i d'abastament; varen parlar del creixement potencial de la nostra xarxa elèctrica; varen fer una avaluació del traçat de la xarxa en el sentit que, amb les mesures que ulteriorment fossin adoptades, vingués a optimitzar els trams de les línies ja existents per evitar-ne l'impacte sobre el territori, això que vostè en certa mesura ja ens deia fa un moment. Bé, aquest informe final ha de quedar recollit en un pla, en el Pla de l'energia a l'horitzó de l'any 2010, que ja ha estat anunciat pel Govern i que se'ns ha dit que serà lliurat a aquest Parlament abans que s'acabi aquest període de sessions. I jo suposo, en fi, no ho sé, però tinc la impressió que si es fa un pla que pretén albirar el que serà el sector de l'energia d'aquí a l'any 2010, doncs, el que cal imaginar és que a continuació i sense solució de continuïtat es produirà el corresponent decret que vingui a regular tot això; és clar, les necessitats d'espais i corredors, doncs, efectivament, suposo que hi quedaran incloses, m'imagino que hi quedaran incloses.

Per part nostra hi ha la convicció que els plans generals d'urbanisme tinguin en compte les necessitats d'espais i de corredors per situar les infraestructures elèctriques necessàries per a l'abastament d'electricitat en l'àmbit del seu plantejament. Creiem que abans de planejar nous corredors de línies aèries caldria exhaurir totes les mesures que permetessin incrementar la capacitat de les línies existents a hores d'ara. El de les noves línies, doncs, que tingui en compte la possibilitat de racionalitzar les existents, agrupant-les o substituint-les, de forma que es redueixi –una altra de les coses de què vostè parlava– l'impacte visual, que també és important.

En fi, hi ha altres aspectes, com els paisatgístics, de l'avifauna –vostè n'ha parlat també–; nosaltres entenem que això ha de quedar recollit. Considerem també una cosa molt important, que és el fet que en les zones densament poblades s'ha de procedir de forma decidida al soterrament de les instal·lacions de distribució, de les noves –evidentment– i de les que ja existeixen, a través d'un pla que permeti resoldre aquest assumpte al més ràpidament possible, i, com no podria ser d'una altra manera, fer-ne el seguiment, de les millores tecnològiques disponibles a hores d'ara quant a impacte ambiental.

Bé, per totes aquestes raons, nosaltres, insisteixo, tot i entenent que no només resulta acceptable sinó que marca una línia positiva, abans que no pas donar via lliure que aquest text progressi sense conèixer el Pla que el Govern està a punt d'enviar al Parlament, considerem més convenient esperar-nos a saber exactament allò sobre el que fa esment, les propostes que estableix, i –hi insisteixo– el decret que eventualment vingui a continuació, raó per la qual li anunciem el nostre vot contrari a aquesta Proposició.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Deu. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per posicionar-nos envers la presa en consideració d'un projecte de llei presentat pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds que fa referència a la reducció dels riscos ambientals de les línies elèctriques d'alta tensió.

D'entrada, i com a posició de caràcter general, quan un grup de l'oposició presenta un projecte de llei que ha fet l'esforç d'elaborar, i que normalment l'ha elaborat –i així ens ho ha explicat la diputada que ha presentat aquest projecte– atenen la demanda de diferents sectors, després d'haver estudiat una determinada problemàtica, en aquest cas de caràcter ambiental, és bo que tinguem, doncs, en consideració el treball fet, l'esforç que hi ha i la intencionalitat, si més no, de legislar respecte a un àmbit fins ara no legislat, de tal manera que la nostra rebuda sempre és amb caràcter positiu i, per tant, ja anunciem des d'ara el vot a favor a la presa en consideració.

Ja sé, i ja s'ha anunciat per part d'un dels grups que dóna habitualment suport al Govern actual de la Generalitat de Catalunya, que és el Partit Popular, que això no tirarà endavant, perquè –també és previsible– molt segurament el Grup de Convergència i Unió, com ens ha anunciat, no li donarà suport i, per tant, no tirarà endavant.

Per tant, és gairebé sobrer dir que en el tràmit parlamentari es poden produir tantes modificacions com considerin oportunes. Si, a més, es considera que coincideix amb un altre tràmit parlamentari que ho condiciona, evidentment la ponència segurament no tindria cap mena de problema a esperar quina és la decisió d'un altre tràmit que s'estigui produint. I, per tant, finalment, el text que es portés a la cambra, de ben segur, a més a més, estaria tan condicionat pels grups que tenen majoria en aquesta cambra que potser se semblaria poc a l'original presentat pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per tant, no es preocupin que massa, massa problemàtic per incorporar-ho no deu ser.

Ara bé, el Grup que dóna suport al Govern –en aquest cas, la posició de Convergència i Unió– i aquest Govern que fa vint-i-un anys que governa aquest país, aquesta nació que és Catalunya, haurien de tenir a hores d'ara –m'ho permetran– el país una mica més endreçat, i els temes una mica més reglamentats, i aspectes ambientals una mica més legislat. És per això que, tot i que considerem que és un apartat, si vostès volen, molt sectorial dels grans temes energètics i dels grans temes de com s'installen les grans instal·lacions en matèria energètica sobre un territori a vegades malmès i que pateix les conseqüències d'aquesta mala política, doncs, persisteixen en la idea de no reglamentar correctament, de no legislar adequadament en referència a aquest tema.

Per tant, tot dient-los, al Grup promotor d'aquesta Proposició de llei, que a nosaltres ens sembla que, certa-

ment, el que es determina pel que fa a les prescripcions tècniques que han de tenir les línies d'alta tensió per intentar evitar l'efecte negatiu sobre les poblacions d'aus –algunes d'elles en aquests moments en situació de pèrdua de població i fins i tot de risc d'extinció–, o pel que fa molt especialment a la salut de les persones, o pel que fa especialment als efectes sobre el paisatge, o pel que fa especialment a la prevenció de risc d'incendis, en tant que cos legislatiu, és possible que no correspongués tenir un projecte de llei específic i que hagués d'estar inclòs en un altre àmbit més genèric de la legislació en matèria energètica, diem que tampoc és sobrer, perquè no existeix en aquest moment cap de les normes que faci la previsió adequada perquè aquests riscos no es produeixin.

En el text, però, a més a més d'aquests riscos, que em sembla absolutament difícil d'entendre que a hores d'ara, 30 de maig de l'any 2001 em sembla que és avui, encara no estiguin en aquest país correctament determinats i que hi hagi tantes línies d'alta tensió escampades per territoris, per espais teòricament d'interès natural i per espais amb risc reconegut d'incendi, sense que es prenguin les determinades mesures, o per espais d'especial interès pel que fa a l'existència d'aus dignes de ser preservades, o pel que fa molt especialment a zones urbanes amb alta densitat de població humana, doncs també en el text que ens presenta Iniciativa per Catalunya és veritat que s'hi plantegen elements d'un abast superior no gens menyspreables, sinó tot al contrari, pel que fa, per exemple, al fet que la instal·lació de línies elèctriques sobre el territori ha de preveure un estudi molt acurat sobre l'increment de la demanda que s'ha de produir i, per tant, sobre el model de creixement que es produirà en aquella zona, o de la insuficiència de l'oferta actual, i per tant dels dèficits que avui encara té la xarxa energètica en alguns indrets de Catalunya i que produeix danys bastant inacceptables, tenint en compte els avenços tecnològics existents en el moment actual, o l'estudi d'aquest increment de la demanda, que va vinculat, com ja he dit abans, a un model de creixement, o si és o no és possible la reducció de la demanda amb l'existència de programes d'estalvi i eficiència, o si no és possible reforçar altres línies existents tècnicament i físicament en molt millors condicions i, per tant, eliminar-ne algunes altres, o la possibilitat de producció local a partir de fonts renovables o de cogeneració, etcètera, etcètera.

Per tant, entra, encara que sigui parcialment i en el seu darrer capítol, a establir elements de política energètica que van més enllà del que espero que el Govern no tingui la temptació de fer, de plantejar que això només pretén protegir les aus perquè planteja la col·locació de salvaocells o d'element per a l'aturada d'aquestes aus, o perquè estableix distàncies de protecció dels habitatges pel que fa a les ubicacions de zones urbanes, o que estableix elements molt interessants pel que fa a no sobrepassar la línia força del paisatge, un tema importantíssim en un país que certament té un paisatge molt divers i que forma part d'un dels grans patrimonis de Catalunya, que és la seva diversitat de paisatge i en molts casos els seus espais encara avui d'interès natural si som capaços de fer una política de preservació i de conservació; política de preservació i de conservació que jo crec que aquesta Proposició de llei ve a in-

tentar ajudar-hi, i, si més no, si s'admetés a tràmit, ens podria permetre a tots els grups parlamentaris de fer un debat a l'entorn de com les grans infraestructures –necessàries perquè un país evolucioni, prosperi, tiri endavant i es projecti vers el futur, i, per tant, no es qüestionen pas aquestes infraestructures– s'han de col·locar de manera diferent a com històricament han estat col·locades sobre el territori i s'ha de ser molt més curós si volem veritablement estar a l'alçada dels temps, perquè als temps que ens ha tocat de viure, sortosament, la consciència ambiental és diferent, els coneixements tecnològics aplicats amb consciència ambiental han de portar a un concepte de progrés, a un concepte de prosperitat molt diferent del que ha existit fins ara.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És ben cert, però, que algunes d'aquestes coses que es mencionen en aquest Projecte de Llei probablement les tindriem molt més clares si el Govern hagués complert la seva reiterada promesa de presentació d'un pla energètic de Catalunya, que encara no tenim vint-i-un anys després de Govern de Convergència i Unió, i, per tant, que hauríem de tenir i que moltes altres autonomies –per cert, amb menys història i amb menys anys d'autogovern– tenen ja aplicant-se i en avançat grau d'aplicació, i amb demostració clara que els ha estat molt positiu. Espero que aquesta vegada es compleixi la darrera de les promeses, la de presentar-lo d'aquí a un mes aproximadament, que va fer el conseller d'Indústria, i que també en aquest pla energètic s'estableixin els criteris suficients per a un pla que el nostre Grup ha vingut reclamant reiteradament en els darrers mesos, que és el pla de reordenació de les línies, perquè és veritat que en totes les línies existents caldria establir-hi criteris com el que ens planteja la Proposició de Llei d'Iniciativa per Catalunya - Verds, però també és veritat que s'ha de plantejar la reordenació de línies clarament sobre el territori català, perquè n'hi ha moltes d'obsoletes, n'hi ha moltes que haurien d'estar fora de servei, n'hi ha moltes que tenen capacitat superior i no se'ls atorga, i això tampoc hem estat o tampoc ha estat capaç, el Govern, d'endregar-ho.

En aquest sentit, i entenent que l'abast del tema energètic i de les implicacions ambientals de l'àmbit energètic, que són moltes –perquè no ens dóna temps de parlar-ne–, va més enllà d'aquest Projecte de Llei, però aquest Projecte de Llei pot permetre el debat en el si d'aquesta cambra d'elements molt importants i de sensibilitat diferent a la que s'ha utilitzat en les dues darreres dècades, la que correspon a aquest concepte de sostenibilitat que pertoca donar-li importància...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

...en el segle XXI, els demanem que l'admetin a tràmit, que no el bloquegin, que no facin que avui sobtadament mori, sinó que ens permetin de debatre-ho i de portar en el Ple d'aquí a uns mesos un text renovat amb totes les seves aportacions.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Joan Manuel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora Font, hem llegit atentament la seua Proposició de Llei i la nostra conclusió és que en aquests moments no és necessària. Jo no li nego que en el moment de la seva presentació, fa més d'un any, segurament ho era.

Vostès han tingut més d'un any per incloure-la a l'ordre del dia. I el risc que es corre, a vegades, d'aturar els temes esperant un millor moment, és el que ara succeeix.

Què ha passat, doncs, perquè ho vegem tan diferent, d'ara, a fa més d'un any? Ha passat, per exemple, que un mes després de la presentació al registre de la seva proposta, el Parlament de Catalunya va instar el Govern que creés una comissió d'experts en matèria de línies d'alta tensió amb uns objectius, entre els quals hi havia l'establiment de criteris de l'impacte de les línies d'alta tensió sobre els éssers vius o l'avaluació del traçat de la xarxa que optimitzés els trams ja existents per evitar-ne l'impacte sobre el territori. Ha passat, per exemple, que aquesta Comissió d'experts va elaborar ja un informe, de tots conegut, perquè va ser presentat en Comissió pel conseller d'Indústria i Energia i, a més, ha estat editat pel mateix Departament.

Un informe final que ha estat assumit pel Govern de la Generalitat, i així s'ha manifestat reiteradament en aquesta cambra, i que serà presentat abans de finals de l'estiu, tal com es va acordar a la darrera sessió de la Comissió d'Indústria. Un informe que, entre altres consideracions, estableix uns criteris generals a emprar per a noves línies elèctriques; des del seu punt de vista ambiental, com ara que el planejament –tant el general, de Catalunya, com el particular– o els plans generals de cada ajuntament han de tenir en compte les necessitats d'espai, de corredors per situar les infraestructures elèctriques, o que abans de planejar nous corredors caldrà exhaurir totes les mesures que permetin incrementar la capacitat de les línies existents, a través de doble circuit o increments de tensió o de canvis de conductor, o que les línies noves que s'hagin de sotmetre a declaració d'impacte ambiental hauran de fer especial èmfasi en la correcció del seu impacte sobre zones habitades, sobre l'erosió, sobre la desforestació, sobre les podes i tales periòdiques de vegetació, sobre els incendis, sobre el paisatge, sobre la biofauna, sobre la biodiversitat, sobre els camps electromagnètics, etcètera, etcètera.

Per altra banda, la Comissió d'experts fa referència als camps electromagnètics generats per les línies elèctriques, en el sentit que, tot i el convenciment que s'ha de continuar investigant en aquest sentit, és evident que el coneixement científic que es té actualment d'aquesta matèria s'ha anat ampliant considerablement els darrers anys, i que es pot concloure, tal com ha fet recentment l'OMS, d'acord amb les últimes revisions de la literatura científica, que l'estat de coneixement actual no confirma l'existència de cap conseqüència greu, irreversible per a la salut humana, degut a l'exposició als

campes electromagnètics de baixa magnitud i freqüència, com els generats en les línies elèctriques.

La principal conclusió que s'extreu dels treballs encarregats és que, d'acord amb els resultats calculats en el model teòric i, també, d'acord amb els valors obtinguts en les mesures de camp, els màxims nivells d'inducció magnètica es troben vint vegades per sota dels nivells de referència fixats per la recomanació del Consell de la Unió Europea.

Pel que respecta al text de la seva Proposició de llei i el rigor del seu contingut, cal, també, tenir en compte que entra en contradicció amb alguns punts del Decret de prevenció d'incendis de l'any 95 i del Decret 268/96, pel qual s'estableixen les mesures de tallada periòdica selectiva de vegetació en la zona i influència de les línies aèries de conducció elèctrica per a la prevenció d'incendis forestals.

Quant al tema d'impactes, la legislació vigent vostès saben que ja preveu els casos en què s'ha de passar l'avaluació d'impacte ambiental i fixa el contingut dels estudis d'impacte que han de presentar les empreses. Així, el Decret 228/92, pel qual s'aprova el PEIN, també determina que han de passar avaluació d'impacte les línies de més de seixanta-sis quilovolts quan passen per espais PEIN, i el Decret 114/88, d'avaluació d'impacte ambiental, indica el contingut dels estudis d'impacte. La normativa estatal, també, diu que han de passar per avaluació d'impacte ambiental les línies elèctriques a partir de 220 quilovolts i més de quinze quilòmetres i, a més a més, totes les línies de longitud superior als tres quilòmetres, si travessen espais protegits per les directives d'hàbitat i d'aus.

Fer notar, també, que la referència que es fa al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en la disposició final primera, està desfasada. Això, segurament, és degut al temps de la seva presentació, ja que les competències de l'anterior Direcció General del Medi Natural han estat assumides per la Direcció General del Patrimoni Natural i del Medi Físic del Departament de Medi Ambient.

En conjunt, a més a més, convindran amb mi que, a part de les consideracions fetes, el contingut de la iniciativa que tractem és més propi d'un reglament o d'un decret, que no pas d'una proposició de llei; i en tenim bons exemples. I, si volen, els puc llegir el que diu l'article 5, que diu: «Els armats han de complir les següents distàncies mínimes accessibles de seguretat entre conductors, entre conductors sense aïllar i zones de posada dels ocells: 0,75 metres d'alçada.» Això és més propi d'un reglament o d'un decret que no pas d'una llei.

Finalment, i en la línia d'aquesta última consideració, vull anunciar-los que el Govern aprovarà definitivament a mitjan de juliol, a molt tardar, el decret pel qual s'estableixen normes de caràcter tècnic per a les instal·lacions elèctriques, aèries, amb la finalitat de protegir els ocells, que ara es troba ja redactat i a l'espera dels informes de la Comissió Jurídica Assessora i que ha estat inspirat per l'Informe d'experts que els comentava al començament, per la legislació vigent i el treball dels grups conservacionistes, que la senyora Font esmentava en la seva intervenció de defensa del seu projecte, la seva Proposició de llei.

Per tant, queda clar que no la considerem necessària, perquè, amb el temps transcorregut, s'ha fet; s'ha instat per part del Parlament la creació d'una comissió d'experts, la Comissió d'experts ja ha dictaminat, ha fet les seves recomanacions, el Govern ho ha assumit i presentarà el Pla de l'energia 2010, que recollirà totes aquestes coses tan interessants que ens explicava la senyora Tura, amb les quals coincidim, doncs, és qüestió de tindre una mica de paciència i esperar, abans que acabi l'estiu, perquè puguem veure definitivament quin és el sentit del Pla de l'energia 2010. I, a més a més, entra en contradicció, tal com he explicat, amb determinats articles de la legislació actual, sobre els temes de protecció del medi ambient i de l'avaluació d'impactes ambientals, i, a més a més, el Govern té ja previst –ja, els ho he dit–, a mitjan del mes de juliol, la presentació d'un decret que regularà l'afectació que hi pot haver de les línies d'alta tensió amb els ocells.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. L'autoreducció que ha fet del seu temps fa que la trucada hagi sigut massa immediata i, si els sembla, esperarem uns moments. *(Pausa.)*

Posem, doncs, a votació la presa en consideració de la Proposició de llei per a la reducció dels riscos ambientals de les línies elèctriques d'alta tensió.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat (presa en consideració) (tram. 202-00079/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat. La presenta, per Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan Rido.

El Sr. Rido i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots els governs, tots, acostumen a promoure i a realitzar enquestes de tota mena, sobre preferències i/o prioritats polítiques o socials sobre valoració de determinats serveis públics, i, encara que la tendència és de relativitzar aquest tipus d'enquestes i estudis d'opinió, sobretot quan els resultats no els són favorables, la veritat és que les enquestes i els estudis d'opinió serveixen, fins i tot en alguns casos arriben a obsessionar, però serveixen per planificar l'acció política dels governs, però, també, de l'oposició.

La jerarquia de preocupacions del ciutadà expressada en una enquesta, segurament, no només ha d'inquietar i ha de preocupar un govern, sinó el conjunt dels actors polítics. Serveixen per planificar l'acció política, però també per fer tota mena d'anàlisis socials, per conèixer l'evolució de les actituds i dels valors que tots tenim davant de determinades qüestions políticament rellevants i, això, els governs, normalment –no sempre, però normalment–, ho fan a través d'organismes públics; públics, que no vol dir que necessàriament siguin dependents dels governs –que és el cas, per exemple, del CIS espanyol, que és el model que en aquests moments està, segurament, en boca de tothom–, perquè hi ha altres models, com per exemple el cas basc, que l'euscaròmetre depèn en aquest cas del Consell interuniversitari, per tant, depèn de les universitats i no del Govern basc, i això és rellevant. De fet, de qui depèn o de qui no depèn la realització d'aquest tipus d'enquestes, d'aquesta diferència, per exemple, entre el món acadèmic, les universitats o els governs, no és una diferència anecdòtica, com s'ha vist aquests dies, perquè d'això depèn que hi hagi o no sospites d'instrumentalització partidista, que hi hagi sospites d'atendre, en moltes ocasions, més, les necessitats conjunturals d'un govern, del govern que sigui, i dels partits o partit que està en el poder, que no les qüestions d'interès general del comú, del ciutadà.

Així les coses, és evident que ni és normal que el resultat de l'enquesta del CIS a Euskadi, per exemple, no arribés a temps, com no és normal que es facin enquestes del CIS a Catalunya quan encara falten dos anys per a les eleccions al Parlament, ni que sigui perquè no és una enquesta rutinària, d'aquelles sèries que periòdicament el mateix CIS encarrega o fa, com tampoc és normal que aquesta sigui una enquesta demoscòpicament discutible perquè es produeix en un moment atípic, segurament d'una certa convulsió social, però segurament el que no és de rebut és que es prevegi una intenció de vot del 85%, quan això, pràcticament, és una premissa absolutament irrealitzable.

Però, tampoc era normal l'ús partidari del CIS, que en va fer, per exemple, el mateix Govern socialista l'any 86, amb la imminència d'un referèndum sobre l'OTAN, i, per tant, de fet, aquest és un fenomen que es pot predicar de més d'un govern.

Però també volem deixar clar que nosaltres no estem en contra que, des d'ara i fins a la fi del cicle electoral, d'aquí a dos, dos anys i mig, o quan toqui, es puguin realitzar enquestes a Catalunya, sobretot si es vol tenir un cert valor estadístic, vol dir que aquestes enquestes han de ser realitzades periòdicament i, si volen, fins i tot no tenim cap escrúpol ni cap inconvenient que, fins i tot, s'hi inclogui el senyor Piqué, si convenim, si convenim tots plegats, com deia el senyor Montoro fa uns dies, que la figura, la persona del senyor Piqué té una certa calor sociològica.

Però diguem-ho clar. Dit això, què més voldríem? I ho dic sincerament, i amb el que això comporta que a Catalunya la cosa funcionés la meitat de bé que funciona en aquest cas a l'Estat.

Aquests dies, no sé vostès, però jo assistia absolutament perplex a les crítiques del senyor Trias a Madrid criticant la «frivolitat» del CIS –i dic «frivolitat» entre cometes perquè és l'expressió que ell utilitzava–, dient que no es podien fer pitjor les coses, criticant el retard a arribar l'enquesta d'Euskadi als grups parlamentaris, quan aquí a Catalunya l'última enquesta preelectoral feta pel Govern de la Generalitat, d'octubre de l'any 99, ha trigat disset mesos –disset mesos– a arribar a aquesta cambra, al Parlament de Catalunya, i que, a més a més, aquesta enquesta es va fer pública no des del Govern i oficialment, sinó a través d'un mitjà de comunicació i sense citar la font; que la font era el Govern, era una enquesta oficial feta pel Govern i amb càrrec al contribuent, quan aquí el control dels estudis sociològics de les enquestes que fa la Generalitat –el pla de treball, el tema d'estudi, les freqüències de totes les variables, els creuaments que s'efectuen– és una matèria gairebé esotèrica.

I tot això, a més a més, a part que a Catalunya aquesta matèria està disciplinada, està regulada amb un decret, el Decret 25/98, amb una resolució que emana d'aquest Parlament, la 427/V, que va ser un impuls dels grups parlamentaris de l'oposició a la qual el senyor Xavier Trias, per cert, en el seu dia, doncs, es va avenir, que després el senyor Triadú va contribuir fins i tot a una millora substancial en aquest terreny, però que ara, en aquests moments, aquest procés positiu s'ha aturat; tant, que el Govern, que havia de trametre als grups parlamentaris en el termini d'un mes, a comptar des de la data de la finalització, codificació i enregistrament, totes les enquestes, no ho fa –no ho fa. I això ho hem de subratllar i ho hem de dir perquè el mateix Govern ho ha reconegut fa molt pocs dies, la mateixa consellera de Governació, arran d'una interpellació en matèria de relacions entre el Govern i el Parlament.

I aquí les enquestes i els estudis d'opinió –no només els electorals, perquè, de fet, les enquestes electorals d'intenció de vot no són totes les enquestes que es fan en aquest món–, aquí a Catalunya, estan sota sospita permanent. I la sospita és d'utilització i d'instrumentalització partidària, però sobretot –que és el que més ens preocupa– no són tampoc el paradigma del rigor i de l'equanimitat que serien desitjables.

Primer, perquè la contractació externa es fa a través d'un procés d'homologació a determinades empreses i entitats. Només hi ha cinc empreses i quatre institucions, dues d'elles acadèmiques, que en són beneficiàries, i fins i tot..., i no en citaré el nom, però amb una preferència abusiva per una empresa, que és la mateixa empresa que treballa per a un dels dos partits en el Govern.

En segon lloc, tampoc no hi ha rigor ni equanimitat perquè no existeix un pla d'enquestes; no hi ha ordre, no hi ha concert. Fins a la creació del registre públic, l'any 91, fins i tot, els diferents àmbits de Govern anaven fent enquestes que ni es centralitzaven, ni estaven en un sol registre, ni, evidentment, hi havia la garantia de l'accés transparent i igualitari per part no ja dels grups polítics, sinó per part del mateix ciutadà.

Per tant, no hi ha un pla d'enquestes, es fan enquestes puntuals, que no tenen cap valor estadístic en molts casos... Hi ha, això sí –i els ho puc documentar, perquè dispo de la relació completa d'enquestes fetes d'aquests últims tres anys–, una profusió i una concentració d'enquestes en períodes preelectorals, o que fins i tot coincideixen amb aquells períodes en què s'especula amb una convocatòria electoral anticipada. Però, evidentment, aquest interès, aquesta inquietud, aquest zel, aquesta màxima diligència no existeix en aquells períodes en què, òbviament, no hi ha interès electoral. I, a més a més, hi ha enquestes, fins i tot, que són de dubtoses rendibilitat i interès. Hi ha enquestes sobre reparacions d'aparells electrodomèstics, hi ha enquestes sobre el *thinktank* a Catalunya, hi ha enquestes sobre les catàstrofes naturals de Catalunya...

I, finalment –encara que això no vol dir que sigui el menys important–, les nostres enquestes són cares, senyores i senyors diputats, perquè des del març de l'any 98, sense anar més lluny, en què es va crear el Registre Públic d'Enquestes i Estudis d'Opinió, fins a l'octubre del 2000, que és la data en què el Grup Parlamentari d'Esquerra va entrar aquesta Proposició de Llei que ara estem substanciant, les 128 enquestes i estudis d'opinió fets pel Govern o encarregats pel Govern –27 d'elaboració pròpia i 101 que van ser externalitzats– van costar 387 milions de pessetes. Només cal veure que el CIS, amb la Llei de pressupostos de l'Estat en mà, per a l'exercici de l'any 2001, per al funcionament d'aquella casa, amb tot el que això suposa, i per a un àmbit com és tot l'Estat, costarà enguany 823 milions de pessetes. Per tant, la desproporció és brutal, la desproporció és evident.

Aquesta Proposició de Llei, amb tota la modèstia que fa al cas, el que pretén, per tant, és crear un cert marc legal per posar a disposició de tota la societat una informació completa, veraç, objectiva, que sigui reflex, òbviament, de la realitat existent, però sobretot que serveixi com a base fonamental per programar, com dèiem abans, l'activitat pública dels governs, dels partits de l'oposició, al servei dels ciutadans, però també com a possibilitat perquè el conjunt del ciutadà..., del món acadèmic, d'altres àmbits de la societat, també, doncs, pugui tenir accés a allò que es paga amb els recursos públics. I ho fem reclamant un petit avenç, fent un petit salt, perquè ho fem a partir de redimensionar un organisme públic com és l'Institut d'Estadística de Catalunya, que pot esdevenir perfectament l'embrió del que el dia de demà hauria de ser i el que hauríem d'aspirar que fos el CIS català o un CIS dependent de la Generalitat de Catalunya. Ja discutirem en el seu moment –perquè de fet és el tema de debat d'aquests dies– si ha de dependre del Govern o quina connexió, quin vincle ha de tenir amb aquesta cambra, amb aquest Parlament, però el cert és que hem de fer un salt endavant, com el que es va produir l'any 90, amb el Govern socialista en aquell moment, aprofitant un instrument que en aquells moments era un instrument obsolet, un instrument que no servia en absolut, per garantir que aquesta cuina amb pretensió de laboratori que és la Direcció General d'Avaluació i Estudis, del Departament de la Presidència de la Generalitat, es modernitzi i sigui transparent

en el seu funcionament, d'acord amb el principi de públic i igual accés a les dades que resulten de l'estudi científic i polític de la nostra societat.

I, a tot això, nosaltres hi hem inclòs, com a mesures de garantia d'aquesta transparència, d'aquest rigor, d'aquesta equanimitat de què parlava abans, i sobretot a partir de l'experiència, molta d'ella positiva, acumulada pel mateix Govern, i per la notable importància política i social que tenen aquest tipus d'enquestes..., doncs, el que hem regulat i disciplinat en aquesta Proposició de Llei és la necessitat imperiosa que es faci un pla d'enquestes, que s'eviti la improvisació, que s'aprovi i actualitzi cada any, a proposta de l'òrgan executiu del mateix Institut d'Estadística, però evidentment d'acord amb el Govern i amb aquest Parlament..., tipifiquem o establim una tipologia d'enquestes diferenciades: les que són, evidentment, de coneixement científic i social, les que tenen a veure amb el diagnòstic de les qüestions socials, que, evidentment, han de portar el Govern o els partits en aquest Parlament a emprendre la iniciativa legislativa corresponent; parlem, òbviament, de les enquestes i sondejos d'intenció de vot; parlem, òbviament, de quina ha de ser la col·laboració amb les institucions acadèmiques i de recerca, i finalment, incloem mesures de transparència i de garantia d'aquell accés que jo deia abans, igualitari. Cada tres mesos el Govern ha de trametre, a través d'aquest Institut, la relació d'enquestes i estudis d'opinió que realitza al Parlament; les enquestes electorals han de fer que els grups parlamentaris disposin d'un avenç, després dels dos mesos, com a màxim, de la finalització del treball de camp, de les primeres dades que ofereixen aquestes enquestes, i, finalment, fins i tot després de la finalització del treball de camp d'aquestes enquestes, després de la verificació, de la depuració, de l'anonimització, i després del tractament informàtic consegüent, també es rebin totes aquestes dades amb l'informe i l'estudi complet en aquest Parlament.

Ens sembla que són, totes elles, mesures absolutament lògiques, que, a més a més, en aquest context tan propici en què s'està qüestionant i debatent la figura del CIS, evidentment a Catalunya no podem resultar aliens a aquesta problemàtica i, evidentment, des de l'experiència –que, com he dit, no és precisament positiva– del funcionament de les enquestes a Catalunya. Tenim una bona eina, a partir d'un instrument que segurament és modest, perquè hem d'aspirar a la consecució d'un objectiu com és la creació d'un ens propi, però evidentment a través de l'Institut d'Estadística això ho podem aconseguir, i això, ni més ni menys, és el que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana avui els proposa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Ridao, em temo que tindrem molt poca sort amb totes les seves bones inten-

cions, molt compartides en aquesta cambra, sobre el tema que ens ha explicat. Però permeti'm dues referències sobre les enquestes. Una, que de vegades la gent que fem política ens creiem que les enquestes són el talismà de l'actuació política, i ens les mirem com una mena de salvaguarda de les nostres intencions. De vegades ens enduem sorpreses molt grosses, com les que hi ha hagut al País Basc per part d'alguna força política.

Nosaltres voldríem relativitzar la dimensió del tema, no pas del que vostè ha explicat, sinó de la creença en aquest talismà, però justament per, encara, precisar més el que vostè proposa i el que tots, tard o d'hora, haurem de proposar, i és abordar amb transparència la instrumentalització de diner públic que es fa per part de partits polítics als governs –i aquí Convergència i Unió em sembla que cau de ple en la definició– sobre les enquestes. Que cadascú faci les seves enquestes, no hi tinc res a dir, i es gasten molts diners en enquestes algunes formacions polítiques; és part del problema del finançament irregular dels partits polítics, amb la despesa que també prové de fer les enquestes. Però que es gastin diner públic, sembla que hauria de ser encara més criticable quan es fa amb un enfocament partidista. I la Generalitat fa un autèntic desori en aquest tema.

Jo els explicaré una anècdota –que segurament els semblarà que queda molt lluny del tema– que a mi em toca molt de prop des del punt de vista personal. El meu pare va treballar a l'oficina d'informació del senyor Cambó a París durant la Guerra Civil espanyola, i m'explicava que ells havien de fer difusió de temes i recaptació d'informació amb la màxima discreció; diu: «Ho fèiem tan malament», deia, «que fèiem espionatge públic i publicitat privada.» Doncs bé, una mica és el que passa amb les enquestes de la Generalitat de Catalunya: són tal desori que ni per a ells els serveixen. O sigui, pregunten coses tan peregrines, tan fora de temps, de lloc, amb promoció falsa de candidatures, amb afany d'erosionar altres..., que fins i tot és un mal ús del diner públic, fins i tot, per a fins partidistes.

Si tornem al tema inicial, cap transparència d'aquesta activitat. Vostè ha citat una empresa..., bé, no l'ha citat, perquè sembla que no es pugui citar. Es pot citar, Line Staff, i es pot dir clarament, i es poden citar altres empreses que participen o han participat d'un tipus d'activitat que és absolutament fora de context, no perquè una firma mercantil s'avingui que la contracti el poder públic, sinó que el poder públic utilitzi de forma partidista, també, les contractes amb aquestes firmes mercantils. L'error no està en l'empresa; està, si de cas, en qui munta el «tinglado», que no saps on acaba l'administració i on comença el partit. I això fa molts anys que dura en aquest país, però sense conèixer els resultats ni ells mateixos; per això deia aquella anècdota del desori que pot dur la Generalitat. Hi ha una absoluta foscor sobre aquesta qüestió, i és paradoxal que sobre les enquestes hi hagi foscor, perquè les enquestes haurien de ser la cosa més pública i més transparent. Es tracta de saber l'opinió de la ciutadania, i és una tècnica legítima i jo crec que necessària, no per substituir altres coses –per això deia allò del talismà–: per abordar l'opinió pública.

Creiem que alguna cosa caldria fer. Nosaltres votarem la seva presa en consideració, que ha defensat. Em temo que avui no anirem gaire més lluny, però jo emplaçaria de nou tots els grups de la cambra –tots: de governs o no governs– que ho abordéssim seriosament per veure si algun pas, alguna tentina podríem donar, perquè tots els professionals del sector, tota la gent que mínimament té criteri a l'hora d'emetre opinió o de crear opinió a Catalunya, tothom que coneix el món del dret sobre el tema diu que això és un autèntic escàndol.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull començar la meua intervenció fent referència a l'actualitat política d'aquesta presa en consideració. El Grup Popular considera que aquesta proposta té un doble vessant: un vessant tècnic i un vessant potser més important, que és el vessant polític. Vostè, senyor Ridaó, ens planteja un debat polític, perquè afecta la informació en aspectes de tanta rellevància pública com és la realització d'estudis socials, d'enquestes o sondeigs electorals, de la qual s'ha arribat a fer, al llarg d'aquests anys, un ús partidista per part del Govern de la Generalitat.

Al nostre Grup sempre l'han preocupat aquestes enquestes d'opinió que promou la Generalitat per a l'anàlisi de la realitat social, la planificació i l'acció de govern, especialment perquè han estat envoltades sempre de suspicàcies i desconfiances pel que fa a les dades d'interès polític i electoral, i sempre hem reclamat una major transparència, per tal d'evitar la utilització partidista d'aquestes dades. Per citar-ne un exemple –i vostè hi ha fet esment–, el que no pot ser és que la Generalitat trigui disset mesos a lliurar una enquesta, i intuïm, a més, que no va lliurar tota la informació d'aquesta enquesta. Això demostra el que deia: que s'estan utilitzant moltes d'aquestes dades per partits que conformen la coalició que governa Catalunya.

Aquest coneixement anticipat suposa alterar l'equilibri de l'acció política ja que el Govern aprofita en benefici propi la informació electoral i es situa amb avantatge o privilegi respecte a altres forces polítiques, vulnerant els principis de neutralitat, objectivitat i accés a les enquestes.

Un altre aspecte que ens preocupa és el sistema del Govern d'encomanar a determinades empreses l'elaboració d'estudis i enquestes. Ens preocupa també l'escassa concurrència de les empreses per elaborar aquests sondeigs i enquestes, i la limitació de la lliure concurrència, així com el fet de desconèixer el seu cost. En definitiva, no hi ha rigor en l'aplicació en aquest àmbit.

En la nostra opinió, aquest és també un problema d'ètica política. El sistema democràtic està basat en el respecte a la voluntat dels ciutadans però, cada vegada més, l'activitat política es transforma en una autèntica

obsessió, a vegades, pels sondeigs i les enquestes i la valoració. Per això valorem el plantejament que fa el grup proponent, perquè té per objecte les prioritats polítiques o socials dels ciutadans, tenint en compte que el seu resultat és bàsic, moltes vegades, per a la planificació de l'acció política i administrativa; en definitiva, ens ajuda a conèixer l'opinió dels ciutadans sobre assumptes públics.

Les dades, sens dubte, són un instrument més per ajudar el Govern a prendre decisions entre diferents alternatives en la gestió dels interessos públics. Aquestes dades ajuden a la presa de decisions, a prioritzar, a establir estratègies i a adoptar les decisions més oportunes. Per tant, considerem que aquesta informació, que s'obté amb els diners de tots els ciutadans i ciutadanes, s'ha d'utilitzar en benefici comú, sense cap intenció partidista.

Si centrem aquesta anàlisi en la transparència, el nostre Grup considera imprescindible perfeccionar no només el procediment sinó també les garanties d'accés a aquesta informació. Cal que s'estableixin els principis i els criteris d'actuació del Govern pel que fa als informes que encomana. En aquest sentit, considerem que cal establir el criteri d'objectivitat i de neutralitat, així com el respecte del principi d'igualtat de tots els ciutadans i institucions a l'accés de les dades. El primer que s'ha de fer és complir el mandat d'aquest Parlament: els grups parlamentaris han de tenir accés als estudis i a les enquestes..., a aquestes dades. I el Govern, el que no pot fer és apostar per la transparència quan és el Parlament el que sempre ha portat aquesta iniciativa i –com ha fet esment el grup proponent– va aprovar la Resolució 427.

I la cosa que ens sorprèn al Grup Popular és que el senyor Trias critiqui el CIS: quan era ell el conseller de la Presidència no lliurava mai les dades; sembla que a vegades hi hagi una mica d'amnèsia política selectiva sobre tots aquests temes que només interessin a uns quants.

L'il·lustre diputat senyor Ridao ha fet esment del bon funcionament del CIS, i la seva manifestació nosaltres la compartim evidentment; invitem el Grup de Convergència i Unió que també se sumi a aquesta consideració, tenint en compte l'autonomia en la decisió i en la presa de decisió de les seves enquestes.

Pel que fa al vessant tècnic, com deia abans, discrepem de l'instrument proposat per portar a terme aquestes enquestes i sondejos, ja que considerem inoportú que avui s'aprovi en aquesta cambra una proposta que ha estat reiteradament presentada pel Grup d'Esquerra Republicana mitjançant esmenes al Projecte de Llei d'estadística, primer, i al Pla estadístic que s'ha aprovat fa un moment. En ambdues ocasions, ha retirat les seves esmenes argumentant que els sondejos i enquestes no eren ben bé una activitat estadística; aquest argument va ser recollit també pel proponent del Grup socialista. I no són arguments meus, sinó que en el *Diari de Sessions* hi consta com el senyor Portabella en la intervenció del posicionament sobre la Llei d'estadística deia que no considerava que els sondejos siguin àmbits coincidents amb l'activitat estadística. I en la seva intervenció, també el senyor Carnicer –també–

deia que els sondejos i etcètera no podrien entendre's com a activitat estadística. És per aquest motiu que nosaltres també compartim aquesta idea sobre el referent.

A hores d'ara aquest marc normatiu no ha canviat i es continua no considerant com a activitat estadística els sondejos i les enquestes. Per tant, no estem d'acord amb la proposta de considerar activitat estadística aquests sondejos, ja que no és l'objecte ni la naturalesa d'aquesta activitat, tant en les lleis estatals com en les lleis autonòmiques, ja que són conceptes, definicions, unitats, etcètera, que tenen un altre tractament. Així mateix, tampoc creiem convenient dotar l'Institut d'aquesta competència que comporta, en certa manera, polititzar aquest Institut.

Discrepem també de l'instrument proposat, ja que el nostre Grup veu en la proposta d'Esquerra Republicana un to intervencionista; cosa que tampoc a vegades ens estranya massa, perquè la seva activitat moltes vegades és intervencionista, però nosaltres no la compartim, perquè deixa palès que sigui el Govern el que encarregui les enquestes a un organisme oficial com l'Institut d'Estadística i sembla que l'equipari amb el CIS. Sobre aquest aspecte, vull ressaltar que el CIS té autonomia per realitzar les enquestes que considera oportunes, actua amb transparència i no per mandat del Govern. I en aquest supòsit, que ens dotéssim d'un organisme autònom, aquest hauria de ser independent, ja que si no fos així estaríem posant a disposició del Govern l'Institut d'Estadística perquè encomanés les enquestes que li convingués.

En conclusió, l'actual situació no ens convenç: el Govern utilitza de forma partidista i en interès propi les enquestes, però un instrument com el que ens planteja no dona solució a aquest problema. Si avui aprovéssim aquesta Proposició, el problema no estaria resolt, perquè no es pot assegurar que posi fi a l'ús d'informació privilegiada. Però és cert que cal adoptar els instruments per tal que sigui més difícil fer aquest ús de la informació, dels estudis i les enquestes i els sondejos, i crec que tots els grups estaríem d'acord a presentar una iniciativa o estudiar aquest tema per tal de poder-ho solucionar.

Finalitzo, senyores i senyors diputats, manifestant el recolzament del Grup Popular a l'objectiu d'aquesta Proposició, però anuncio el nostre vot en contra perquè considerem que les enquestes i sondejos d'opinió no són activitats estadístiques i aquest no és l'instrument, en la nostra opinió, més adient. Al que sí que els encoratjo és a arribar tots a un acord per veure de quina forma es podria solucionar.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora Esteller. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em plau prendre la paraula per anunciar el vot favora-

ble del nostre Grup a aquesta Proposició de Llei, presentada per Esquerra Republicana, en el sentit de considerar que les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat estarien en millors mans si estiguessin en mans de l'Institut d'Estadística de Catalunya que de la Conselleria de Presidència.

Per nosaltres és evident que l'actual normativa, que d'altra banda no es compleix, és absolutament insuficient i no garanteix la transparència i la professionalitat en els estudis d'opinió, que, com deia el senyor Ribó, doncs, són una cosa com bastant sagrada perquè intenten saber què opinen els ciutadans i ho posen a disposició de governs i forces polítiques perquè aquestes adequin la seva tasca a aquest coneixement.

Estem assistint aquests dies a diversos incidents que abonen el fet de la necessitat de revisar la normativa vigent. En un altre àmbit, hem vist com aquests dies el mateix CIS ha oblidat com s'aplica el sistema d'Hondt per atribuir escons. Val a dir que ells mateixos han reconegut aquest error –la qual cosa també jo crec que els honora–, el que passa és que, com a les millors famílies, l'horror consisteix a escombrar cap a casa, la casa convergent o la casa del PP, que al cap i a la fi és la mateixa.

Parlant també de l'enquesta del CIS, creiem que l'error no és només aquest. Jo algunes enquestes del CIS vaig veure, després del referèndum de l'Aliança Atlàntica, però en tot cas amb un cert temps..., i amb les dades que faciliten, realment la distància entre els dos primers partits, que no els diré quins són, seria el doble de la que ells mateixos diuen.

Però el que pertoca al Parlament és revisar o proposar-se la revisió de la normativa aplicable a Catalunya. I d'alguna manera la proposta que avui ens fa Esquerra Republicana voldria atribuir funcions que el CIS té per tota Espanya a l'Institut d'Estadística de Catalunya. Ens sembla bé. Hi hauria altres mecanismes; de fet, jo crec que també hauríem d'explorar la possibilitat que organismes com l'Institut de Ciències Polítiques i Socials, les universitats catalanes o altres fundacions privades que fan feines en aquest àmbit poguessin ser vinculades a aquesta tasca, que hauria de ser de tots. Però voldríem justificar el nostre vot favorable no tant en la bondat de la proposta concreta com a posar de manifest fins a quin punt la normativa que hi ha vigent és insuficient i a més, com els deia, no es compleix.

Per començar, un tema que no ha evocat cap portaveu, o no m'ha semblat escoltar-lo fins ara: s'ha produït a Catalunya un procés d'homologació de les empreses habilitades per fer enquestes i estudis d'opinió. El nostre Grup Parlamentari qüestiona seriosament aquest procés d'homologació perquè encara ens han d'explicar per què empreses que han demostrat a bastament la seva solvència professional, que tenen l'homologació a nivell estatal per fer enquestes, no han assolit aquesta homologació a Catalunya.

També es produeix en excés l'adjudicació directa d'enquestes i estudis d'opinió sense concurs. I també es produeix molt sovint una preferència per la que podríem anomenar... –jo recordo que el PP anomenava Convergència i Unió «la coalició amiga»–, doncs jo crec que podríem ja anomenar «l'empresa amiga», Line Staff.

Mirin una dada treta d'informacions donades pel mateix Govern, una anècdota ben recent i ben curiosa. Line Staff té encarregada una seqüència d'enquestes que es proporcionen al Parlament de forma periòdica. Doncs bé, en una enquesta realitzada el febrer del 98 –febrer del 98–, abans, bastant abans de les eleccions autonòmiques, no apareixia la valoració de Pasqual Maragall. I semblava que es va començar, aquesta valoració, a l'enquesta següent, que es va efectuar el juliol del 98. Curiosament, a la següent seqüència, la de l'octubre, feien totes les dades històriques i sí que apareixia la valoració de Pasqual Maragall feta ja el febrer del 98. Però aquesta dada, que estava a disposició del Govern, no la van poder tenir ni els grups parlamentaris ni els catalans. Hem preguntat sobre això al conseller de la Presidència, que darrerament no està massa afortunat, i ens diu que es tracta d'una omisió involuntària. En fi, cadascú pot opinar el que vulgui, perquè la veritat només és una però les opinions poden ser vàries. A nosaltres ens sembla que és un accident bastant xocant.

O ocultació d'enquestes –altres portaveus hi han fet referència–; enquestes realitzades el setembre i l'octubre del 99 no són entregades al Parlament fins l'abril del 2001, i això perquè hi ha grups de l'oposició que pregunten sobre aquestes enquestes.

O indicis també de tripijocs o de manipulació quan dades que s'entreguen al Parlament no coincideixen amb les dades dipositades al Registre públic d'enquestes, creat per un decret llei de l'any 98.

O fins i tot –i també s'ha dit des d'aquí– la utilització partidista d'estudis que hem pagat tots. Perquè, com recordaran –diversos portaveus ho han dit i jo també m'hi referia–, una enquesta de setembre del 99 no arriba a la cambra fins l'abril del 2001. Però era una enquesta que en vam tenir coneixement, perquè realment el dia 19 de setembre de l'any 99, a través del diari *Avui*, Convergència i Unió feia pública una enquesta realitzada per Line Staff, una enquesta preciosa. D'altra banda, una enquesta no gaire fiable, ja que els atribuïa 61 o 62 escons i anunciava la desaparició dels amics d'Iniciativa per Catalunya - Verds; per tant, lluny, ben lluny, de la realitat. Però va fer un bon titular, jo crec que els va salvar el dia, perquè a més, com vostès saben, quan surten enquestes i titulars, doncs tothom en parla, i suposo que el dia 19 i el dia 20 fins i tot jo deuria tenir més feina de l'habitual a compte d'aquest invent. (*Rialles*)

Són dues enquestes diferents o no? Perquè, és clar, algú em pot dir: «Home!, podien ser dues enquestes diferents, encarregades en les mateixes dates a una mateixa empresa.» Sí, tot és opinable. O és la mateixa enquesta en la qual algunes preguntes les va tenir algú i les altres no? En tot cas, una felicitat coincidència que va servir, com sempre, escombrant cap a casa, als interessos de CiU.

Per tot això creiem que cal revisar aquesta normativa que no es compleix i a més és insuficient, i com que la proposició d'Esquerra Republicana abona aquest objectiu, compta amb el nostre suport entusiasta.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats..., senyor Ridao, la iniciativa que avui ens proposa a debat al Parlament és una iniciativa que crec sincerament que tot i tenir una bondat en el fons naix coixa i naix amb moltes dificultats.

Vostè mateix, en el seu discurs i en la seva defensa, ha parlat i ha presentat aquesta iniciativa com una iniciativa diríem modesta, com un instrument modest, com un petit avenç –diu–, com un petit salt pel que ha de ser algun dia el CIS català.

I, per tant, diu: «Fem una proposta, no encara amb una decisió clara i amb un plantejament clar, sinó que anem a avançar una mica en el camí i en la direcció del que hauria de ser un organisme que apliqués adequadament, per una part, la bondat i la voluntat democràtica del sistema i del Parlament, i a la vegada, també, un instrument científic a través de la realització d'estudis i enquestes d'opinió». Per tant, ja naix, com he dit abans, d'entrada, amb una poca voluntat –diríem– de reeixir.

En segon lloc, i així ho han expressat tots els portaveus que m'han precedit en l'ús de paraula, tots ells coincideixen que, de fet, la proposta, des del punt de vista d'instrumentalitzar-ho a través de la Llei d'estadística, probablement no sigui el millor camí, el més adequat. En definitiva, del que es tracta és de valorar si la diferència clara que hi ha entre el que és l'activitat estadística d'interès de la Generalitat, que és el que realment regula la Llei d'estadística de Catalunya, i regular l'activitat d'estudis i enquestes d'opinió i especialment, i molt especialment, les enquestes electorals, poden o no anar dins d'un mateix instrument legal. Jo crec que no, jo crec que no i, de fet, s'ha vist, avui mateix, que en abordar la nova llei d'estadística de Catalunya, el Pla estadístic de Catalunya per als propers quatre anys, hi ha hagut una unanimitat en els objectius amb les estadístiques que, en tot cas, l'Institut d'Estadística de Catalunya, haurà de fer i haurà de treballar en els propers quatre anys. Una unanimitat perquè hi ha darrere tot un treball científic, coherent, un treball ja consolidat, els últims anys, en aquesta matèria.

Altra cosa molt diferent és, evidentment, el tema dels estudis i/o enquestes d'opinió. No sé si ha estat casualitat el fet de presentar aquesta iniciativa en el dia d'avui, en el Ple d'avui, o si ha estat oportunitat. En tot cas, també ha coincidit amb el debat en el temps del Pla estadístic de Catalunya. Però, tot plegat, el que ve a dir –i ara ho comentava el senyor Iceta i abans hi havia fet referència el senyor Ribó–, és a dir, quan parlem de les enquestes d'opinió i de les enquestes electorals i de la intenció del vot dels ciutadans, és a dir, d'aquests aspectes que tenen una transcendència política i, sobretot, d'utilització política per part dels partits, es fa molt difícil trobar l'objectivitat –es fa molt difícil trobar l'ob-

jectivitat. De fet, es critica si determinada empresa és la que proporciona determinats estudis a la Generalitat, però també es critica si en lloc d'una empresa és el centre d'investigacions científiques de Madrid, diríem, si també actua correctament o no. És a dir, que la crítica pot anar tant si és una empresa privada contractada en un concurs públic... Per cert, senyor Iceta, efectivament, el concurs d'homologació es va fer d'acord amb la Llei de contractes de l'Administració, en concurs obert, i si algú va creure o creu que els seus interessos legítims van estar lesionats, evidentment, hi ha tot un procediment legal per restituir-los; però, en tot cas, es va fer d'acord –com he dit– amb la Llei de contractes de les administracions públiques.

Dit això, el que també em sembla evident és que quan parlem de les enquestes i dels estudis, estudis i enquestes d'opinió, probablement sí que abans de l'any 97 podíem fer una certa crítica a la utilització i a la forma i a la falta de transparència que es produïa en la difusió d'aquestes enquestes i d'aquests estudis. Però, com molt bé s'ha dit aquí, des de l'any 97, des del mes d'octubre, hi ha una proposició no de llei que va votar el Parlament en la qual ja s'establí, per una part, l'obligatorietat de trametre als grups parlamentaris totes les enquestes i els estudis d'opinió relatius a la intenció de vot, la valoració de partits i la valoració de líders polítics fets per encàrrec del Govern, i per un altre costat, també, la necessitat de reglamentar aquesta activitat i fer-la transparent mitjançant el corresponent registre.

Això –com sap el senyor Ridao– es va resoldre precisament a través del Decret 25/1998, de 4 de febrer, sobre coordinació d'estudis i enquestes d'opinió i creació del Registre Públic d'Enquestes i Estudis d'Opinió de la Generalitat de Catalunya. Per tant, des d'aquell moment, sabem que hi ha un mecanisme establert pel mateix Govern, que és públic, que coneixem perfectament quines són les activitats quant a estudis i enquestes que fa el Govern, i tenim a la nostra disposició, a l'abast de tothom, aquestes enquestes i aquests estudis. Per tant, crec que el control i la transparència, dir només que, avui per avui, està garantida.

Altra cosa seria el debat que s'ha iniciat, d'alguna manera, avui, de si seria o no convenient estudiar o plantejar un organisme públic de les característiques que aquí s'ha fet referència al CIS. I aquí també tindríem dubtes i també tindríem problemes per decidir si ha de ser un organisme dependent del Govern, dependent del Parlament, dependent d'algunes institucions científiques o universitàries, etcètera. I, en aquest sentit, podria fer referència a una valoració que, en la premsa d'ahir, feia precisament una persona que crec que està entesa en la matèria, un tal Jordi Sánchez, on deia, precisament, parlant de la problemàtica que s'ha generat aquests últims dies, aquestes últimes setmanes amb relació a les enquestes i als estudis d'opinió, que deia: «El CIS és el responsable dels estudis sociològics i d'opinió pública –enquestes– a través dels quals es pot tenir coneixement de l'evolució de les actituds i els valors que els espanyols tenen davant de qüestions políticament rellevants. L'existència d'un organisme amb aquestes funcions és un fet normal en la majoria de països del nostre entorn europeu. El que ja no és tan normal és que aquests organismes, aquests organismes d'estudis so-

ciològics depenguin directament del Govern cada Estat, com és el cas d'Espanya. En molts casos, aquests centres estan directament vinculats a universitats, al mateix Parlament, etcètera».

Per tant, vull dir que és un tema que, fins i tot, avui està en debat i que persones com aquesta a què m'acabo de referir fa un any deien una cosa quasi, quasi contrària. Per tant, és un tema, en tot cas, de discussió; penso que és un tema que potser sí que valdria la pena abordar-lo amb tranquil·litat, però, en tot cas, el que crec jo que en aquests moments tenim és una activitat estadística a Catalunya que s'ha guanyat a pols el reconeixement d'una activitat amb una qualitat tècnica que genera un producte –crec– de qualitat, que és apreciat, que és respectat i valorat. Senyor Ridaó, crec que valdria la pena que no l'espalléssim.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de... Sí, senyor Rafael Ribó, em demana la paraula?

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, per afirmacions radicalment falses que s'acaben de fer des de la tribuna.

El president

No consta amb aquesta terminologia.

El Sr. Ribó i Massó

Per contradicció. S'ha donat l'opinió d'un articulista dient que fa un any pensava el contrari. O es demostra o es retira, senyor president. Aquest articulista no es pot defensar, però, a més, és membre de la Corporació Catalana de Televisió, i s'ha dit que fa un any pensava el contrari. Aquesta afirmació, o es demostra a la tribuna o demanaria a qui l'ha dita que la retirés.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor Curto?

El Sr. Curto i Forés

Sí, senyor president. Simplement, per clarificar al senyor Ribó... Em baso, simplement, en el que apareix al diari, i el diari, aquesta setmana, deia el que acabo de dir, i, fa un any, el que feia era una valoració de la funció i el paper que jugava el CIS com a tal, com a instrument del Govern. És a dir, el paper que jugava un organisme d'aquestes característiques –diríem– a disposició..., més ben dit, dependent directament del Govern. I ara planteja la possibilitat que aquesta no sigui la millor alternativa.

Gràcies.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies.

Voldria advertir als senyors diputats, perquè es puguin planificar aquest període de temps de suspensió del Ple,

que el proper punt de l'ordre del dia, si el debat s'allarga més enllà de les dues, la votació la fariem en el primer punt de després de les preguntes al president de la Generalitat, a la tarda. Si s'allarga més enllà de les dues.

I ara passem a votació el debat que acabem de tenir.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada la presa en consideració per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials (presa en consideració) (tram. 202-00102/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials. La presenta l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. El Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un moment, senyor diputat, que segur que hi han companys del seu Grup que els interessa el que vostè dirà. (*Pausa.*) Pot continuar, o tot just començar.

El Sr. Labandera Ganachipi

Molt bé, gràcies, senyor president. Doncs, començarem dient que el Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial de la Generalitat de Catalunya és un bon instrument per a la política de promoció industrial i econòmica de Catalunya. El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té una bona opinió d'aquest centre com a instrument de política, de promoció de la indústria i de promoció de l'economia de Catalunya. Té una bona opinió de l'instrument, però no així de la seva política i, per tant, el que hem de dir és que, tot i que és un bon instrument i un instrument necessari al país, és un instrument que s'ha utilitzat i s'està utilitzant de forma insuficient i convencional.

I per què? Perquè la política del Cidem és una política que, en aquests moments, està poc integrada al conjunt de les institucions del món empresarial, professional i local. Perquè, més enllà de la voluntat del seu personal, ha primat, des de la seva direcció, des de la direcció política de la Conselleria, una orientació partidista poc orientada al món econòmic real. Perquè no s'ha aprofitat tota la potencialitat de les xarxes territorials del conjunt d'actors que treballen en la promoció del desenvolupament de l'economia, tant a nivell local com a nivell català. Perquè no s'ha apostat, des del Cidem, per

la promoció del desenvolupament local que, a judici del nostre Grup, és un dels instruments, un dels pilars bàsics per construir la societat catalana, l'economia de Catalunya i, per tant, el futur del nostre país. No ha cooperat, el Cidem, en l'articulació positiva de tots els sectors que treballen a Catalunya en matèria de desenvolupament.

Creiem que hem de fer una reflexió sobre el valor i el benefici del desenvolupament local i de les sinergies locals i de la funció que el Cidem està desenvolupant avui dia, actualment, amb relació a aquestes sinergies. Però no només d'allò que fan les administracions locals, sinó també d'allò que fan les associacions empresarials, fonamentalment, els centres tecnològics, els centres de promoció territorial. Ens cal, senyores diputades i senyors diputats, avaluar la capacitat actual del Cidem per donar resposta o per ajudar a assistir i informar el món empresarial dels canvis accelerats que el mercat, el mercat real, té avui dia, marcat pel desplegament de la societat de la informació.

Creiem, també, que en els òrgans rectors del Cidem hi ha una participació escassa del món universitari, del món de la recerca i del món de la innovació. I que això s'ha de modificar. Considerem, a més a més, que són uns òrgans rectors tancats, podríem dir, alguna vegada quasi endogàmics, en què pràcticament el 65% de qui els compon formen part dels equips directius de la Conselleria.

I finalment –i finalment–, aquest organisme és un organisme que treballa amb una política centralitzada, i nosaltres creiem que hi ha d'haver no una política només de posar delegacions, sinó que hi ha d'haver una política de descentralització del Cidem.

Justifiquem aquesta Proposició de reforma de la Llei, actualment vigent, amb deu raons. La primera, la transformació de l'economia catalana: de l'any 85, any de la creació del Cidem, fins avui, l'economia catalana ha sofert una profundíssima transformació, fruit d'allò que dèiem abans «la irrupció de l'economia digital». Aquesta seria una segona raó, que es desprèn de la primera: la irrupció de l'economia digital en el marc de l'economia global, també en el marc de l'economia catalana, ens obliga a tenir un instrument que assisteixi tècnicament i que promogui la innovació en aquest àmbit.

Un tercer punt és allò que dèiem: «Hem de desplegar el Cidem d'una forma descentralitzada.» Que vol dir que a cada lloc hem de fer-hi allò que fa falta, i el perfil del Cidem en cada un dels territoris ha de tenir un perfil propi. Això és el que nosaltres entenem com a procés de descentralització: no allunyar la instal·lació del Cidem, o no exclusivament posar un «revistero» a molts dels centres d'informació o per a empresaris que existeix a nostre país. Això no és política de descentralització, això és exclusivament una política mínima de delegacions.

En quart lloc, creiem que hem de donar pas que s'hi integrin, en aquesta xarxa de treball per al desenvolupament de Catalunya, totes aquelles associacions empresarials que treballen la promoció de l'economia, que no estan complint, de cara al Cidem, no estan complint en el disseny i en l'estratègia política econòmica de Catalunya una funció fonamental, que haurien de tenir.

I després, perquè nosaltres entenem que les administracions locals, els sectors locals, els ajuntaments, els consells comarcals i, fins i tot, les diputacions compleixin..., com hi estan complint, algunes d'elles, amb un gran èxit –no totes les diputacions, però sí assenyalo, per exemple, l'exemple de la Diputació de Barcelona–, i de molts ajuntaments, un paper clau per a la promoció i la coordinació de les polítiques locals.

Nosaltres creiem que l'Administració pública ha de complir aquesta funció de coordinació, no substitutòria del desenvolupament econòmic, però sí una funció de coordinació. I, allà, en els llocs on els sectors locals, les associacions empresarials tenen una dinàmica diferent, sí que li correspon a l'Administració local complir aquesta funció d'avantguarda en matèria de desenvolupament econòmic.

I, per això, creiem que les administracions locals han d'estar també en els òrgans rectors, representades per l'Associació Catalana de Municipis, per exemple, i la Federació de Municipis. I és possible que, a partir del dissabte 16 de juny, si hi ha un organisme de coordinació, podria haver-hi un organisme unitari, però, en tot cas, el que sí està clar és que hi ha possibilitats de representació de les administracions locals en el Cidem, i això hauria de ser matèria de reflexió per part de tota la cambra. Perquè creiem que hem d'incrementar la participació d'aquells que estudien, que innoven i que fan recerca: les universitats, els centres tecnològics... Hem d'incrementar la presència en els òrgans rectors com una manera de canalitzar la capacitat del coneixement que s'està produint a Catalunya en favor del desenvolupament. Perquè hem de garantir l'accés de les nostres empreses a la societat de la informació.

Fa dues setmanes, un diari de tirada nacional deia que les empreses catalanes, les pimes catalanes són les que menys s'enganxen a Internet –ho assenyalaven–, que menys usos estan fent dels instruments que dona en matèria d'informació la societat de la informació. I, per tant, això ho hem de corregir: hem de fer una aposta decidida en aquesta matèria. Perquè creiem que s'han d'impulsar i multiplicar, no per dos, sinó per més –per quatre i, fins i tot, per deu–, els acords i els convenis amb les altres comunitats autònomes i amb l'Estat en aquells programes que siguin d'interès per Catalunya en matèria de promoció. Perquè creiem que s'han de modificar els òrgans rectors.

I, finalment, perquè nosaltres, que som defensors d'una administració pública eficaç i eficient, creiem que el Cidem també ha de ser un òrgan competitiu; que ha de ser capaç de competir amb altres òrgans de l'Administració, tant a Catalunya com a fora de Catalunya, que treballen en l'àmbit de la promoció de l'economia.

I, per això, proposem una reforma que s'articula en quatre grans propostes. La primera: la reforma de l'article 2 de la Llei, per tal d'encabir tot això que fa referència a l'objectiu del Cidem, a l'objecte del Cidem. I creiem que aquí s'ha d'encabir l'impuls del desenvolupament tecnològic a Catalunya. El text de la Llei no ho diu, no parla del tema del desenvolupament tecnològic com un objecte del Cidem. Perquè creiem que s'ha de donar impuls al sector empresarial vinculat a les tecno-

logies de la informació i de la comunicació i perquè creiem que en aquest article també s'ha d'encabir l'impuls a la competitivitat de la indústria catalana.

La segona gran reforma que plantejem és la de l'article 3: perquè pugui encabir la capacitat del Cidem per definir programa, no només per dissenyar, sinó per definir com ha d'actuar en aquest procés de descentralització al qual jo em referia amb antelació. Perquè tingui cabuda en la legislació la col·laboració amb entitats públiques i privades amb finalitat de desenvolupament industrial i econòmic. Perquè pugui coordinar-se de forma bilateral amb altres organismes de l'Estat i de les comunitats autònomes. Perquè vetlli pel desplegament de la societat de la informació al món empresarial i perquè es pugui coordinar amb altres administracions en l'àmbit territorial, en especial, el local, per tal de fer més eficaç la política d'informativa i d'assistència tècnica a les empreses.

El tercer bloc és la reforma de l'article 4 de l'actual Llei, per tal d'establir col·laboracions amb la resta d'administracions. És la que podria permetre una cosa molt petita, però que nosaltres considerem fonamental, que és notificar al Parlament la pròrroga de la participació del Cidem. Quan el Cidem participa en una societat civil o mercantil i prorroga aquesta participació no hi ha un mecanisme de la Llei perquè ho comuniqui al Parlament, i creiem que el Parlament ha d'estar informat d'aquesta pròrroga i d'aquestes comunicacions. Perquè creiem, també... –i això ho encabiríem en aquest article, en la reforma de l'article 4– per donar pas a la xarxa de serveis i d'assistència tècnica a les entitats privades i públiques que actuen en el territori i en les administracions locals.

I el quart bloc seria la reforma a l'article cinquè, que és l'article que parla dels òrgans rectors del Cidem, fonamentalment perquè en un nombre no inferior a un terç hi tinguin cabuda –hi tinguin presència– l'Administració local i que hi incrementin la presència la universitat i el món de la recerca.

Demano el vot, senyores diputades i senyors diputats..., demano a tots els grups el suport a aquesta Proposició no de llei de reforma del Cidem. I demano de manera especial als grups que donen suport al Govern, a Convergència i Unió i al Partit Popular, que donin suport a aquesta Proposició, a aquesta presa en consideració, en el sentit que tenim una oportunitat –una oportunitat– per fer dues coses: la primera, una oportunitat per avaluar com s'ha fet la política de promoció industrial fins avui –que té èxits però que també ha tingut fracassos–, i la segona és una oportunitat per parlar de futur. I voldria parafrasejar aquella expressió que diu..., i en partia abans, que deïem: «És un funcionament insuficient i convencional. El present convencional no existeix i el futur està per construir.» Per construir-lo, i amb això acabo, senyor president, en base a..., bàsicament a poder dotar el teixit empresarial d'aquest país d'un instrument renovat per la innovació i el seu desenvolupament: els agents locals i territorials, les associacions empresarials, les administracions locals, agents de la promoció econòmica d'un company de ruta actiu, dinàmic, que ajudi a articular polítiques públiques de promoció local.

I, en tercer lloc, perquè el Centre d'Innovació de Recerca, les universitats, els centres tecnològics del nostre país comptin amb un canal per vehicular tot el coneixement que produeixen en..., i el converteixen, aquest coneixement, a través del Cidem, en un dels motors del desenvolupament de Catalunya.

Per tot això, demano el vot favorable d'aquesta cambra i demano, sobretot, que no es bloquegi aquesta oportunitat de parlar de futur, de parlar de passat, de present i de futur en la promoció industrial i en la promoció econòmica de Catalunya.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, jo crec que hem de convenir que en la presentació d'aquest tràmit es posen en evidència dues coses: una, que el Govern de la Generalitat té un considerable retard en tot l'escenari de la innovació tecnològica, i, dos, que és perfectament visible que solament des de l'oposició s'estan plantejant iniciatives reals i factibles amb relació a aquest territori que estem discutint ara mateix.

Una prova de la capacitat de proposta de l'oposició en aquestes històries són les iniciatives reiterades del senyor Barceló, i una altra mostra palpable, també, són les que reiteradament, també, està presentant el meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds. Un breu recordatori de les que hem presentat nosaltres, que fan referència directament i indirectament a aquest assumpte: el pacte social per a la innovació tecnològica; un conjunt de drets socials que col·loquialment anomenaré drets del ciberespai, i, també, el codi de drets i deures de la petita i petitíssima empresa, especialment vinculat al centre de treball innovat; de manera que, des de la nostra personalitat d'oposició i d'alternativa, també, doncs, estem impulsant tota una sèrie de propostes molt importants.

I aprofito l'ocasió, amb el permís del senyor Labandera, per recordar al Govern que fa molt de temps que vam aprovar en aquesta cambra, en el Ple del Parlament, aquella proposta tan solemne i tan important que era el pacte social per a la innovació tecnològica i que el Govern, doncs, està en una actitud molt silenciosa. Demano excuses al Grup Socialista per aquesta incursió en coses meves, perquè estic *arrimando el ascua a mi sardina*, però és que –ho penso– és la sardina de tothom; de manera que aquesta Proposició de tràmit, que ha presentat el senyor Labandera, jo crec que és molt important.

Perquè ens trobem en una fase –ja s'ha dit algunes vegades– de reestructuració, d'innovació de l'economia, que porta moltes emergències i que a l'ordre del dia de l'agència política hi ha la necessitat de control de les gegantesques innovacions que s'estan donant; unes innovacions que estan provocant moltes repercussions en la condició assalariada.

Els explicaré una anècdota que he llegit recentment i és que després de les quatre de la tarda, a determinats aeroports alemanys, la veu maca de l'hostessa que diu «senyores..., els trens que vénen de no sé on o els avions que vénen de no ser on i que parteixin cap a tal...», no ve d'Alemanya, no ve de l'estació, ve de Califòrnia. Per què? Perquè els costos salarials, doncs, ho permeten així i també perquè la innovació tecnològica, doncs, ho permet també. La font d'aquesta informació és un llibre que es diu *En el límite*, un diàleg que tenia Anthony Giddens i el Will Hutton, que un servidor li va recomanar al diputat Fernández Teixidor, donat que ell i jo ens intercanviem fortes discrepàncies i molts llibres, i això és un bon mètode.

Bé. Què vull dir amb tot això? En primer lloc, que aquesta cambra està intervenint, d'una manera moderadament positiva en aquesta història de la innovació tecnològica, especialment o gairebé en solitari des de l'oposició.

Segon, que el Govern ha de recuperar el temps perdut, i ara en té una bona oportunitat amb aquesta Proposició, que és moderada, que és molt tranquil·la. Tercer, que el projecte de novació legislativa, doncs, estaria bé, és important que superi aquest tràmit parlamentari. I ja arribarà el moment d'introduir-hi algunes correccions, especialment les referides a una major simetria entre l'Institut, el Centre i el que podríem anomenar «el contingut social». Perquè tot indica –possiblement és una recança meva– que àdhuc el nom d'Institut té un fort component empresarial, i un servidor mai ha sabut si aquest anglicisme es refereix, bé a l'empresari, en tant que persona, o bé al territori comú de l'empresa, empresari i treballadors; un territori comú ple de conflictes, de contrastos... En fi, no plantejo canviar-ne el nom, en absolut; no és aquesta la meua intencionalitat. Sí que, tanmateix, doncs, trobar més simetria entre els continguts d'ara del Centre i el que podríem denominar una major «veracitat social».

De manera que, senyor Labandera, les meves felicitacions per la proposta que ens porta aquí, que és tota una invitació a superar aquest territori tan descuidat des de les altures. Ni a un servidor ni al meu Grup –ni a ningú, penso– li interessa ni està content amb aquest retard amb relació a la innovació tecnològica. No em felicito i aprofito per reincidir en el que deia el senyor Labandera, i és que els diversos grups restants facin un esforç i recolzin aquesta Proposició que entra a tràmit en aquest moment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana, el senyor Francesc Ferrer, si us plau...

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, estem ací per expressar la nostra posició amb relació a prendre en consideració aquesta Proposició de llei, que només modifica..., de fet, té quatre articles. Teòricament, és una llei simple, senzilla, perquè és de modificació, per un costat, i, per altra banda, modifica poques coses. Però, és

clar, estem en un tema que –ja ho ha dit abans el que ha parlat anteriorment– és un tema difícil, no solament en el terreny de la vida quotidiana dels ciutadans: sobretot en la vida productiva. I em sembla que va ser en Marx que va dir que les relacions de treball canviaven, especialment, quan hi havien canvis tecnològics. Però és que els canvis tecnològics canvien la forma de produir, canvien la forma de gestionar, la forma de dirigir, la forma de fer les estratègies. O sigui, realment, hi han uns canvis profunds i ràpids.

És clar, estem tractant del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, el Cidem. Del Cidem, en parlem cada any, quan aprofitem els pressupostos. I jo miro sempre d'analitzar els programes; a mi m'agraden els pressupostos per programes, que és de la manera que un pot valorar-ho. Per l'oposició, sempre el Cidem ha estat ben valorat, ha estat estimat, ha estat un centre venerat, jo diria. I a vegades, fins i tot, us diria –perquè sóc una mica malfiat, des que em dedico a la política– que, a vegades, hi han estaments –estaments professionals, estaments acadèmics...– que es respecten uns als altres. Jo ja no sé si el Cidem és tan bo com diuen, o és com un dels altres «xiringuitos» que té el Govern de la Generalitat.

Perquè la realitat –la realitat–..., el Cidem, jo l'he vist poques vegades –l'he vist poques vegades. He vist algun paperet, algun tríptic..., alguna coseta. Però jo, que tradicionalment, quan era més jove, vaig esser president de la Cambra de Comerç, que era la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Girona, bé, hi tinc una certa relació, i vaig esser ponent de cultura, i m'encarregava de fer cursos per..., d'acord amb Iresco, en alguns moments, d'acord amb qui sigui. I, més o menys, en aquest món, m'hi fixo una mica –no per res, sinó perquè ja abans ho havia fet–, i dic: «A veure com ho fan ara», i del Cidem veig poques coses.

És clar, té tasques importants: té el foment del desenvolupament industrial; el foment de l'activitat industrial; posar a l'abast de les empreses –no diu «de la petita i mitjana», no: de les empreses– informació perquè tinguin un nivell tecnològic més alt, perquè tinguin més competitivitat, perquè tinguin més productivitat, etcètera. O sigui, té uns programes molt importants, en els quals deuen ajudar, suposo, les cambres de comerç. I després té el món de les idees, que hi deu haver ESADE, hi deu haver l'IESE, i segurament que hi deu haver la Universitat Politècnica, que també es dedica a l'empresa. Per tant, jo diria que hi ha el món del coneixement, del magatzem de la ciència empresarial, i després hi ha la part de la pràctica i la part de la realitat quotidiana.

Però què ens ha fet el Cidem? Realment la telemàtica s'ha impregnat en el teixit productiu? Realment la telemàtica...? O ha sigut només que ja tenim «caixa oberta» i són més que res els bancs els que s'han preocupat que la petita i mitjana empresa pugui fer transferències des de casa sense haver de fer cua allà amb els jubilats que van a cobrar a la caixa i que al petit i mitjà empresari li roben molt de temps? Hem fet això?, la telemàtica ha estat això? O s'ha aplicat a la vida productiva, és a dir, en la producció dels gèneres, no en la vida financera només? Bé, jo diria que estem en un ter-

reny que exigeix que tots hi posem bona voluntat, una voluntat política, i a vegades..., jo diria amb tota sinceritat al senyor López Bulla –com que és amic meu, en parlaré bé, però a més a més perquè s'ho mereix–..., ha dit que ells havien tingut moltes i moltes propostes, aquí. Bé, jo li diré, i amb tota sinceritat: aquí tant se'n fa que siguin a favor, que el Govern hi voti a favor, com que hi voti en contra. Perquè, de les que hi vota a favor, ben poques les posa a la pràctica, molt poques. Perquè has de tenir, primer, raó; després, que te la vulguin donar; després, que t'hi votin a favor, i després, que ho posin a la pràctica. Que jo, de tot el que m'han votat a favor, pràcticament no he vist res que ho hagin posat a la pràctica.

Per tant, estem amb una tristesa total avui, i realment jo el que voldria dir és que nosaltres hi votarem a favor, primer, perquè vol treure aquesta concentració que existeix en el Cidem; dos, vol treure l'endogàmia, que, pel que ha dit, el 65% són membres de la mateixa superestructura que governa el Departament d'Indústria... Jo he pensat: potser és que hi ha moltes dietes i potser necessiten un sobresou. Aleshores, si fos per aquest cas, bé, miri... Però, home!, si posem membres en els consells rectors que representin la universitat i que representin la petita i mitjana empresa, home, les dietes es poden distribuir més bé, atès que agafaríem sectors de tot arreu, i possiblement la informació seria de baix a dalt, i no com ara, que és de dalt a baix.

Jo diria, doncs, que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha fet una llei de quatre articles però que té la virtut de modernitzar el Cidem. Per tant, nosaltres hi votarem a favor, senyor president.

El president

Moltes gràcies, i voldria encoratjar-lo en la seva tristesa, perquè –vostè ho sap– la tristesa i la lucidesa són el fonament del pessimisme. *(Rialles.)*

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Però hi han pessimistes...

El president

...que no són lúcids i no tenen tristesa.

El Sr. Ferrer i Gironès

De vegades, són capellans. *(Rialles.)*

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la il·lustrada diputada senyora Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Labandera, vostè ens ha fet avui una visió un tant catastrofista o d'estancament del funcionament i de l'eficàcia del Cidem, i jo crec que no hem d'estar tan pessimistes, com deia el senyor Ferrer i Gironès, sinó que hem de tenir en compte que Catalunya ha estat

durant molt de temps un motor econòmic i industrial i que, tot i que compartim el fet que, en aquests moments, en el tema de la societat de la informació, doncs, podem estar patint un cert recés i que sí que hem d'emparar-lo, jo crec que no és com per tenir una visió tan pessimista de la situació de la indústria catalana i de la seva incorporació a la societat de la informació i les noves tecnologies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè ens plantegen novament la modificació de la Llei 5/1985, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, per tal d'assolir uns objectius molt concrets i que jo crec que en el cas i en la intervenció seva es veu clarament que vostè té un únic objectiu molt clar, que és el de la incorporació dels ens locals als òrgans rectors del Centre. Adaptar-se a aquests reptes de la societat de la informació que planteja la nova economia catalana, la descentralització dels seus òrgans i la modificació..., crec que tenen com a objectiu principal, precisament, aquest, tot i que compartim amb vostè la necessitat que les universitats, que en aquest període estan fent un esforç important per tal de col·laborar universitat - empresa, tinguin una major presència en els òrgans rectors del Cidem.

Jo crec que vostè sí que no ha tingut en compte, en la reforma que ha elaborat de la Llei del Cidem, en l'article primer, quan es parla que l'entrada en els òrgans rectors de tercers..., no té sentit, en tant que s'està parlant d'una entitat de dret públic subjecta a dret privat, dependent del Departament d'Indústria de la Generalitat, i, per tant, la participació de les universitats i dels ens locals fa necessària la modificació del seu règim jurídic. I, per tant, caldria proposar també, a part de la modificació per la qual vostè fa l'aposta, la modificació de l'article primer, en què s'atorga la seva categoria jurídica, i, per tant, considerem que això es deu a algun oblit o que seria necessari emparar també la seva modificació.

A més, cal dir que l'ampliació de la participació dels òrgans rectors a les universitats i als ens locals..., s'ha de dir que tant en el Comitè Executiu del Cidem com en el Consell Rector hi ha representants d'ambdós membres. Hem dit ja que la participació de les universitats és petita i que s'ha de millorar, però hi és. *(Remor de veus.)* En el primer cas, en el Consell Executiu, a proposta del conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació...

El vicepresident primer

Senyora diputada, un moment, si us plau, un moment. Es prega silenci, si us plau, senyores i senyors diputats. *(Pausa.)* Un moment... Pot seguir, senyora diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. En el primer cas, deia que era a proposta del conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, la incorporació d'un membre al Consell Executiu, i en el cas del Consell Rector hi ha representants de la Universitat Politècnica de Catalunya, a més d'estar-hi representades totes les entitats del

món empresarial, sindical, cambres de comerç i col·legis professionals. Per tant, considerem que sí que és important afegir més representació universitària, però que la representació hi és i, per tant, cal considerar-la com una ampliació, no com una reforma o millora.

Pel que fa a l'aspecte de la descentralització i l'equilibri territorial, que és un altre dels objectius que vostè ha apuntat en la reforma de la Llei de creació del Cidem, hem de dir que hi ha delegacions territorials a totes les províncies –hi ha delegacions a Tarragona, Lleida, Girona, a les Terres de l'Ebre, a les comarques de la Catalunya central, al Bages i al Berguedà– i punts d'informació estesos per tot el territori, que garanteixen, d'alguna manera, que, aquella informació que necessitin els nous emprenedors, els pugui ser facilitada –tot i que vostè diu que es dediquen a fer revistes, però, potser, si són punts d'informació, poden aconseguir allò que s'està demanant, sobretot en l'últim període, que és una adaptació a les noves tecnologies, i, últimament, l'adaptació a l'euro, que potser és el que més preocupa les noves indústries a Catalunya.

Respecte a la funció d'innovació tecnològica, sí que hem de dir que la proposta que es fa des del Grup Socialista pot incórrer en un encavalcament de funcions amb les que ja realitza el Pla que es va aprovar, d'innovació tecnològica 2000-2006, amb altres organismes d'innovació tecnològica, que també fan en petits sectors i molt concrets, com són el Centre Català del Plàstic, el Centre de Visió per Computadora o el Centre del Suro, que són mostres que aquests organismes d'avançada tecnologia configuren una xarxa que configura la innovació tecnologia a tot el territori.

Per últim, també, se'ns planteja la modificació dels articles 3.n i 4 bis, que atribueixen noves funcions al Cidem, respecte a la coordinació i col·laboració amb les altres administracions, per coordinar programes i establir dissenys de la nova implantació industrial. Hem de manifestar que no és objecte de regulació en aquesta Llei, sinó que ja hi ha lleis administratives que estableixen quins són els mecanismes de col·laboració i de coordinació, a través de convenis o de consorcis, que afavoreixen el compliment d'aquest objectiu, precisament, que vostè en parlava, de la coordinació entre el Cidem i els ens locals.

Després, vostè també ens parla, en la reforma d'aquesta Llei, del finançament de l'ens. I hem de dir que és una entitat de dret públic i que el seu finançament s'ha de regular per la Llei 4/85, de 29 de març, de l'empresa pública catalana. Aquest ens està dotat pressupostàriament, rep fons dels serveis que ofereix i, per tant, està sotmès als mecanismes de control corresponents.

Per tot el que hem manifestat, considerant tant el meu Grup que la proposta efectuada pel Grup Socialista comportaria en el Pla de la innovació tecnològica una duplictat de funcions amb el pla esmentat i que, respecte a la participació de rectors, si bé és important la participació de les universitats, considerem que està previst i que, per tant, no és necessari assolir una reforma de la Llei, nosaltres la votàrem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mejías. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb certa brevetat, en atenció a l'hora i a la presència a la cambra, però, naturalment, amb el rigor que la intervenció del senyor Labandera i la Proposició que vostès ens presenten aquí avui –vostès, el seu Grup, el Grup Socialista–, per entrar en els elements que a mi em semblen substancials, senyor Labandera, de la seva intervenció i de la seva proposta.

De fet, he seguit amb molt d'interès i amb molta atenció la seva intervenció –ho he fet, també, senyor president, amb la resta dels intervinents. I sí que voldria fer esment, senyor Ferrer –i li ho dic naturalment amb la cordialitat de què vostè és coneixedor, que sempre tinc en les meves intervencions respecte a vostè–, que, afortunadament, el Reglament no em permet, o si més no no aconsella, entrar a rebatre algunes de les informacions, des del meu punt de vista estraforàries, que avui ha plantejat vostè a aquesta cambra. Com que el Reglament, senyor president, no em permet, sinó que m'obliga a posicionar-me sobre el contingut de la intervenció del senyor Labandera, ens estalviarem, amic Ferrer, el debat sobre algunes de les coses que –amb la simpatia que el caracteritzen–, algunes de les coses greus que vostè avui ha plantejat, que ja pot comprendre que no compartim des del meu Grup Parlamentari, però avui no és vostè ni la seva intervenció l'objecte de la meua, sinó la intervenció del senyor Labandera.

Dit això, dir-li, senyor Labandera, que jo he llegit amb molta atenció l'exposició de motius de la seva proposta, i he escoltat la seva intervenció i, malgrat, òbviament, que hi ha relació entre l'una i l'altra, podria entendre molt i molt la funció de l'exposició de motius, però no comparteixo aquesta visió, que segur que, emparat per la bona fe i la bona voluntat que caracteritza la seva intervenció i una proposta com la que ens porta a aquesta cambra, jo titllaria, senyor Labandera, si més no, no de pessimista, sinó de catastrofista. Vostè, aquí ens ha dit, Labandera, el següent. Diu: «El Cidem és molt important», hi ha algun diputat que fins i tot ha dit que estaven enamorats del Cidem, «és molt important», diu, «és un estri fonamental, l'únic problema és que no funciona.» Senyor Labandera, dir seriosament en aquesta cambra, després de l'experiència del Cidem, aquests anys, a Catalunya, que el Cidem és un estri que no funciona –permeti-m'ho, benvolgut diputat–, si més no, és una exageració.

I, si fos veritat que el Cidem no funciona, com vostè ha mantingut aquí en aquesta tribuna, no em presenti una llei de les característiques que vostè em presenta, amb la modificació de quatre articlets. O funciona o no. Hi ha llei o no? Quatre articles? N'hi haurà prou, amb la introducció al Patronat d'universitats i ens locals, perquè el Cidem funcioni de veritat, com vostè desitjaria que funcionés? Jo crec que aquest és el debat. Vostè sap que això no és així, i parteix, afortunadament, del que

avui podem dir plegats: el Cidem funciona. I vostè està en l'obligació –com és natural– d'intentar aconseguir que funcioni millor, i això ho respectem, però la visió aquesta, pessimista, catastrofista, «això no funciona», etcètera, etcètera, fins i tot, ha tingut vostè la gentilesa de no recordar-nos que quan vostès un dia governin, ho faran millor –gentilesa que agraeixo, pel que pugui ser!–, no té res a veure amb el que avui, aquí, estem discutint.

Per tant, senyor Labandera, comparteixo la preocupació de la seva exposició de motius i, fins i tot, la voluntat que l'anima, però l'argumentari no és correcte, no el compartim, no reflexa la realitat i no serveix per tenir el debat que jo pensava que avui tindríem en aquesta cambra. Perquè vostè ens ha demanat una oportunitat que nosaltres estem encantats de concedir-li, no a vostè: a tots els diputats d'aquesta cambra. Diu: «Per què no utilitzem, senyors de la majoria, aquesta Proposició per aconseguir un debat sobre el Cidem?» Benvolgut diputat, com aquesta sigui la metodologia que l'oposició hagi d'emprar permanentment per tenir debats, som morts. Si per tenir un debat amb transparència en aquesta cambra és obligatori tenir un articulament amb una proposició no de llei que implica canvis de cada llei, escolti, nosaltres que tenim una visió de l'ordenament de la legislació d'aquest país i una intervenció acurada, l'estrictament necessària perquè la societat funcioni, però funcioni la societat amb la tutela discreta de l'Administració, si cada cop que el Grup Parlamentari Socialista en aquesta cambra planteja un debat transparent i ens presenta una proposició de llei, estem aviats, perquè caurem –i vostè m'ho haurà de concedir, senyor diputat– en una inflació legislativa que no convé a ningú, ni a aquesta cambra ni a l'oposició ni al Govern i, sobretot, a la ciutadania i a les empreses, que estic segur que és a qui vostè vol emparar amb tots els seus objectius de debat, avui, en aquesta cambra.

Per tant, no seria raonable que, si vostè el que pretén és un debat seriós sobre el funcionament del Cidem, exageracions al marge, duem aquest debat on l'hem de dur? Tenim una magnífica Comissió d'Indústria que debat tot allò que vostès volen, és més, tenim un ritme –i el senyor president de la Comissió està present en aquest debat; detall que agraeixo, senyor president–, tenim un ritme de debat intens, magnífic, introduïm aquesta fórmula per discutir tot el que vostès vulguin del Cidem.

Per tant, si això és tan evident, com a mi em resulta tan evident, de què estem parlant? I ràpidament, surt del que estem parlant, diu: «Escolti'm, hem de tenir més presència, més representació al Patronat.» Aquest Patronat no és plural? En aquests patronats, no hi estan representats, pràcticament tothom? «No; falten els ens locals, que així tindrien una presència no inferior al terç, de tot el Patronat, per donar dinamisme...» Miri, no compartim aquesta visió; no compartim aquesta visió, però no la compartim –no la compartim–, senyor Labandera, des del punt de vista de l'eficiència que vostè reclama.

I jo, per no allargar-me massa amb el debat, i després d'oferir-li –faltaria més– que tinguem aquest debat, obert i transparent, quan vostè vulgui, jo crec que vos-

tè s'hauria d'ajustar a la realitat, si més no reconeixent què és el que estem fent.

Vostè ens ha plantejat tres coses importants: una, la representació; dues, la descentralització territorial, i tres, les funcions del Cidem. I ens ha presentat un articulament per aquest tipus de qüestions.

Jo tindrè el gust, senyor Labandera, per tranquil·litzar el seu esperit i el meu, per calmar les seves ànsies de modificació i la de tots els diputats, de lliurar-li un paper on el que, simplement, li diem és què estem fent. Clar, parlem de descentralització. Vol que parlem de descentralització? Parlem de descentralització. Vostè sap... –diu «no, no és una qüestió territorial». Jo he pensat sempre que la descentralització té a veure molt, molt, amb el territori, però tenim sis seus a les comarques més importants de Catalunya que parlen i aposten per la descentralització territorial. Diu: «Compte!, que això no és només una qüestió de seu.» Bé, tenim una agència, a la qual vostè no ha fet ni la més mínima referència, l'Agència Catalana de la Petita i Mitjana Empresa –vostè sap, adscrita al Cidem– que té 121 punts d'informació; punts d'informació lligats al Cidem, per tot Catalunya. «En voldrien 242.» I jo, també; i 650, millor. Però en tenim 121, i la primera cosa a tenir en compte és el valor d'aquesta informació, i, sobretot, la capillaritat d'aquesta informació per a les nostres empreses. Que en volem més? Vostè i jo tenim les que tenim, reconeixem les que tenim i no posem en dubte la descentralització del Cidem.

Vol que parlem de les funcions? Deixi'm, només, parlar de tres coses; només tres, per no allargar-me. La primera, innovació tecnològica i, la segona, digitalització de l'empresa, i la tercera tindrà a veure, també, amb un element de la representació. Vol que parlem d'innovació tecnològica? Vostè no ha fet cap referència aquí –i segur que el coneix, perquè és un diputat molt i molt estudiós– del Pla d'innovació de Catalunya 2001-2006, del Cidem. És un pla que no serveix absolutament per res? Mantindrà, mirant-me als ulls, que aquest Pla no s'ha aplicat? No s'ha portat a la pràctica? Ho podrà fer, senyor Labandera? Ja em diu que no. Estava segur que em diria que no. És impossible. (*Veus de fons.*) Perdoni, aquest Pla, els elements claus d'aquest Pla –no el tenim presentat com a pla– estan informant o no l'activitat del Cidem, senyor diputat? Sí o no? (*Veus de fons.*) Bé. No, d'acord, d'acord...

A principi del 99 vàrem crear la Xarxa de Centres de Suport a la Innovació Tecnològica. Farem una referència o no a aquesta Xarxa? O tampoc la tenim en marxa? El Conveni entre el Cidem, el CIRIT i les nou universitats catalanes està funcionant? Sí o no? La previsió dels cinquanta centres de suport a la innovació –cinquanta reals i sempre que acabi el 2002–, ens en farà algun esment a la cambra, senyor Labandera? Sí o no? I així seguirem fins cansar-los. Aquest no és el motiu d'aquest modest diputat, no vol cansar els diputats que aquesta hora estan aquí, però jo sí que li lliuraré amb satisfacció aquest paper, perquè vostè el pugui llegir, els seus companys de Grup el puguin escoltar i el puguin entendre, també, i, si més no, alleugerim l'ànima –la seva i la meua–, tranquils, que el Cidem fa la seva feina.

Última cosa, i amb això voldria acabar. La seva voluntat que aquest debat serveixi per enfortir el Cidem, la compartim. La seva voluntat que fem les coses millor, la compartim. Ens diferencia, segurament, una cosa: tenim la percepció que ho podem fer millor que vostès. I amb això estem, però, estem oberts al debat. Porti aquest debat a la Comissió, porti aquest debat a l'àmbit que vostè vulgui, faci una pregunta, si vol –aquí o en Comissió o una interpellació al conseller–, i li donarem tota mena d'informació.

Si més no, Labandera, deixi'm que li digui que agraeixo la seva voluntat, valoro la seva voluntat de portar aquí una iniciativa d'aquestes característiques, però no comparteixo en absolut el seu argumentari. Senyor diputat, una altra vegada serà, aquesta vegada votarem que no.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Bé, s'ha acabat el debat d'aquest sisè... (*El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.*) Senyor Labandera, em demana la paraula?

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, per contradiccions que ha fet el senyor diputat, eh?

El vicepresident primer

Un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

No, només exclusivament, davant aquesta bona voluntat manifestada pels dos grups que donen suport al Govern, Convergència i Unió i el Partit Popular, de trobar elements en la Proposició no de llei, és absolutament estrany que després votin en contra. El que sí m'estranya, absolutament, és que dels ajuntaments que són un dels agents, una de les administracions públiques bàsiques d'aquest país –bàsica, l'altra és la Generalitat de Catalunya–, no se'n parli o no es consideri que puguin tenir un paper en aquesta funció. I finalment, senyor Fernández Teixidó, com que governarem d'aquí a molt poc, ara sí que li dic, mirant-lo als ulls, que ho farem i canviarem el Cidem.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. S'ha acabat el debat d'aquest sisè punt de l'ordre del dia. Els recordo que la votació d'aquesta proposició, d'aquesta presa en consideració, serà després del torn de les preguntes.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc, que es reprendrà amb les preguntes al Govern de la Generalitat per, a continuació, passar a les preguntes al president del Govern de la Generalitat.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, les conselleres de Governació i Relacions Institucionals, i d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient i d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Senyores diputades i senyors diputats, excepcionalment avui comencem aquesta sessió de preguntes per les que els diputats adrecen al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la celebració del Dia Internacional de la Gent Gran (tram. 310-00169/06) (retirada)

La pregunta primera, d'aquesta tanda, ha estat retirada; la que formulava el senyor Joan Ferran a l'honorable senyora Irene Rígau.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la conservació dels valors naturals de la finca de Can Fenosa, situada entre les poblacions de Martorelles i Montornès del Vallès (Vallès Oriental) (tram. 310-00201/06)

Per tant, la pregunta següent, per respondre oralment en el Ple, la formula la il·lustre diputada senyora Bet Font, sobre la conservació dels valors naturals de la finca de Can Fenosa situada entre les poblacions de Martorelles i Montornès del Vallès. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, entre les poblacions de Martorelles i Montornès del Vallès, hi ha uns terrenys que es diuen el pla de Can Fenosa que fins no fa massa era qualificat com a sòl agrícola, i l'empresa Cobega, que és la que envasa Coca-Cola, va començar a demostrar el seu interès per construir-hi una factoria, cosa que suposaria requalificar els terrenys, amb la conseqüència de la pèrdua de valors ecològics i socials que tenien aquells espais.

Iniciativa vàrem fer una proposició no de llei en la qual demanàvem que es mantingués la qualificació de sòl agrícola, però llavors el Grup de Convergència i Unió ens va presentar una esmena en el sentit que canviéssim el redactat i diguéssim: «que es mantingui l'actual valor ecològic de la finca de Can Fenosa». A nosaltres ens va semblar que era un redactat acceptable, la vam acceptar, l'esmena, i la vam posar a votació.

Per tant, en aquests moments existeix una resolució del Parlament que insta el Govern a mantenir els valors ecològics de Can Fenosa. Ens agradaria que el senyor conseller ens pogués explicar si s'ha complert aquesta Resolució del Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora Font. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Bé, per conservar les condicions naturals de la finca de Can Fenosa, el planejament urbanístic que actualment tramita la Comissió d'Urbanisme de Barcelona en l'àmbit d'aquesta finca incorpora les conclusions de la valoració socioambiental realitzada per l'estudi ERF, dirigit pel professor Ramon Folch, i s'ajusta a les condicions que imposa l'informe del Departament de Medi Ambient. Amb aquests objectius, el planejament preveu la creació d'un connector biològic entre la zona boscosa situada al sud-oest de la carretera BV-5001 i la zona de ribera del Besòs.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada, pot preguntar. Té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Bé, d'entrada, evidentment, que amb aquesta resposta no se'ns demostra que s'estiguin garantint els valors ecològics que tenien aquells terrenys, però per la informació que tenim nosaltres creiem que el que s'ha aprovat, aquesta mena de corredor que diu vostè, que es tracta d'un passadís de com a molt seixanta metres d'amplada que va des de la carretera fins al riu, que l'objectiu teòricament és el de reconduir les aigües des de la Serralada Litoral i perquè hi passi la fauna..., francament nosaltres no creiem que això sigui conservar, mantenir els valors ecològics. Amb un corredor així per a la fauna, que a més a més està previst que hi hagi dos vials, un que serveixi per connectar els dos municipis i un altre per a la mateixa factoria, creiem que potser del que es tractarà, en comptes que hi passi la fauna, és que acabem regulant el pas dels animalons amb uns semàfors; no creiem que això sigui respectar els valors ecològics.

Aquest passadís servirà únicament per recollir les aigües, que aniran a parar a una mena de llacuna al costat de la qual s'està parlant de fer un equipament, que, per més que en aquest equipament es tractin temes ambientals, això no garanteix, repeteixo, que tampoc es conservin els valors ecològics de la zona.

A part d'això, tenim coneixement que hi ha aprovada inicialment la modificació del Pla general, i aquesta modificació, amb la qual es tracta precisament de requalificar els terrenys, s'ha fet sense fer l'estudi...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

...d'impacte ambiental; per tant, creiem que no s'estan conservant els valors.

El president

...se li ha acabat el temps. Aquest concepte de semàfors per a animalons cal retenir-lo perquè és molt atractiu. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, bé, miri, jo li llegiré una part de l'informe que li feia referència; jo crec que pot il·lustrar aquest trànsit animal de què parlava.

Deia: «Els corredors biològics són uns elements molt importants en els territoris fortament antropitzats, perquè garanteixen la connectivitat d'espais potser massa petits per poder subsistir aïlladament. En efecte, l'excessiva fragmentació del espais romanents sol portar fenòmens d'aïllament i deriva, però no s'han de confondre els corredors biològics amb el passos de fauna» —aquí podríem posar el símil del pas de zebra, que deia vostè. Com assenyala l'informe del professor Folch, «els corredors equivaldrien a les autopistes que connecten dues ciutats separades, mentre que els passos de fauna són ponts que permeten salvar un obstacle».

Així, una finca com la de Can Fenosa no pot ser mai un corredor biològic, bé que pot formar part d'un corredor biològic. En l'àmbit concret d'aquesta modificació, hi ha molts factors que permeten descartar la possibilitat que l'àrea desenvolupi un paper de connector biològic.

En canvi, el que sí que aquest estudi preveu és, per a tot un seguit de fauna que efectivament li hem de garantir el seu pas, tot un conjunt de mesures que crec que donen resposta a les demandes que el Parlament va formular.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Molt bé...

El president

Gràcies.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...semàfor vermell.

El president

Exactament.

La següent pregunta ha estat posposada; és la que adreçava el senyor Ricard Fernández Deu al conseller d'Indústria.

Pregunta al Consell Executiu sobre les seves perspectives respecte a la posada en marxa de les noves fases dels regadius de la Terra Alta (tram. 310-00277/06)

I la següent la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael Luna a l'honorable conseller senyor Josep Grau, sobre les seves perspectives respecte a la posada en marxa de les noves fases dels regadius de la Terra Alta. Té la paraula el senyor Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Tots som conscients de la importància que té, senyor conseller, el reg de suport en una comarca com és la Terra Alta. Al nostre Grup, a aquest diputat, li interessa saber com es troben en aquests moments els regadius que s'estan impulsant des del Govern a la comarca de la Terra Alta i les fases d'aquests en el futur.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc hi ha una primera fase que s'està construint en aquest moment; una segona que ha estat adjudicada i en fase d'inici en l'acte de replantejament que començarà el proper mes de juny, i després les fases tercera, quarta, quinta i sexta, que la seva programació es farà durant l'any 2002.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, és cert que s'han iniciat aquestes fases i també és cert que hi ha un nombre important de pagesos que han fet suport i que han donat suport a aquest regadiu. Som conscients, tots, que la comarca de la Terra Alta és una de les comarques més deprimides de Catalunya, i també és ben cert que és una comarca..., és la capçalera de Catalunya quant a l'envelliment de la seua pagesia. I si això ho hem de dir, que són limitats també el que són els seus conreus, ja que la producció que té allí són vinyes, són ametllers i olives... Nosaltres demanem, sens dubte, que s'hauria d'anar molt més enllà del que s'està fent, molt més enllà amb el suport del que han de ser els avals sobre aquestes explotacions i sobre el finançament a vint-i-cinc anys.

I estem, tots, avui satisfets, que s'ha donat una eina important per incrementar aquests avals, de 5.000 milions de pessetes, pel que ha fet l'Institut Català de Crèdit Agrari, i també avui tindrem la possibilitat, tots, de poder tindre en consideració una proposició de llei que ve, sens dubte, a reduir un 50% del que és l'aportació dels pagesos a aquest regadiu de suport.

Per tant, senyor conseller, nosaltres, en referència amb el que hem dit, voldríem saber quina és la seua opinió al respecte i, al mateix temps que li demanem la seua opinió, exigir-li des del nostre Grup Parlamentari una política i una aposta decisiva pels regadius de suport per a una comarca com és la Terra Alta.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, pot respondre.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, deixi'm dir-li una cosa en relació amb la Terra Alta. L'any 99 la comarca de Catalunya que encapçala el rànquing de matriculació de tractors és la Terra Alta; per dos fenòmens segurament, no per un de sol: un és l'expectativa de regadius i un altre és la bondat amb què estan treballant el tema de la vinya i el vi.

El reg de la Terra Alta són 9.000 hectàrees que..., prop de 14.400 milions de pessetes i, per tant, la primera fase està en fase d'execució; la segona, com deia abans, en la meua intervenció, està adjudicada i comença el mes que ve, el mes de juny, i després hi haurà la programació, durant el 2002, al pla econòmic i financer de Regsa, de les fases tercera, quarta, quinta i sexta.

Hi ha dues eines molt vàlides perquè vagi molt més de pressa que els pagesos afectats s'hi apuntin, que és el que hem aprovat aquest matí, que són els avals i que l'ICCA sigui un instrument al servei, també, del sector agrícola en el que fa referència als regadius, a les comunitats de regants per ser més concret, i després la Proposició de llei que veurem, que el reg de suport ha de tenir un tractament diferenciat del que és el reg amb més dotació d'aigua. I per tant, una i altra formen part, jo crec, d'aquella voluntat de tots plegats, i d'una forma especial del Govern de Catalunya, de dotar aquelles comarques més necessitades d'elements que els ajudin a travar-se econòmicament i a reequilibrar el conjunt del territori.

I el regadiu de la Terra Alta és una aposta que ve de lluny i que, a més a més, no és fruit ara de la conjuntura d'aquest moment. I per tant, jo crec que amb tot el rigor necessari també jo he de demanar un esforç complementari a tots els alcaldes de tots els colors polítics, a totes les forces polítiques, perquè ens ajudin, ens ajudin a no fer discursos contradictoris –i no ho estic dient pas precisament per vostè ni pel seu Grup, sinó que estic generalitzant– a l'hora que els pagesos han d'anar a dir «sí, volem regar». I, fins i tot, hem fet una cosa perquè la gent s'adoni de les bondats, i és que hem fet un camp d'experimentació amb vinya, amb hortalissa, amb ametller i amb oliveres perquè vegin les bondats de l'aigua.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el funcionament del campament de joventut de la Riba (Alt Camp) (tram.310-00279/06)

La següent pregunta també la formula l'il·lustre senyor diputat senyor Rafael Luna; l'adreça a l'honorable conseller senyor Artur Mas, sobre el funcionament del campament de joventut de la Riba, a l'Alt Camp. Té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta pregunta ve deguda, realment, a la gran inquietud que té l'Ajuntament de la Riba per com se troben aquestes instal·lacions, i al mateix temps la poca practicitat que s'està donant a aquestes activitats al campament de la Riba.

Per tant, a nosaltres el que ens interessa saber: quina opinió té la Conselleria, quina opinió té el Govern del futur d'aquestes instal·lacions del campament de la Riba.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, la nostra intenció respecte al terreny d'acampada de la Riba és que ha de continuar com una instal·lació al servei de les associacions juvenils i d'educació en el lleure, per tal que realitzin les activitats educatives diguem-ne tradicionals i que els són pròpies en un marc natural plenament propici per desenvolupar aquestes activitats.

I quant a la gestió d'aquestes instal·lacions de lleure, la nostra intenció és que, d'acord amb un principi de coresponsabilitat i de col·laboració amb entitats del teixit associatiu, i també d'acord amb algunes directrius que es contenen en el Consell Nacional de Joventut de Catalunya..., entenem que aquesta gestió hauria de continuar en mans de l'ATAC, és a dir, de l'Associació d'Entitats per al Foment de Terrenys d'Acampada de Catalunya, en la qual Associació vostè sap que participen les principals entitats juvenils del món del lleure, tant de l'escoltisme com de l'esplai. Aquest és una mica el plantejament que tenim de cara a aquests propers temps.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, si nosaltres estiguéssim segurs que la gestió que s'està fent és una gestió adequada, nosaltres no faríem

aquesta pregunta ni hauríem entrat una proposició no de llei que demana la gestió del campament de la Riba al seu Ajuntament.

I li diré per què. Aquest parc en què se situa..., la zona en què se situa el campament de la Riba és una zona privilegiada, en la qual els caps de setmana i molt especialment en les vacances són molts els catalans i catalanes que hi van a passar el cap de setmana o aquestes vacances per fer, doncs, activitats a l'aire lliure.

L'Ajuntament de la Riba va demanar a la Secretaria General de Joventut si durant la setmana de Setmana Santa disposava de places per poder tindre aquestes acampades en una zona controlada. La resposta que li fa la Secretaria General de Joventut és que els dies 7, 8 i 9 d'abril dos agrupaments d'escoltes, d'uns quaranta o cinquanta jòvens, feien ús de les instal·lacions i que els dies 12, 13, 14 i 15 d'abril hi havia una part d'agrupament d'escoltes, també, d'uns 90/110 jòvens. Molt bé. I lo que van dir a l'Ajuntament de la Riba és que li van donar un terreny a part, per si allí volia anar algú a fer la seua acampada.

Sap quina és la realitat, senyor conseller? Aquesta fotografia. En aquestes dates, solament hi havia tres tendes i catorze persones. I això sap lo que provoca, senyor conseller? Que aquesta gent hagi de fer acampades fora d'un recinte controlat i provocar, a vegades, situacions lamentables, com poden ser incendis forestals.

Però li diré més: se diu que s'han fet obres i s'estan fent instal·lacions, i jo tinc l'informe aquí de l'arquitecte de l'Ajuntament de la Riba que diu tot lo contrari: que no s'estan fent i que no tenen els usos adequats per poder realitzar-les. I per si això... (*Veus de fons.*) És un moment, senyor president.

El president

No, no hi ha moments a les preguntes...

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor conseller, pot recontestar.

El conseller en cap

Sí, gràcies, senyor president. Bé, a mi la informació que em consta —que suposo que deu ser certa, deu ser ajustada a la realitat— és que, quan es va parlar, durant aquesta darrera Setmana Santa, entre la Secretaria General de Joventut i l'Ajuntament de la Riba d'una possible col·laboració, es va sotmetre per part de la Secretaria General de Joventut un conveni de col·laboració que, per la raó que sigui —jo no hi vull entrar—, va ser rebutjat per part de l'Ajuntament. Però, en tot cas, això és el que em consta a mi. Després, escolti'm, ja ho podrem comprovar amb més exactitud, jo li dic el que em consta a mi, i en aquest sentit, doncs, és possible que el contingut del conveni no fos, diguem-ne, a satisfacció de l'Ajuntament de la Riba. Això ja no ho vull valorar, no?, però, en tot cas, saber que aquesta intenció per part

de la Secretaria General de Joventut hi va ser, precisament amb aquest ànim que vostè reclama, i per altra part jo crec que molt encertadament, amb aquest ànim de col·laboració.

Dit això, doncs, tot i que vostè disposa d'aquest informe de l'arquitecte municipal, dir-li que a nosaltres ens consta –i em sembla que ho podem demostrar– que, amb més o menys intensitat –això ja és més opinable–, des de l'any 99 s'hi estan fent diverses inversions de millora, en aquestes instal·lacions. Per exemple, ens consta que hi ha inversions en nous mòduls sanitaris, hi han inversions en la construcció de mòduls de dutxes...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la carretera CN-152 (tram. 310-00148/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Pere Vigo –l'adreça a l'honorable conseller senyor Pere Macias–, sobre la carretera Nacional 152. Té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, quines són les millores i la planificació global que té la seva Conselleria a l'antiga Nacional 152 i actualment C-17, en el seu tram Vic - Ripoll?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, en aquest tram, on la primera fase ja està realitzada, de Vic a Manlleu, ja està desdoblada. Tenim en aquest moment l'ordre d'estudi per redactar el projecte de desdoblament del que en diem el tram de les Masies de Voltregà, i tenim en licitació les obres de la variant de Sant Quirze i Montesquiu.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, encara no fa una setmana va venir el director general de Carreteres, en una visita a la comarca del Ripollès, en una reunió amb tots els alcaldes i responsables polítics, i va dir que no existia cap projecte de desdoblament de la carretera entre Vic i Ripoll i, és més, que no hi havia una planificació conjunta i que, a més a més, doncs, el que s'estava fent és això que nosaltres en diem una «política de pedaços», d'anar arreglant els trossos més conflictius, fins i tot amb millores, diguem-ne, que han suposat un augment de l'accidentalitat, cosa que sabem la gent que en som usuaris diaris, d'aquesta carretera.

I, per tant, molt ens temem que aquesta planificació..., que vostè dies més tard havia dit que existia un projecte de desdoblament de la Nacional 152 entre Vic i Ripoll, i voldria recordar-li que vostè ha dit que està fet ja el tram Vic - Manlleu, quan no correspon a la Nacional 152 i actualment C-17, sinó que és una carretera encaminada cap al túnel de Bracons. Voldríem saber qui és el que no es guanya el sou, aquí: si el seu director general quan ens diu que no existeix aquesta planificació per desdoblament de la carretera, o vostè, quan dies més tard –tres dies, concretament–, arriba a dir que sí que hi ha un projecte. És impensable que el director general del seu Departament no sàpiga que hi ha un projecte per desdoblament d'aquesta carretera. A qui ens hem de creure? A vostè, quan ens assegura que existeix, o al seu director general, quan ens diu que no existeix cap projecte de desdoblament?

Molt ens temem que un cop més, davant de les plataformes que hi ha en el Ripollès de reivindicació d'una millora en igualtat de condicions d'aquesta carretera amb altres trams del país, doncs, se'ns vulgui també amagar la realitat, que és que no existeix ni una planificació global ni integral d'aquesta carretera, que quedaria com a via secundària un cop s'efectués el túnel de Bracons. Per tant, senyor conseller, ens hauria d'esbrinar aquest desiderat: qui té raó?, el seu director general o vostè?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, l'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. La raó, no sé qui la té, però, en tot cas, el que no té raó és vostè posant en boca del director general coses que, evidentment, ell no va dir. Aquesta és una carretera a la qual l'actual Pla de carreteres dóna un determinat tractament, però que nosaltres –i això ho pot comprovar vostè en innombrables documents públics– hem volgut considerar com una via preferent, i per això el projecte, l'estudi d'impacte ambiental de la variant de Sant Quirze i Montesquiu ja està fet i aprovat com a via desdoblada, tot i que en aquests moments se'n farà una primera fase de només dues calçades.

I, d'altra banda, hi ha també –aquest és un altre document al qual vostè pot tenir accés, i, per tant, si vostè vol jugar a aquest joc de contradiccions, n'hi donarem papers i quedarà aclarit–..., és que el tram que jo en dic de Masies, és a dir, de la travessia de la Gleva i de Vinyoles..., doncs, s'està redactant un projecte ja també desdoblada.

Per tant, no hi vegi contradiccions, no formuli acusacions contra el director general de Carreteres, i, sobretot, li agrairia que en el tema de l'accidentalitat aclareixi les coses. Miri, l'any 99, hi havien dos punts de concentració d'accidents en aquesta carretera: un, a la cruïlla de la Gleva, i l'altre, a la cruïlla d'anar a Masies. Per això, en aquests dos punts, en aquest moment hi estem efectuant obres, que no són això que vostè en diu «peda-

ços», sinó que el que són és obres de millora viària, de seguretat viària, per eliminar un tram de concentració d'accidents.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

— Preguntes al Consell Executiu relatives al programa Viure en família (tram. 310-00170/06 i 310-00171/06) (retirades)

Les preguntes números 12 i 13 han sigut retirades, i la 14, 15, 16 i 17 el Govern ha demanat que siguin posposades.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació dels pagesos afectats pels atacs de l'ós (tram. 310-00176/06)

Passem, per tant, a la pregunta número 18, que la formula l'illustre diputat senyor Francesc Xavier Boya —l'adreça a l'honorable conseller senyor Felip Puig—, sobre la situació dels pagesos afectats pels atacs de l'ós.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Il·lustre conseller, les nostres preguntes són les següents... I demanaria al president si puc acumular les tres preguntes...

El president

No... No, perquè queda només temps per a una pregunta. Faci la primera, si us plau.

El Sr. Boya i Alós

Doncs, voldríem saber quina és la situació, segons veu el seu Departament, dels pagesos afectats pels atacs de l'ós a la zona del Pirineu?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Gràcies, senyor president. Sí, senyor diputat, tal com s'ha informat recentment a les autoritats locals, un cop finalitzat el programa Life, vigent fins a l'any 98, el Departament de Medi Ambient continua pagant tots els atacs que es comprova que han estat causats, en aquest cas, per l'ós, i aquells també, fins i tot, sobre el quals hi ha un dubte raonable. Tots els expedients han estat tramitats de manera automàtica i pagats amb celeritat.

En el cas, a més, de la vall d'Aran, el que hem fet recentment, atenent, a més, una especial sensibilitat del Govern, en desenvolupament de l'Estatut especial de la Vall d'Aran, pel que fa al traspàs de competències, i també perquè és allà on en aquest programa s'han con-

centrat més danys..., s'ha fet un traspàs de competències, d'acord amb el Decret 365 de l'any 2000, pel qual les competències de tramitació i pagament de les indemnitzacions dels danys produïts per la reintroducció de l'ós bru són pagades i tramitades directament pel Consell General de la Vall d'Aran, amb el suport financer del Departament.

A més, es continua desenvolupant en aquests moments, malgrat la finalització del programa Life, tot el programa de lliurament gratuït de gossos de guardes de caça, i paral·lelament s'estan dissenyant per a aquest any noves mesures complementàries de suport a aquest programa.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Molt em temo, senyor conseller, que les seves afirmacions no es corresponen amb els coneixements que tenim amb la gent del territori. La realitat és que en aquest moment als pagesos encara els falta cobrar un nombre important d'atacs de l'any 2000, però potser el problema més greu és que una vegada tancat el programa Life, vostès no han sabut aprofitar aquests diners provinents de la Unió Europea per fer-ne una gestió que ajudés d'una forma estructural els pagesos de muntanya i que permetés que hi hagués una convivència raonable entre els pagesos i els óssos.

En aquest moment això no s'ha produït, a diferència del que ha passat a França, on realment sí que s'ha fet una política d'ajut estructural als pagesos d'alta muntanya, on s'han portat a terme importants inversions en alçada, en cabanes, en pastures i també en la construcció de formatgeries, etcètera, per donar valor afegit al producte d'aquestes cabanes ramaderes. I, lamentablement, nosaltres veiem com la nostra ramaderia d'alta muntanya està en vies de desaparició. El programa Life era una bona oportunitat per, malgrat la filosofia de partida de rebuig de la població, obtenir uns recursos afegits i, per tant, orientar vers un model ecològic, diguem-ne, d'aquesta pràctica de pastures de muntanya. I, certament, vostès sí que han pagat importants estudis a gabinets que sumen, en funció de les seves respostes, més de 90 milions de pessetes; han comprat vehicles que mai hem vist a les zones de muntanya per un import de 20 milions de pessetes, però els pagesos de muntanya —i això ho tenim documentat, perquè són informacions extretes de les seves mateixes respostes— no han rebut ni una sola pesseta en ajuts en aquestes infraestructures tan necessàries per a aquest sector, que, per altra banda, continua en un procés de marginalització a les nostres contrades.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, l'any 2000 –només per comentar el recent any ja tancat, l'exercici–, va haver-hi quatre atacs amb caps de bestiar morts amb seguretat per l'ós; vint-i-un de probables, i noranta-dos que, a més, sense que es pogués assegurar, també van ser recollits com a expedients d'ajuda i indemnització. En aquest sentit, l'any 2000 s'hi varen destinar, com a mesures compensatòries, 2.850.000 pessetes, i al llarg d'aquest anys és probable que també s'estableixi una partida similar.

Val a dir que el valor de les indemnitzacions que es va acordar, també, amb el sector l'any 96 és aproximadament el doble del valor dels exemplars situats en el mercat, dels caps de bestiar morts, perquè inclou, a part, una part d'incomoditat, de molèstia i d'ajuda als ramaders perquè puguin, a més, així assimilar els preus que es paguen, en aquest cas, a l'Estat francès.

No només hem pagat totes aquestes baixes causades per l'ós, sinó que també hem desenvolupat...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

...diferents programes de suport, a través del Pla de desenvolupament rural.

El president

...se li ha acabat el temps.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Comencem ara l'apartat de preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

— **Pregunta al president de la de la Generalitat sobre el nivell d'eficiència del Govern (tram. 317-00260/06)**

La primera, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Com valora, senyor president de la Generalitat, el nivell d'eficiència del Govern que vostè presideix?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Jo el valoro bé, perquè, bé, doncs, bàsicament consisteix que estem donant compliment al nostre programa, que creiem que és un bon programa, i especialment a tot allò que fa..., que interessa a la gent, i entenem, francament, que l'eficiència és això.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Carod-Rovira

Es constata que científicament hi ha perspectives diferents per a la salut de la democràcia. Ahir, senyor president, vam assistir a un sopar, en el qual vam constatar el vigor i el dinamisme de l'empresa petita i mitjana catalana, de la gent que s'espavila, que treballa, que innova, que exporta i que és competitiva de veritat, una empresa catalana que fa esforços per reduir costos, per millorar la productivitat, per augmentar l'eficàcia, per administrar bé el personal humà que li cal.

I, entorn d'això, tenim la gran institució del país, que és la Generalitat de Catalunya, amb una inflació clara de burocràcia: l'últim exemple en són el nombre d'assessors excessiu, alguns dels quals se sap què cobren, però no què fan; la gestió irregular en alguns casos que ha estat advertida per la Sindicatura de Comptes, el cas turisme, el cas Pallerols, el cas de la Fundació Catalana de la Recerca..., són casos que no han estat tallats a temps i que alguns d'ells podrien ser, fins i tot, constitutius de delictes.

Per desgràcia, la imatge actual de l'Administració catalana es troba força a les antípodes del record d'altres administracions de l'època de la Generalitat republicana i més enllà de l'època de la Mancomunitat de Catalunya, perquè no s'ha estat capaç de crear un nou model amb bastió propi, un estil nou d'administració. Hi ha un funcionariat que funciona amb alguns caps que treballen sense directrius clares i sovint amb una arrogància excessiva, i alguns s'han situat més a prop del «chollo», si se'm permet el barbarisme, que no pas pròpiament del servei públic.

Molt personal i molts assessors, però en determinats temes clau queda clar que Catalunya no va bé. Hi ha una pujada clara, per exemple, en aspectes concrets en el preu de l'habitatge, competències, traspàs de competències frenat, un saló de l'automòbil en procés de recessió, la Cervera - Igualada que dorm el son dels injustos i la continuïtat de les cues a la sanitat.

El pitjor que ens podria passar és que en la imatge de la gent no es veiés clar que l'Administració catalana, que qualsevol departament de la Generalitat funciona millor, de forma més àgil, de forma més eficaç que qualsevol ministeri de Madrid. De vegades ens preguntem quan durarien, a l'empresa privada, alguns directius de la Generalitat...

El president

Senyor..., senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

Acabo, senyor president. A Catalunya, el catalanisme es basava en l'eficàcia i en l'honestedat. Em fa l'efecte que avui el catalanisme al Govern no passa pel seu millor moment.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. En primer lloc, li vull dir que estadísticament la comparació de la nostra burocràcia amb la de, per exemple, les altres comunitats autònomes i, fins i tot, amb la de l'Administració central és bona, en el sentit que nosaltres tenim menys funcionaris per mil habitants que no pas totes les altres administracions autonòmiques, almenys les autonòmiques de l'Estat.

També li vull dir que la valoració que la gent fa, començant per la mateixa gent que ahir sopava amb vostè i amb mi allà al Saló Oval, doncs, francament no ho reconeixeria amb aquest to catastrofista que vostè acaba d'explicar. I li vull recordar que les últimes enquestes que s'han publicat, doncs, sobre..., concretament, la valoració que la població fa de l'obra del Govern de la Generalitat –les últimes no són d'ara mateix, però sí que són del mes de gener– ens situa en una valoració del 6,33%.

També li vull recordar, per exemple, retornant al sopar d'ahir, que ahir dèiem –o ho hauríem pogut dir, perquè potser no ho vam dir tot perquè ja era prou tard a la nit però ho hauríem pogut dir– que, per exemple, l'increment de l'exportació catalana és molt gran, que en aquest moment tenim més de disset mil empreses que exporten i que anant, per exemple, deu o quinze anys més endarrere amb prou feines si haurien estat tres o quatre mil. I, per tant, si hi ha hagut aquest canvi això és mèrit dels empresaris, però també és mèrit, reconegut per ells, també és mèrit de la política que hi hagut en aquest país en general, també en l'àmbit de l'Estat i també en l'àmbit d'Europa, però també, naturalment, mèrit de la nostra administració, començant, per exemple, per una entitat tan altament valorada com és el Copca.

També li vull dir que dintre de les administracions espanyoles, tant les de l'Estat com les autonòmiques, la que té més ISO 9000 –és a dir, el certificat de qualitat que dona concretament la Unió Europea– és l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I d'aquesta manera, evidentment, podríem anar seguint i entrar ja en la valoració d'aquelles altres coses, per dir-ho així, que fan referència més directament a la gent com puguin ser, doncs, polítiques d'habitatge, com puguin ser polítiques, diguem-ne, de residència geriàtrica, de regadius, etcètera, que formen part d'aquell programa al qual jo em referia al començament i que estem complint i complint al servei d'aquelles coses que preocupen les persones.

Per tant, no puc estar gens d'acord amb aquesta seva afirmació. Crec que precisament aquesta imatge que Catalunya és un país...

El president

Senyor president, se li ha acabat..., se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...que porta una bona empenta és general.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les presumptes irregularitats del Govern detectades en els informes de la Sindicatura de Comptes (tram. 317-00264/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat el senyor Rafael Ribó. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, no sé com ens compararem amb les altres comunitats autònomes amb aquest tema que li plantejo. A la sessió del 22 de maig la Sindicatura de Comptes va portar a debat quinze nous informes del 90 al 96, cinc anys de retard, sobre una sèrie d'institucions de la Generalitat, algunes d'elles ja desaparegudes, que van farcits d'irregularitats en la seva gestió: la perla, la joia de la corona, la venda d'Olé –i tant «olé»–, que es compra per 200.000 pessetes i es revèn per 3.000 milions de pessetes. Què opina el president de la Generalitat d'aquesta situació i, en concret, de la Fundació de Recerca amb el tema Olé?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé. En primer lloc, li he de dir que tots aquests casos als quals vostè fa referència o que anomena vostè i que s'han centrat en un, tenen com a mínim una cosa molt important que ha estat reconeguda per la mateixa Sindicatura de Comptes i per la Intervenció General de la Generalitat que és que en el seu moment, i d'això en aquests moments ja fa anys que varen passar, qui realment va intervenir primer i va introduir els canvis que calia, doncs, diguem-ne, per regularitzar alguna situació que calia regularitzar i per sanejar la situació va ser la mateixa Generalitat. O sigui que en aquest sentit hem de dir que la Generalitat ha tingut una actuació d'autocontrol i d'autovigilància que realment és positiva.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor Pujol..., autocontrol, no fer res, quedar-se quietos, es van controlar. Miri, la Sindicatura de Comptes diu que hi ha un rebut firmat per la Fundació Catalana de la Recerca que diu: «Hem rebut del senyor Vallès 200.000 pessetes a través de xec nominatiu en concepte de pagament d'Olé segons acord.»

La Sindicatura de Comptes «desconeix» la naturalesa d'aquesta operació, és una operació d'una fundació que rep 6.000 milions de pessetes de la Generalitat per a la recerca; que té la majoria dels seus comptes, segons diu la Sindicatura, a bancs i a caixes o a fons d'inversió, en un país que està certament necessitat de fons per a la investigació, o sigui, molt autocontrol; amb una institució en què el que la presideix, que la dirigeix una persona que, segons la Sindicatura de Comptes, no se'n pot saber el sou i que pot ser que cobri per partida doble amb quantitats que s'aproximarien als trenta milions de pessetes, i que, reiteradament, durant bastants anys, aquestes quantitats..., vagi vostè multiplicant...; amb una institució que es ve a afegir a una llarga llista, com nosaltres ja vàrem plantejar del Teatre Nacional de Catalunya, dels purins, com ho veurem aquesta tarda, de turisme, com el que tenim aparcat dels fons d'ocupació i un llarg etcètera que sí que exerceixen autocontrol.

La intervenció General de vegades ho detecta, no tenim constància de cap conseller prenent cap mesura una vegada la Intervenció General ho ha detectat. O sigui, el Govern com a tal no intervé, senyor Pujol, s'autocontrola, perquè el que li explico dura anys, i estem parlant de fets de fa cinc anys però que van del 90 al 96. O sigui, nosaltres no tenim altra informació del 96 al 2001 i, com a representants de la ciutadania, hem de moure'ns amb l'absoluta opacitat per saber si això continua o no. Sabem d'algun interventor general, però no sabem de cap conseller o de cap...

El president

Senyor diputat, senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...acció de govern per tallar aquest tema i negocis tan esplèndids com els d'Olé.

El president

Moltes gràcies. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

No és cert, i a més això es veu en el mateix Informe de la Sindicatura de Comptes, que no hi hagi hagut intervenció dels consellers. En el cas, per exemple, concretament del Consorci de Turisme, del qual vostè ens diu que després ens parlarà, està claríssim que a partir del

moment en què la Intervenció General de la Generalitat detecta unes qüestions que considera no prou regulars, el mateix conseller de l'època, després encara el conseller següent hi va fer nous canvis, però el mateix conseller de l'època va canviar el director general i va canviar tota una sèrie d'elements de... (*Remor de veus.*) No cal que riguin, és així. I, a més, ho diu la Sindicatura de Comptes. No ho dic jo, ho diu la Sindicatura de Comptes.

I amb el tema Pallerols va passar exactament el mateix, no? La primera, diguem-ne, la primera actuació contra Pallerols la va iniciar el mateix Departament de Treball i després encara també va insistir en aquest tema fins que, finalment, se'l va excloure totalment –se'l va excloure totalment– del que en podríem dir la possibilitat de beneficiar-se dels fons de formació ocupacional.

Bé. A part d'això, li vull dir, també, una cosa i és que efectivament hi ha hagut una època en la qual operacions d'aquestes, tipus Olé –i en la qual han passat coses d'aquestes tan estranyes-, s'han produït degut al canvi radical que dintre d'aquest món s'ha produït durant quatre o cinc anys. Se'ns pot dir: «Home!, doncs, podrien haver previst això.» Potser sí. També ho podia haver previst tot el Parlament, que ens va criticar molt en aquella època i que ningú no va criticar que ens haguessim venut Olé, absolutament ningú en aquella època, perquè segurament ningú tampoc preveia, com nosaltres no ho vam preveure, el que va passar.

Bé, comprenc molt bé la crítica; també comprenc que no ens feliciteessin per les moltes operacions que ha fet la Generalitat; per exemple, doncs, s'han comprat determinats edificis que avui valen deu o dotze vegades més que no van ser quan es van comprar en el seu moment, que també va provocar crítiques. Per exemple, recordo..., què us diré, la compra, per exemple, del...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps...

El president de la Generalitat

...de la torre Muñoz, no? Bé.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva valoració de la gestió actual dels recursos públics a Catalunya (tram. 317-00266/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz. Té la paraula.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quina valoració fa de la gestió dels recursos públics a Catalunya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

La faig bona –la faig bona. I crec que ho puc dir amb l'aval, per una banda, del mateix Govern central, de les institucions de *rating* i, finalment, fins i tot, dels números, que són clars com l'aigua.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Si fos el Grup Parlamentari Popular una formació d'esquerres li dirien que la gestió segur que és dolenta en qualsevol cas. El Partit Popular, el Grup Parlamentari Popular li direm que, en qualsevol cas, és susceptible de millora, senyor president. (*Rialles.*) I és susceptible de millora entre altres raons perquè qualsevol gestió pública –vostè ho sap perfectament–, entre altres raons, obeeix a un guarisme de més ingressos i una millor despesa. Més ingressos, n'hem parlat molt sovint en aquest Parlament de Catalunya i afortunadament en parlarem les properes setmanes i els propers mesos a l'hora d'abordar el nou marc de finançament de Catalunya on jo crec que hi ha unes bones perspectives d'arribar a un acord que sigui molt positiu per a Catalunya, amb més capacitat per exercir capacitat fiscal a Catalunya, més ingressos, una sessió parcial dels impostos especials i, també, una participació de la Generalitat a l'Agència Tributària. Tot això formaria part de més ingressos i una millor capacitat al voltant d'aquests ingressos.

Però també, senyor president, quan parlem dels recursos públics a Catalunya hem de parlar d'una millora de la despesa. I en aquest punt, senyor president, vostè sap que els recursos públics a Catalunya s'han de millorar encara molt més en la seva gestió.

Recentment es va presentar la liquidació dels pressuposts de la Generalitat on hi havien dades preocupants: més de 80.000 milions de pessetes d'endeutaments assumits pel Govern de la Generalitat per sobre de les seves pròpies previsions, assumides i compromeses al si del Consell de Política Fiscal i Financera. Més de 65.000 milions de pessetes que únicament en dos anys, en dos exercicis pressupostaris el Govern de la Generalitat de Catalunya no ha complert ni tan sols en funció de les seves pròpies previsions.

I per això, senyor president, nosaltres li proposem, o li ho proposarem, ja li ho avancem, que cal una oficina de control pressupostària per aplicar de debò, a Catalunya i des del Govern de la Generalitat, els principis d'austeritat o els principis de compliment de les previsions d'inversions, molt en particular a infraestructures que després, per cert, el seu Grup li ho preguntarà, i també d'un veritable control de l'endeutament que és fonamental per resoldre el futur de les finances catalanes.

Però, a més, d'aquest control intern que cal al si del Govern de la Generalitat de Catalunya, nosaltres entenem que cal potenciar els mecanismes de control extern i molt en particular de la Sindicatura de Comptes. I per això seria convenient que la Sindicatura de Comptes...

El president

Senyor diputat..., senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández Díaz

Perdoni, senyor president.

El president

Gràcies. President, pot contestar.

El president de la Generalitat

Bé, més que recórrer arguments d'aquest o de l'altre, podem recórrer l'argument dels números, no?, i aleshores veiem que, per exemple, doncs, l'any 93 hi va haver un dèficit públic a la Generalitat, i no podia ser d'altra forma, tal com estaven les coses, de 171.000 milions de pessetes. I això, concretament, l'any 2000 va ser rebaixat a 7.000, 7.050, i està previst que l'any 2001 serà de zero. I això, ho hem fet seguint allò que se'n diu «sender» en llenguatge europeu, un sender que vàrem pactar amb el Govern central, amb el vicepresident Rato, i, de fet, indirectament, també, era un sender que ens venia imposat des de la mateixa Bruxelles. I l'hem complert.

I baixar de 271 a zero és, en part, degut a dues coses, val a dir-ho: una és degut a la gestió i, evidentment, doncs, a la reducció de determinades despeses i l'altra és que, també, tot i que no pas d'una manera satisfactòria –ni de bon tros, com vostè sap–, doncs, realment, durant aquests anys, del 93 fins ara, hem aconseguit, encara que molt insuficientment, una millora del nostre finançament, que junt, a més, amb la disminució dels tipus d'interès, etcètera, han permès això. Però, en darrer terme, això, finalment, comptat i debatut, ha estat una bona gestió.

L'endeutament de la Generalitat és perfectament assumible, és molt sostenible, és d'1 bilió, 300.000 milions de pessetes, que representa un 3,5% del pressupost d'ingressos no financers de la Generalitat de Catalunya. És un endeutament que sobre un PIB català, que ve a ser dels volts dels 20 bilions, és –repeteix– perfectament assumible en tots sentits. Però, a més, hi ha gent diguem-ne tan escrupolosa, tan exigent i tan neutra, tan neutral i objectiva, com són les agències de *rating* –i ara, per exemple, n'agafo una de les tres–, Standard & Poor's, per exemple, que va elevar l'any passat la qualificació de la Generalitat i ens va atorgar una qualificació de dos as, que únicament a Espanya la tenen el País Basc, Navarra, Balears i Canàries; la resta de comunitats autònomes, totes de diversos colors polítics, la tenen no tan bona.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. (*Pausa.*) Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les infraestructures a Catalunya (tram. 317-00270/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Joan Miquel Nadal. Té la paraula.

El Sr. Nadal i Malé

Senyor president, senyor president del Parlament, honorable president, quan habitualment es parla d'infraestructures d'un país o quan es determina quines són les infraestructures d'un país, crec que sovint les persones ens adrecem a les carreteres, els ports, els aeroports. Jo crec que la principal infraestructura d'un país és la capacitat d'autoestima que tinguin les seves persones. El que succeeix és que, habitualment, hi ha persones que viuen més bé amb la crítica o amb el país «destartalat» que no pas amb la funció real. (*Remor de veus. Pausa.*)

Això em compta com a temps?

El president

Malauradament.

El Sr. Nadal i Malé

Doncs, no és lògic.

El president

Continuï, si us plau.

El Sr. Nadal i Malé

Moltes gràcies. Voldria dir-li, doncs, president, si em permeten els companys diputats, que, si bé és cert que existeix una capacitat de crítica molt profunda sobre les coses, que, si bé és cert que existeixen algunes persones –que no estan aquí, per descomptat– que viuen millor amb els països «destartalats» que no pas amb una economia creixent, ens agradaria saber quina és la capacitat o quina és la proposta del Govern de la Generalitat sobre les infraestructures de Catalunya els propers deu anys?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, entraré directament en les infraestructures; és un dels punts en els quals, el nostre país –i hi fico no solament la institució de la Generalitat, sinó també el conjunt d'institucions catalanes– hi pot presentar en aquest moment un balanç més positiu.

Pel que fa al moviment de la Generalitat, que és del que em toca parlar, he de dir que és positiu en allò que depèn directament o bàsicament –no només, però bàsicament– de la Generalitat, ja sigui carreteres, ja sigui depuradores, ja sigui regadius, ja sigui millores de ferrocarril, ja sigui plantes dessaladores, ja sigui d'abastament d'aigua, ja sigui qüestions de transport urbà. Vull dir –només, una xifra, no en donaré gaires o

quasi cap–, però, que la línia nova del metro representarà 240.000 milions de pessetes d'inversió, i el tram baix, evidentment, molta menys, però també és una inversió important que ja està engegada. Per tant, per aquesta banda, estem amb un ritme fort d'inversió en infraestructures.

Pel que fa a les infraestructures que corresponen a l'Estat, ja sigui totalment a l'Estat o en bona part a l'Estat, he de dir que aquest és el moment en què mai com ara, per dir-ho així –mai com ara–, havíem aconseguit una inversió tan alta. És veritat que això va ser a partir de finals del 97, començaments del 98, objectiu prioritari del Govern de la Generalitat, no com a opció de Govern directa, perquè no és competència nostra, però sí com a acció política en la nostra relació amb el Govern central d'aconseguir que es produís aquesta situació. I realment ens trobem ara, doncs, que estan engegades tota una sèrie... –engegades, engegant-se, a punt d'engegar-se–, tota una sèrie d'obres: que si el TGV, que si els aeroports, que si l'aeroport, sobretot, de Barcelona, que si els ports de Barcelona i de Tarragona, carreteres, centrals de cicle combinat, etcètera.

Tot plegat fa que les inversions..., entre uns i altres, només d'obra pública, d'infraestructura –deixo de banda tot el que puguin ser biblioteques, escoles, universitats, etcètera, etcètera..., hospitals–, nosaltres tenim prevista una inversió per a aquests propers anys, d'aquí al 2005, d'1 bilió, 494.000 milions de pessetes, amb obra pública, diguem-ne del que podrien ser als departaments de Madrid o de Barcelona d'obra pública pròpiament dita, i en conjunt, ficant-li totes les altres coses, de 2 bilions, 820.000 milions de pessetes; és a dir, ficant-hi, a més, el que és medi ambient, inversions d'infraestructures en medi ambient, en energia, en agricultura, en indústria, etcètera. Bé, per tant...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. (*Pausa.*) Gràcies. Pot repreguntar, el senyor diputat? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu criteri dels esbrinaments fets respecte a les pintades contra el delegat del Govern a les Terres de l'Ebre (tram. 317-00274/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal. Té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, què ha fet el seu Govern per rebaixar el clima de crispació a les Terres de l'Ebre i per aclarir el sentit, en el seu contingut, i l'autor de les pintades contra el delegat del Govern senyor Sancho?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Per començar hem procurat no fer coses que poguessin incrementar la crispació, que això era prou important. I això, fa molt de temps que ho fem, no pas d'ençà d'aquestes últimes pintades del senyor Sancho, perquè, en realitat, com vostès saben, ja fa tres o quatre mesos que hi han pintades, també, en aquesta línia de l'«ETA, mata'l» –no és pas nou de fa quinze dies l'«ETA mata'l»–, concretament, dirigit a altres polítics, també, en aquest cas, concretament, a polítics convergents.

I nosaltres, per tant, el que hem procurat és, evidentment, procurar que tot això pogués no arribar a una situació irrecuperable. És el que hem fet fins ara i ho seguirem fent.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. 3 de maig: Mas desvela que Sancho rep amenaces de mort per telèfon i acusa Maragall pel seu mutisme davant les amenaces; 4 de maig: la Plataforma acusa Sancho de crear crispació; 25 de maig: Sancho diu que la crispació pot provocar una pèrdua de competitivitat; 26 de maig: provenen que les pintades són del mateix autor; 27 de maig: Sancho diu que la prova calligràfica és una «tonteria».

Miri, senyor Pujol, el conseller Mas i el delegat del seu Govern s'han dedicat a fer agitació, a crispar, a acusar sense fonament... (*Forta remor de veus.*)

El president

Si us plau... (*Remor de veus i pausa.*) Senyors diputats, prego silenci, si us plau. (*Pausa.*)

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

El conseller Mas i el delegat s'han dedicat a fer agitació, a crispar, a acusar l'oposició i Pasqual Maragall. Ara, per jo hi ha noves evidències que per al delegat són beneiteries. Doncs, bé, senyor president, amb l'Ebre i amb la gent de l'Ebre, no s'hi juga. (*Forta remor de veus.*) I si vostè, senyor president, té el galliner esvalotat posi pau i seny i tots ho agraiem en benefici de l'Ebre i donarem la cultura a l'aigua.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president. (*Remor de veus.*) Prego silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

Abans que res, voldria dir que jo ratifico ben clarament la confiança del Govern de la Generalitat i la meua personal en la persona..., és a dir, personal i política, en el senyor Sancho. Vagi això, per endavant.

En segon lloc, he de dir que hi han coses que són així. És veritat que s'han rebut telefonades i que n'hi ha constància, amenaçadores. És veritat que fa temps que

hi ha rètols contra en Sancho i contra d'altres amb frases que són..., les frases són realment molt idèntiques –ja n'he dit, abans, alguna i prou desagradable. És veritat que moltes d'aquestes frases, després –i d'això, jo en sóc testimoni, perquè he assistit com a destinatari, directament, en algunes manifestacions–, es repeteixen verbalment, és a dir, el crit –ni grafòlegs ni res: crit, verbalment–, es repeteixen a les manifestacions; tot això és veritat.

I crec que, en conjunt, doncs, hem de mirar, voldria escatir alguna cosa, si és que ara, doncs, pels fets que ara s'han dit que hi ha hagut, convé fer-ho més..., però, de tota manera, sense mirar..., i li vull dir una cosa, també, posats diguem-ne a malpensar, posats a malpensar, tant podem malpensar que algú volgués fer un favor a en Sancho, doncs, suposant que realment aquesta grafologia –que val la pena de comprovar si és prou precisa– és d'una mateixa mà, tant podria ser que aquesta mateixa mà volgués fer un favor a en Franco (*remor de veus*), com que algú volgués comprometre a en Franco..., a en Sancho... (*Rialles. Veus de fons. Pausa.*) Sí. Com que algú volgués comprometre a en Sancho, doncs, fent realment una mateixa..., posar uns mateixos rètols, pensant que després sortiria aquesta operació del grafòleg. Tant podria ser una cosa com podria ser l'altra, vostès m'ho admetran. Ara, el que sí que és evident és que hem de posar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

El que vol és no incidir d'una manera diguem-ne que pugui incrementar cap mena de crispació en aquesta zona.

El president

Senyor president, moltes gràcies. (*Pausa.*) S'acaba ara el torn de preguntes al president.

Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials (presa en consideració) (tram. 202-00102/06) (continuació)

Adverteixo que entrem en la votació del debat anterior a la suspensió d'aquest Ple; per tant, prego als senyors diputats que es posin en disposició de poder votar. (*Pausa.*) Recordo a les senyores i senyors diputats que posem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 64 a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00108/06)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya. La presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat en nom del Grup Popular. Té la paraula. (*Remor de veus.*) Prego a les senyores i als senyors diputats que hagin d'absentar-se de l'hemicicle que ho facin en silenci. Esperis un segon, senyor diputat. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, la Proposició de llei que presenta a la seva consideració el Grup Parlamentari Popular fa referència, com diu el seu enunciat, a la modificació de la Llei 5/1990, aprovada per aquest Parlament, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, i més concretament, el seu article únic fa referència a la modificació de l'article 26.1 de l'esmentada Llei.

De què estem parlant? Estem parlant del que d'alguna manera aquest matí també hi hem fet referència amb un projecte de llei, aquest presentat pel Govern: de temes de regadius. I estem parlant d'un tipus de regadiu que no podríem considerar com a regadiu tradicional, considerant com a regadiu tradicional aquell que permet que es puguin utilitzar les aigües, les concessions d'aigües, per fer qualsevol tipus de conreu. Estem parlant d'una modificació d'aquesta Llei pel que fa referència als anomenats «regadius de suport»; regadius que són aquells que es poden considerar amb una dotació igual o inferior a 1.500 metres cúbics per hectàrea i any; regadius que d'alguna manera el que fan és ajudar la climatologia en aquells aspectes per donar unes millors produccions, principalment pel que fa referència a conreus d'ametllers, a alguns tipus de conreu de vinya i principalment, també, oliveres.

I estem parlant d'uns determinats indrets del territori. Estem parlant de regadius –que abans n'hem fet una referència, per part del diputat del Grup Popular a l'honorable conseller d'Agricultura– pel que feia referència als regadius de la Terra Alta, als regadius de suport. Estem parlant de regadius que s'han de construir, en el futur: canal Segarra - Garrigues, no en la seva totalitat, però sí en part d'aquesta extensió, que pot anar al voltant de les 75.000 hectàrees; podem estar parlant de regadius de suport, al voltant de les 20.000 - 25.000 hectàrees, en funció de si comptem els dos marges del mateix regadiu. Estem parlant de regadius també de la zona del Segrià i de la zona de determinats indrets de les Garrigues, i d'altres regadius que, sens dubte, es poden afrontar en el conjunt de Catalunya.

Quina ha estat la problemàtica, quina és la problemàtica, fins ara, pel que fa referència al finançament d'aquests regadius o al finançament dels regadius en general? És conegut que la Llei que he esmentat, la Llei

que en proposa la modificació la Proposició de llei que presentem per a la seva consideració, deixa molt clar que en regs de nova implantació el cost a assumir per part dels futurs regants és del 30%. Traduint-ho a la mitjana dels regs que s'han portat a terme els últims anys a Catalunya, estaríem parlant aproximadament d'una xifra al voltant de les 500.000 pessetes per hectàrea.

Aquest seria el cost, d'alguna manera, que se n'han hagut de fer càrrec –que se n'han de fer càrrec encara en aquest moment– els futurs regants per fer front a nous regadius i també a regadius de suport; regadius de suport que, recordo, només tenen possibilitats en alguns tipus de conreus i centrats en algunes comarques, que sens dubte és important, el seu desenvolupament, per a l'anomenat equilibri territorial de Catalunya.

Feta aquesta exposició, el que planteja el Grup Parlamentari Popular és que per aquests regadius anomenats «de suport» hi ha hagut una aportació més important per part de l'Administració –en aquest cas, per part del Govern de la Generalitat– i a la vegada una menor aportació per part dels futurs regants, dels pagesos. Si estàvem parlant aproximadament de 500.000 pessetes per hectàrea, la nostra proposta, amb la modificació de l'article 26.1 de la Llei 5/1990, que diu que del 30% del cost total d'aquesta inversió de regs de nova implantació se n'han de fer càrrec els beneficiaris, és a dir, els futurs regants, és a dir, els pagesos, la nostra proposta parla que en cas de regadius de suport, dels regs anomenats «de suport», sigui solament, aquesta aportació per part dels pagesos, d'un 15%. Traduint-ho també en xifres, estaríem parlant aproximadament que les aportacions haurien de ser aproximadament d'unes 250.000 pessetes per hectàrea.

Si fem aquest plantejament és perquè al llarg dels últims anys –i d'alguna manera també en una resposta de l'honorable conseller d'Agricultura ara hi feia referència–, també les problemàtiques de regadius..., quan s'impulsen regadius globalment dels que anomenem de suport com els de la Terra Alta, què és el que succeeix? Primera, que no hi ha una cultura de reg en la mateixa zona i això fa, d'alguna manera, reticències per part dels futurs regants.

En segon lloc, que el cost que han d'assumir els pagesos –com deia, al voltant de 500.000 pessetes per hectàrea–, encara que hi hagin possibilitats amb entitats financeres..., o amb el mateix Institut Català del Crèdit Agrari, com fèiem referència aquest matí, amb una modificació dels pressupostos de la Generalitat de l'any 2001, que incrementa fins a 5.000 milions de pessetes els avals..., com deia, per part dels pagesos, a part ser reticent per diferents aspectes, però ser reticent principalment per la ràtio que podríem anomenar del que és un cost d'una inversió, el que és un cost anual d'amortització i el que és finalment el que d'alguna manera podríem anomenar un resultat net de la seva explotació.

És per això que la proposta va en aquest sentit: determinats regadius, determinats regs, els regs anomenats «de suport» que solament podem aplicar en determinats conreus, que solament es poden aplicar en determinats indrets de Catalunya, però també pensant en

fases tan importants com les fases que encara s'han d'emprendre als regadius de la Terra Alta, en projectes tan importants com els del Segrià, de les Garrigues i també del conjunt del canal Segarra - Garrigues, que nosaltres hem plantejat aquesta proposta, com deia, que el que fa és reduir al 50% l'aportació actual per part dels pagesos, i la deixa del 30% al 15%, l'aportació final per part d'ells.

Nosaltres esperem el suport en aquesta Proposició de llei, de modificació, com deia, de la Llei 5/1990, de 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, de tot el conjunt de la cambra, i estem oberts, com no pot ser d'una altra manera, a buscar un consens ampli pel que ha de ser una política de regadius, també de regadius pel que fa referència als regs de suport, en el que ha de ser un tràmit, després, en ponència, i finalment una aprovació, si escau.

I esperem que sigui així, per això els demano el suport, a totes les senyores diputades i senyors diputats, en aquesta Proposició de llei, perquè en el futur puguem desenvolupar regs i en el futur pugui veure's beneficiat, el camp català, amb més de 20.000 hectàrees, com deia, al canal Segarra - Garrigues, amb més de 1.000 hectàrees a la Terra Alta. I podríem estar parlant globalment –per les obres que en aquest moment hi han en els diferents plans de la mateixa Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, del mateix Pla econòmic i financer de Regsa– d'un conjunt d'hectàrees que podrien anar al futur..., podrien arribar al voltant de les 50.000.

És per això que..., amb un benefici que poden tindre aproximat de 250.000 pessetes per hectàrea els futurs regants, els pagesos, puguem tindre un major equilibri en un conjunt de comarques de Catalunya i puguem d'alguna manera donar suport a reivindicacions històriques dels mateixos regants i a la vegada de la pagesia catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, de l'escó estant, per dir que nosaltres votarem favorablement a aquesta presa en consideració, perquè creiem que és una manera d'afavorir les inversions en regadius en llocs que tenen dificultats per al ple desenvolupament, en zones que en aquests moments depenen excessivament del secà.

No obstant, això no vol dir que estiguem d'acord amb les paraules textuais que es presenten en aquesta proposta del Grup Popular; no farem com el Grup Popular aquest matí, que per excusa de dir que no prendrien en consideració..., o que no estaven d'acord amb la presa en consideració de la llei que proposàvem nosaltres, doncs, ha dit que hi trobava a faltar coses. Nosaltres hi trobem a faltar coses, però aprofitarem el moment en què s'obri el torn d'esmenes –si és que definitivament

s'acaba prenent en consideració aquesta proposta de modificació. I les nostres esmenes ja avanço que aniran en el sentit de plantejar, podríem dir, ampliar una mica el que planteja aquesta proposta del Grup Popular, en el sentit, per exemple, d'incorporar una certa flexibilitat quan diu, per exemple, «i hauria de ser del...», i concreta uns percentatges molt concrets; doncs podria ser que com a màxim haurien de ser aquells percentatges, però en determinats indrets, sobretot en zones que no necessàriament siguin comarques deprimides, doncs potser no necessàriament hem de concretar aquest tant per cent tan fix.

Voldríem recordar, a més a més, que aquesta llei ja va ser..., quan es va aprovar, diguéssim, va ser objecte d'un fort debat, tant aquí al Parlament com al territori, i que poden haver-hi determinats aspectes que encara podrien tornar a sortir. No sabem com evolucionarà la cosa, però sí que pot ser un bon moment, per exemple, per començar de plantejar aspectes relacionats amb les mesures d'estalvi d'aigua –posar-hi determinades condicions–, o arreglar, per exemple, el tercer punt d'aquest article 26, que no lliga gaire amb aquest primer, perquè si el primer concreta els percentatges, el tercer el que planteja és que es puguin variar.

Per tant, hi han coses que creiem que serà un moment per polir-les, per millorar-les, i per això creiem que no fa cap mal prendre en consideració aquesta Proposició de llei del Grup Popular; nosaltres hi votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. L'il·lustre diputat senyor Pere Vigo, per Esquerra Republicana.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei de modificació de la llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, en el sentit de modificar el seu article 26.1, i en allò, també, que fa referència concretament a l'import de les contribucions econòmiques dels beneficiaris, dels projectes de regadiu, tant quan parlem de nous projectes de regadius, com de la millora dels regs existents, o també d'ampliació de zones regables, o bé quan ens referim als anomenats «regs de suport».

Donarem suport a la presa en consideració perquè efectivament estableix una clara i específica diferenciació dels anomenats «regs de suport» en relació amb altres projectes de regadiu, precisament perquè es plantegen en un context i una realitat clarament distinta, com diferent ha de ser, també, la contribució econòmica dels beneficiaris d'aquests regadius.

Pensem que és bo modificar la llei, però alhora la Proposició de llei que presenta el PP és clarament insuficient; però això ja són figures d'un altre paner i mereix tot un altre debat que en tot cas s'haurà de produir en el marc de la ponència que se suscitaria després de l'aprovació de la Proposició de llei.

El nostre Grup defensa la modificació de la Llei d'infraestructures hidràuliques de la Generalitat que vingui a millorar el sistema de finançament per a la implantació de nous regadius i alhora també la renovació dels regs ja establerts, així com la conveniència d'establir un nou pla de regatges amb el seu corresponent programa de finançament.

A Catalunya hi ha una extensió de 125.230 hectàrees en fase de planificació de nous regadius, amb una inversió prevista per part del Govern de la Generalitat de gairebé 200.000 milions de pessetes, a banda d'altres petites actuacions, així com a la modernització d'una bona part dels regadius actuals. Tothom sap, però, que el Govern de la Generalitat ha incomplert el Pla econòmic i finançer de Regsa, aprovat el 1994, segons el qual la Generalitat hauria hagut d'invertir 162.437 milions i els regants, 43.040 milions.

Durant aquests tres anys la Generalitat no tan sols no ha finalitzat el canal Algèri - Balaguer, com havia previst, sinó que tan sols ha posat en regadiu 1.000 hectàrees de les 8.000 que figuren en el projecte. Pel que fa al canal Segarra - Garrigues, ni tan sols s'ha començat, ni tan sols s'ha començat la seva construcció; i l'Estat, aquest mateix o l'any passat, va declarar d'interès general el canal principal i el pantà de l'Albagés, mitjançant un acord entre el Govern de la Generalitat i el Ministeri de Medi Ambient.

Avui, la Comunitat Foral de Navarra ofereix als pagesos la construcció dels canals principals i embassaments de regulació a cost zero; la xarxa de distribució fins a peu de finca, amb una subvenció del 85%, i l'anivellació de les finques, amb un ajut del 85%, i les obres de reg d'interès privat, dins la pròpia finca, amb una subvenció del 40%. A Catalunya, per contra, els regants de l'Algèri - Balaguer, per exemple, han de pagar un 30% de totes les obres, generals i de distribució, fins a peu de finca, i cap subvenció per a les inversions de reg dins la pròpia finca, a excepció dels ajuts a la modernització de les explotacions. En el cas del Segarra - Garrigues, els pagesos hauran de pagar el 50% del canal principal i de l'embassament de l'Albagés; també pagaran un percentatge important del pantà de Rialb, més el 30% de les obres de distribució de l'aigua, fins a peu de finca, i sense cap ajut per a les inversions de reg dins la pròpia finca, llevat de les ja citades de modernització de les explotacions.

Per tant, entenent que aquest és un bon punt de partida per començar a parlar d'aquesta important problemàtica dels regants, entenem que hem de votar a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, perquè així podrem començar a parlar i podrem fer una llei, una modificació de llei que estigui d'acord amb els projectes i amb les esperances dels regants.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor Vigo. Per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades... Senyor Fabregat, li anuncio que el nostre Grup donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, de modificació de la Llei d'infraestructures hidràuliques. I no només en això, sinó que estem plenament d'acord en el sentit de la modificació que vostè planteja en aquest article amb referència al finançament dels regs de suport.

Nosaltres estarem d'acord, estarem d'acord amb vostè i amb els grups que sigui d'aquesta cambra, en tot allò que faci referència al foment dels regadius. I com ha dit vostè molt bé, i no ho repetiré, els regs de suport són una eina essencial per al reequilibri territorial, perquè tenen una gran rendibilitat social i estan generant una gran expectativa i uns importants rendiments; només cal veure el cas del Segrià sud, que, amb molt poca aigua –amb molt poca aigua–, està generant uns rendiments espectaculars.

Per tant, senyor Fabregat, nosaltres estem d'acord que la subvenció de la Generalitat per als regs de suport passi del 70% actual al 85%; és a dir, que els regants passin a pagar un 15%, enfront del 30% actual. Però li diré més: per què no el 90%, senyor Fabregat, o el 100% de subvenció? En el fons, la Llei pot ser molt bona; en el fons, podem canviar la Llei en total. El problema –i ho sap vostè millor que jo– no és que la Llei pugui ser més bona: el problema és que no s'està aplicant, el problema és que no s'apliquen les lleis de finançament dels regadius. I li ho dic a vostè perquè a vostè li atribueixo part de la paternitat del canvi que va introduir la LOGTA, la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'any passat, de l'any 99, en el sentit de modificar el percentatge de modernització de regadius. No m'invento res, per molt que el conseller Grau, per molt que els dirigents de Convergència vagin dient a les comunitats de regants que són imaginacions de l'oposició, cada cop que demanem una subvenció que establix la Llei.

Els recordo que la LOGTA, la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua, la Llei 6/99, fixa a la disposició transitòria primera que les obres de millora en l'eficiència de les infraestructures de regadiu seran finançades per l'Administració hidràulica en un 70%. És a dir, la LOGTA equiparava el nivell de finançament, de subvenció pública dels regadius, dels nous regadius, i de la millora dels regadius convencionals. M'estranya, senyor Fabregat, que vostè, en la proposta que ens fa avui de modificació, mantingui el 40% de la Llei de l'any 90, perquè nosaltres entenem que una llei més recent és superior, i la LOGTA és de l'any 99; per tant, deroga aquella disposició de l'any 90. Perquè em diran vostès que és molt diferent les obres de millora de l'eficiència de les infraestructures que la millora dels regs actuals; per nosaltres, no hi ha cap diferència, tret que l'any 90 no es parlava d'eficiència, sinó de millora, i ara toca parlar d'eficiència i modernització.

Per tant, aquesta disposició de la Llei de l'any 99 s'hauria d'estar complint, i no es compleix. No només existeix la Llei, els ho recordo..., una llei aprovada per Convergència i Unió, també, sinó que existeix una re-

solució d'aquest Parlament, aprovada també per Convergència i Unió, la 403/VI, del passat mes de febrer, segons la qual el Parlament insta el Govern a complir aquella disposició de la LOGTA a totes les obres hidràuliques de millora de l'eficiència de les infraestructures de regadiu que s'han iniciat, projectat o programat d'ençà que la Llei ha entrat en vigor, és a dir, des de principis de l'any 2000.

O sigui, ens trobem que el Govern fa un incompliment flagrant d'aquesta Resolució..., que no és el més greu, sinó que fa un incompliment flagrant d'una llei aprovada per aquest Parlament, en el sentit..., i està traient als regants la possibilitat de tenir un 10% menys d'ajuda de l'Administració pública a la modernització dels regadius. I estem tots d'acord –i ho ha dit la senyora Bet Font– que l'objectiu principal –i ho marca el Llibre blanc de l'aigua del Govern central, i ho marca la Directiva europea, i ho marca el Pla hidrològic–, l'objectiu final serà l'estalvi de l'aigua, l'eficiència de l'aigua. I nosaltres escatimem aquest 10% perquè sí, i ara ens plantejem un 85%. Ja li ho he dit: un 90, i un 100, si vol, senyor Fabregat! O fem tots els regadius gratis! Però si no ho aplicarem! Vostè ens vol fer creure que els regadius de què vostè ha parlat, entre 40.000 i 50.000 hectàrees de suport, que podem rebaixar a la meitat el cost dels regants, suposaran uns 12.000 milions de pesetes que la Generalitat haurà de pagar de més, els pagarà, quan és incapaç, en aquests moments, de pagar un 10% que ja té aprovat per llei? Em semblen excuses de mal pagador, el que s'està fent ara.

I, a més, ens trobem unes contradiccions flagrants. El conseller de Medi Ambient, el senyor Felip Puig, en resposta parlamentària al nostre Grup, ens diu fa molt poques setmanes: «La disposició transitòria primera de la LOGTA fixa en un 70% el finançament a càrrec de la Generalitat de les obres de millora de l'eficiència de les infraestructures de regadiu»; diu: «La Generalitat». I el conseller Grau ens respon en preguntes: «Oh!, és clar, ho pagarem si ho fa l'ACA, i no si ho fa Regsa.» Perdoni, la Llei no diu si ho ha de fer l'ACA o Regsa. L'ACA és l'Administració única competent en temes hidràulics; per tant..., i vostès s'ho reparteixin com vulguin: si en donen una part a Regsa, una part a l'ACA, una part al DARP, no és el nostre problema. La llei afecta tothom, i vostès haurien d'estar aplicant el 70% en la modernització.

Per tant, li avanço, senyor Fabregat, que en el procés de debat d'aquesta modificació de la Llei de l'any 90 insistirem –cosa que dubto que es pugui fer, perquè la Llei està aprovada, però, en tot cas, per a aquell que no se l'hagi llegit, i de moment sembla que són molts– a aplicar el 70% que ja marca la LOGTA, la Llei de l'any 90..., de l'any 99, perdó. El conseller Grau, fa escassos minuts, amb relació a una resposta parlamentària del seu mateix Grup sobre el regadiu de la Terra Alta, ens deia, ens demanava, als grups parlamentaris, que no féssim discursos contradictoris sobre els regadius, que no traguéssim expectatives als regants, que venguem les bondats del regadiu... Hi estem d'acord, però s'ho han d'aplicar vostès; els qui fan discursos contradictoris són vostès, quan diuen als regants que no hi ha cap llei aprovada, que són imaginacions dels socialistes, que

diuen que hi ha un 70%... La disposició primera de la LOGTA, senyor Grau, disposició transitòria primera; no són imaginacions nostres: hi ha la Llei, eh? Vostè pot demanar als altres que no fem discursos contradictoris, però apliqui's el «cuento» primer, eh?, abans de fer-ho.

Per tant, nosaltres creiem que la LOGTA els vincula, nosaltres creiem que han d'aplicar aquest 70% a la modernització ja... –és més: ho haurien d'estar aplicant des de l'any 2000, que és quan es va aprovar en aquest Parlament, i, per tant, estem totalment d'acord a aplicar el 85% d'ajut al reg de suport, i estem d'acord en això, li ho reitero, senyor Fabregat. Introduïrem noves millores, perquè creiem que la Llei del 90 s'ha d'actualitzar, en el sentit de la modernització de regadius i en el sentit del finançament. Un dels problemes dels regants, en aquests moments, no és assumir tant el percentatge, sinó com finançaran la part que els correspon, sobretot en aquells regants de secà que no tenen cultura de regadiu.

Suposo que el senyor Gavín, que pujarà després de mi, en nom del Grup de Convergència i Unió, ens presentarà un panorama idíl·lic, en aquests moments, dels regadius a Catalunya, un panorama idíl·lic d'allò que s'ha fet en els darrers anys als regadius de Catalunya. Doncs bé, jo crec que no ens trobem amb un panorama tan idíl·lic, estem molt lluny de les previsions que plantejava un pla de regatges que el Govern de la Generalitat va fer l'any 83 i que va amagar en un calaix, que parlava de 170.000 hectàrees noves a curt termini. En aquests moments, ens trobem que en els darrers deu o dotze anys –dades de vostès, dades de cens agrari del 99– vostès han posat en regadiu més de 15.000 hectàrees. Anem a un ritme molt lent si realment volem posar el Segarra - Garrigues, com sentim cada dos per tres, en regadiu abans del 2005.

Per tant, nosaltres els recomanem que no parlin de terminis, que no anunciïn terminis, senyor Grau, que no donin falses expectatives als regants, perquè, si vostè ho recorda, l'Algerri - Balaguer es va prometre que estaria acabat l'any 97; tenim 3.000 hectàrees i escaig en aquests moments. El senyor Pujol va dir que el Segarra - Garrigues regaria el 2000, regaria tot el 2000, i ni tan sols s'ha començat! –regaria el 2000 i ni tan sols s'ha començat. Per tant, li vam fer un dia una recomanació i la hi reiterem: no parlem de terminis en regadius; els regadius són obres a llarg termini i no es poden fixar terminis curts, i menys dir que el Segarra - Garrigues començarà a regar l'any 2003. Tornem a enganyar els regants! Si volem ser tots seriosos, siguem tots seriosos, ens tindrà a nosaltres a ser seriosos, però per aplicar la Llei, i no dir calendaris que no es poden complir.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. (*Remor de veus.*) Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Moltes gràcies, senyor president. Bé, la veritat és que jo sabia perfectament que s'aprofitaria aquest debat, aquesta presa en consideració –perquè no estem entrant

formalment al debat del contingut–, perquè, per part de determinats grups parlamentaris, es plantejessin determinats debats que, sincerament, no solament avui no pertoquen, sinó que no tindriem prou temps per abastar, i més encara quan ja els hem fet en comissió i, amb tota seguretat, ho farem quan discutim el contingut d'aquesta Proposició de Llei.

Molt al contrari, a més a més de saber perfectament... –igual que la senyora Marta Camps, poc o molt, intuïa que jo explicaria la gran tasca que ha fet i està fent el Govern en el tema dels regadius–, molt al contrari, jo pujava, i a diferència, ja dic –no sé si..., potser no se li ha assentat prou bé el dinar; l'he vist molt crispada, l'he vist molt...–, molt a diferència d'això, jo pujava amb un ànim molt positiu –molt positiu– i molt optimista, no solament perquè jo ho sigui de mena, ja, d'optimista, sinó perquè avui, a la sessió plenària d'aquest Parlament, s'ha donat un impuls molt important a la política de regs, que és una prioritat absoluta del Govern des de fa molts anys. I, senyora Camps, no perquè jo ho digui, sinó perquè ho puc demostrar amb dades.

I se li ha donat un impuls molt important, primer, per una proposta del mateix Govern d'augmentar la capacitat d'endeutament de l'ICCA per tal..., dels nous regadius, i segon, per una proposta que se'n ve presentada avui aquí –que ja avanço que estem d'acord en el seu contingut, i, de fet, tothom hi està d'acord, en el seu contingut–, que és que els regs de suport tinguin una consideració especial. I això és, per alguns dels motius que ja s'han dit fins ara..., i és que els regs de suport, per les característiques geogràfiques de determinades comarques que se'n poden beneficiar; per les característiques dels mateixos conreus que se'n poden beneficiar i que, probablement, en molts casos no hi ha alternatives, que molts d'aquests casos els rendiments d'aquests conreus actualment no són rendiments satisfactoris; pel gran efecte positiu que té tot el reg de suport sobre la regularització de les produccions, l'augment de les produccions, l'equilibri territorial, una millor utilització de l'aigua, etcètera, nosaltres estem d'acord fonamentalment en el contingut, doncs, d'aquesta proposta. Per tant, senyor diputat, ja li ho avanço, nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposició de Llei, no sense –i ho anunciaria des d'ara– plantejar-nos de poder-hi fer alguna modificació.

Ara bé, a mi, sincerament, em sap greu que aquest fet positiu que s'ha produït avui al Ple s'hagi volgut..., amb un discurs, realment, embolicat i confús, introduint tota classe d'elements que no vénen a tomb del que estem discutint ara –i que si cal ho discutirem quan vostès vulguin, com ho hem fet en el passat–, per tal de, realment, desdibuixar, treure expectatives, és a dir, en fi, enfosquir tota la tasca important que s'està fent des del Govern.

Miri, escolti'm, les actuacions que té plantejades el Govern en nous regadius i en millores de regadius..., pot fer, en el primer cas, en el cas dels nous regadius, que es transformin de 270.000 hectàrees actuals fins a 400.000 hectàrees, i en el cas de millora i modernització, aproximadament, unes 90.000 fins al 2006. Mirin, nosaltres tenim un model d'agricultura, des de ja fa molts anys, des de Convergència i Unió, en què nosal-

tres creiem que l'agricultura del futur ha de ser competitiva. Catalunya té en aquests moments un 25% de la superfície agrària, però, en canvi, aquesta superfície..., perdó: de regadiu, superfície agrària de regadiu, però aquesta proporciona el 70% de la producció agrícola, i fa temps que hem fet una aposta per fer transformacions de secà en reg, i això ha donat uns resultats que també, si tingués més temps, els podria contradir clarament.

Perquè també s'han donat dades que no són correctes. En el cas de l'Algerri - Balaguer, per exemple, es rega tot Algerri; es van inaugurar, fa poques setmanes, 1.000 hectàrees d'Albesa, i el juny es posaran en reg totes les hectàrees del municipi d'Albesa. Per tant, no es pot pujar aquí amb un discurs fàcil de dir: «Aquí no es fa res, tot està mal fet»..., en fi, aquest discurs que ja tenim massa conegut d'altres ocasions.

Com, per exemple, en el cas del Segarra - Garrigues, on s'estan complint escrupolosament tots els convenis amb el Govern central, on s'estan complint escrupolosament tots els terminis, també, dels projectes i les diferents planificacions. I, escolti'm, no falses expectatives, és un objectiu del Govern, del 2003, poder posar en marxa les primeres hectàrees de regadiu, però és que les concentracions parcel·laries ja s'estan realitzant als municipis de la capçalera del Segarra - Garrigues. I no digui tant, perquè això és així, senyora diputada, i, si no, ho pot anar a veure vostè que potser no hi ha anat.

Per tant, a mi em sembla que donar expectatives a un sector que passa per dificultats en determinats moments o en determinats sectors concrets dins la ramaderia o l'agricultura al nostre país, jo crec que més aviat hauria de poder despertar el sentit positiu dels diferents grups parlamentaris de dir: «Vinga, som-hi!» I avui mateix se'n fa una proposta, que és una proposta que, sincerament –i jo ja he dit el perquè de diferents motius–, ens sembla una resposta positiva. Ja he dit que nosaltres ens plantejarem millorar-la, és clar que sí, en el debat del seu contingut.

Ja des d'ara anuncio –i, de fet, el conseller ho va fer en una visita a les terres de Lleida– que nosaltres demanarem, a través d'una esmena, que aquest benefici pugui ser aplicable a partir ja d'aquest any en curs. I això només té un objectiu: hi ha moltes obres de transformació de secà en reg de suport, que ja estan o previstes o executant-se aquest any i l'any vinent, que podria provocar la circumstància que en una mateixa zona, si les màquines entressin l'any vinent, es pagaria una determinada quantitat i si, en canvi, ja hi estan treballant ara, doncs, es pagaria el 30% que hi ha previst a la Llei. Nosaltres demanarem perquè això no sigui així, perquè les obres que ara ja estan en curs també es puguin beneficiar d'aquesta millora.

I en conjunt, en tot cas, senyores i senyors diputats, senyor diputat presentador de la Proposició, a mi em sembla que aquest és el camí per tal de donar millors mecanismes, millors eines, major ajuda, si cal, no amb aquest discurs tan demagògic, de dir: «Escoltin, no, el quinze i el zero i el cinc i tot, i ho pagarem tot i ho farem tot.» No, amb aquest discurs tan ridícul i tan absurd que, evidentment, no se sustenta; sinó en aquelles possibilitats, en aquelles mesures que siguin possibles, que

estiguin a l'abast del Govern i que realment puguin provocar una millora substancial, doncs, portar-les a la pràctica.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta. Ens sembla que és positiva, però –hi insisteixo– avui hi ha dos punts concrets, en aquesta votació d'ara i la votació d'aquest matí, que poden donar un impuls encara superior a la política de transformació de secà en reg, que és la base d'una agricultura competitiva i, per tant, una base important de l'economia de moltes comarques del nostre país.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*Remor de veus.*) Prego als senyors i a les senyores diputades que se situïn als seus escons amb rapidesa perquè anem a sotmetre a votació el que acabem de debatre.

Sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1990, del 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre les presumptes irregularitats detectades en la gestió de la Direcció General de Turisme i dels departaments del Govern responsables (tram. 252-00014/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre les presumptes irregularitats detectades en la gestió de la Direcció General de Turisme i dels departaments del Govern responsables.

Per fixar la seva posició, en primer lloc, té la paraula, per al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, estem davant d'una cosa antiga que segueix sent notícia nova, és a dir, les trapasseries i les maganxes del Consorci de Turisme que, al meu entendre, foren estimulades i consentides pels màxims responsables polítics de la Conselleria: el conseller Alegre, abans, i el conseller Subirà més endavant.

Volem, doncs, una explicació necessària de tot aquest immens fangeig que està en la particular cleptocràcia d'aquells que facilitaren les coses i de tots, empreses i particulars, que se n'aprofitaren. I una explicació suficient rau en el caràcter de l'organisme en qüestió, o sigui, la personalitat particular del Consorci de Turisme. Sí, senyories, una cosa antiga que segueix sent una

nova notícia, que ens ve des de principis dels noranta i, com es deia fa un moment, amb responsabilitats que afecten els consellers que s'han dit abans. També penso que ningú, des de les més altes instàncies, va creure que això sortiria a la llum pública: ens dona la impressió que quan s'accedeix al poder es té «bula» per a tota l'eternitat. Ja ho va dir aquell gran poeta, que era Paul Eluard, quan deia: «El dur desig de durar.»

Doncs, bé, aquí estem per veure si aquesta petició de tres grups parlamentaris, de crear una comissió d'investigació sobre el famós cas Turisme, té llum verda en aquest Parlament com desitgem els tres grups proposants. Hi ha raons poderoses perquè aquesta petició s'obri camí; per exemple, la clara foscor d'aquests suculents negocis i l'alarma que existeix en una bona part tant de l'opinió pública com de l'opinió publicada. Si el Parlament es pronuncies per a la claror estaria fent un exercici de transparència.

Hi ha matèria per aquesta petició dels tres grups parlamentaris? Sí, i ho sabem prou bé. I amb tota seguretat tots ara ho coneixem millor, perquè hem llegit, recentment, cert document, aquí, innombrable fins ara, que va sortir de certa institució i que va valorar la situació del famós Consorci; aquest document, que relata amb pèls i senyals aquesta clara foscor, és a dir, el document de la Sindicatura de Comptes.

Hi ha, en qualsevol cas, un cert interès que aquest debat sigui una certa pantomima; millor dit, un mercat persa. Però, malgrat tot, paga la pena, perquè tal tripijoc posa en evidència el Consorci de Turisme i les consorciades autoritats polítiques del Departament que, generosament, han dirigit el conseller Subirà, ara, i el conseller Alegre, abans. I cito aquests consellers perquè s'ha posat de moda enviar i externalitzar tota aquesta responsabilitat a un tal Cogul que, en definitiva, no deixa de ser, amb perdó de la paraula, un xitxarello en tota aquesta història. (*Remor de veus.*) Un mercat persa, dic? És clar que sí.

Bé. Tots sabem oficialment que el Projecte de llei de Turisme està a punt de caramel. Doncs, bé, jo tinc la forta sospita que en el seu text normatiu no hi serà l'Agència de Turisme, o sigui, el Consorci bis, i no hi figurarà amb la intenció que sigui proposada com a esmena forta pel Grup Popular. Que, en qualsevol cas, té molta autoritat perquè farà una bona traducció d'una llengua germana aquí a la nostra. El mercat persa seria, doncs, el següent: uns voten contra la Comissió d'Investigació, utilitzant, això sí, la retòrica *parrètica*, a canvi que siguin els propietaris catalans de la proposta de l'Agència i *Santa Rita, Rita, Rita, lo que se da no se quita*. Una *parresia* com equivalent a un discurs que, aparentment, és demolidor, perquè pensem: «Uy, lo que le está diciendo.» Quan al final, evidentment, tot acaba en una jaculatòria que, al final, serà que votarem en contra perquè no és el nostre costum, etcètera.

Bé. On hi ha el gat? On hi ha el gat en aquesta història? En la marroquineria que es rep a canvi d'aquesta aparença i el vot posterior, és a dir, amb l'Agència que, en qualsevol cas, amb independència del que sigui, si hi ha algú propietari de l'Agència en el sentit científic, cultural, i tal, són ells. En qualsevol cas, haig de dir que encara que Convergència i Unió i el Partit Popular són

famílies taxonòmicament diverses, perquè són diverses, en aquest cas tenen interessos convergents. Però ja dic que són famílies –i amb molta honra per a ells– taxonòmicament diverses.

Malgrat tot, val la pena aquest debat perquè ens ve a recordar... –i jo valoro molt, el posicionament de l'altre dia del Partit Popular a la Junta de Portaveus que deia que es parli aquí d'això. Valoro aquest debat perquè ens ve a recordar que Convergència i Unió depèn d'altres, i no pas per a governar, sinó per tapar la clara foscor dels seus escàndols.

Senyores i senyors del Partit Popular, davant de vostès em trec el barret en aquesta casa, un barret que no tinc, perquè vostès són una autèntica gota malaia per al Govern Pujol. Bé. Almenys el seu Grup està aconseguint que el consum de bicarbonat sigui elevat en el Grup de Convergència i Unió. (*Rialles.*) Però, compte, perquè el consum de bicarbonat pot ser un producte massa inflacionari que pot incrementar encara més la inflació que tenim desbocada. Però, en qualsevol cas, aquesta posició, que jo valoro, no deixa de ser, com ho diria jo?, un dallonses *interruptus*, perquè al final ja veurem en què queda tota aquesta història.

Bé. Nosaltres votarem afirmativament perquè volem saber si el Consorci, tant en l'època del conseller Alegre com del conseller Subirà, té l'olor de l'àcid sulfúric o del Chanel número 5. Tenim aquesta inquietud. (*Rialles.*) Volem saber-ho –ho dic i no em resisteixo a fer aquí una breu reflexió.

L'altre dia, en certa comissió que no dic, cert portaveu de la majoria ens deia a l'oposició: «Vostès tenen una mania patològica de denúncia i d'investigació de les coses, però realment la gent el que vol és eficàcia i el Govern dóna aquesta eficàcia.» Curiosa interpretació. Perdoni'n la metàfora, solament és una metàfora, eh?, no vull males interpretacions: posem per cas un enginyer industrial, un enginyer industrial com qualsevol altre no professional que és eficaç, però que és corrupte, obertament corrupte, contra els interessos i la imatge del Col·legi. Què ha de fer el Col·legi d'Enginyers? Almenys, posar mala cara; després, ja ho veurem.

Senyores i senyors, he llegit –la veritat és que no recordo ara qui ho ha dit– que s'ha fet un plantejament i és que si el conseller Subirà dimiteix, doncs, no hi hauria comissió d'investigació. Ai, no..., no. Recordo una cançó antiga que deia que *la mancha de la mora con otra verde se quita*. Doncs, no, al final és mentida. Però no, perquè la *mancha* d'aquesta móra no es pot treure de cap de les formes amb cap dimissió, perquè realment estem en dues variables: una, la dimissió –que jo me n'alegraria, evidentment–, i, una altra, la corrupció. Però són dos variables diferents d'un mateix polinomi: diríem que és una equació diofàntica una mica estranya.

De manera que els demano, amb una certa..., amb un cert sarcasme, doncs, alegria (*rialles*), el consum de bicarbonat és portar aquesta part de la cambra i el que vulgui votar i acompanyar-nos farà un bon servei a la causa de la transparència i de les finances del poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

(*Aplaudiments perllongats.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president; per començar aquesta intervenció no amb l'alegria que voldria el senyor López Bulla, perquè evidentment estem davant d'un cas greu, un cas greu que la Sindicatura de Comptes –amb les perles que després explicarem– va anar desgranant i que deixa al descobert tota una trama de corrupció, tota una trama que no té res a veure amb el que se'ns explicava abans, a l'hora de les preguntes al president, i que jo crec molt bé que Carod-Rovira ho ha dit claríssimament: que mentre que la societat civil treballa amb honradesa, amb esforç, que l'empresa vol estalviar recursos humans i fer les coses com Déu mana, la qüestió de la gestió pública ja són figues d'un altre paner.

I començaré per les conclusions, perquè les conclusions de la Sindicatura de Comptes ho deixen bastant clar. Diu: «No obstant això, en el període 91-95, alguna d'aquestes irregularitats, si se'n desprengués l'existència de dol, culpa o negligència, podrien ser constitutives de delictes i responsabilitat de diversa índole, com es constata als informes de fiscalització del Consorci emesos per la Subdirecció General del Control de la Intervenció General de la Generalitat per al període fiscalitzat 88-97 i en els informes de l'auditoria privada», etcètera; «les irregularitats detectades són més rellevants en el període 88-95, amb especial intensitat a partir del 91.» I assenyalava, la mateixa Sindicatura, l'esforç de regularització posterior d'aquestes infraccions clares a la normativa.

El que és rellevant de tot això és que cal assenyalar que la situació i la gravetat no tenien per què ser desconegudes dels responsables polítics, atès que els instruments de control –la Intervenció– i externs –les auditories– ja havien detectat les irregularitats.

«En el període 91-95 alguna d'aquestes irregularitats, si se'n desprengués l'existència», com diu l'Informe, «de dol, culpa o negligència, podrien ser constitutives de delictes i responsabilitat de diversa índole». I aquí hi ha un principi de dret, hi ha el principi de la subrogació. Només són possible dues situacions aquí: la conivència, deixar fer malgrat conèixer les irregularitats, o la desídia, no prestar atenció al control de l'Administració. Les dues crec jo sincerament i honestament que haurien de ser constitutives que el conseller demanés la dimissió, perquè entenem que tot el seguit de proves que aporta la Sindicatura són d'una rellevància exemplar: contractacions de servei, publicitat i consultories per import de centenars de milions sense autorització prèvia de la despesa, sense concurrència d'ofertes i al mateix temps a un grup reduït d'empreses; compra irregular d'articles de regal sense justificar i en condicions poc beneficioses per a l'ens per import de desenes de milions, també sense concurrència i a un grup reduït d'empreses; contractació irregular de l'anterior director del Consorci com a consultor per un import superior a 30 milions i sense practicar les retencions d'Hisenda

que van haver de ser pagades de forma addicional; arbitrarietat en els terminis de pagament als proveïdors; situacions poc aclarides en les inversions d'alguns centres de promoció turística, principalment el cas de París; manca de control i correcta imputació dels ingressos per tramitació de visats, com és el cas de Moscou.

Tenim, per exemple, que l'any 94 el president del Consell General del Consorci va signar un conveni amb la PGA European Tour per import de 175.000 lliures esterlines anuals durant quatre anys, i aquest conveni no havia estat autoritzat prèviament per la Comissió Executiva. A principis del 96 el president del Consell General va resoldre el conveni; no hi ha constància documental de l'acceptació de la rescissió del conveni. Les pòlisses de crèdit contractades han de ser signades sense l'acord previ del Govern de la Generalitat exigint per les lleis de pressupostos de 94 i 97; tampoc no van ser autoritzades pel Consell General, preceptiu segons els estatuts. Les subvencions de capital rebudes del DICT durant el període han estat superiors a les adquisicions d'immobilitzats. No s'ha tingut en compte l'aplicació de la regla de la prorrata en preparar les declaracions tributàries sobre l'IVA, que ha originat una contingència fiscal de difícil avaluació en el cas d'inspecció. El compte de romanents dels fons propis recull la part sobrant de les subvencions rebudes una vegada aplicades a l'estat dels ingressos i despeses les necessàries per fixar els resultats de tot l'exercici.

Fins al 94 totes les transferències rebudes es registraven com a ingressos de l'exercici, i des del 95 una part s'incorpora al fons patrimonial i ja no apareixen en el compte de resultats. El 91 es van utilitzar sistemes de pagament poc controlables, com, per exemple, l'emissió de talons al portador sense barrar i amb una única signatura. Durant els exercicis 89-94 el termini mitjà de pagament a molts proveïdors era proper a l'any mentre que un nombre reduït dels proveïdors eren pagats al comptat a seixanta dies. El senyor Alexandre Betoret va dimitir el 20 de desembre del 90 del seu càrrec del Consorci; després d'això, però, va continuar relacionat amb el Consorci realitzant estudis de mercat pels quals va facturar 78,2 milions de pessetes. En la revisió de les actes hem observat que la reunió ordinària del Consell General celebrada anualment s'aprova el pressupost de l'any i la liquidació del pressupost de l'exercici anterior, però no hi consten dades que fixin de forma inequívoca quins comptes i estats pressupostaris s'estan aprovant; no sabien què aprovaven.

El 1995 i el 96 es van classificar com a menys, despeses i pèrdues d'altres exercicis i imports creditors, incomplint el principi de la compensació. Durant els exercicis 91, 92, 94 i 95, segons els balanços presentats pel Consorci, els fons propis eren negatius; a partir del 96 aquesta situació ha estat regularitzada amb les transferències de la Generalitat.

El centre de Moscou té l'autorització per emetre visats mitjançant la connexió a un sistema informàtic anomenat Visatour; per a la prestació d'aquest servei, recapta cinc dòlars USA –quatre en temporada baixa–, els quals no són ingressats en cap compte restringit ni registrats comptablement, ja que són compensats amb despeses del mateix centre a Moscou; d'aquesta mane-

ra el Consorci incompleix de forma clara el principi de registre. Durant els exercicis s'han anat millorant els sistemes de control, però existeix, crec jo, en el temps, una clara voluntat d'opacitat, de no-intervenció, de no-interferència, de no voler assumir les responsabilitats per part d'aquesta Conselleria.

Ens sembla, doncs, des del nostre Grup Parlamentari..., i només he parlat d'uns quants casos quan n'hi ha moltíssims més, i la investigació només és feta fins al 95. Estem parlant d'uns casos gravíssims: tan greu és el fet que hagin existit com el fet que no s'hagi produït cap actuació per part de la Conselleria tendent a minimitzar aquests temes, a clarificar, a transparentar, al fet que la gent poguéssim entendre què és el que estava pensant la Generalitat quan va crear el Consorci de Turisme.

Per tant, des del nostre Grup Parlamentari, senyores i senyors diputats, donat la gravetat del cas, donat que la Sindicatura de Comptes deixa clar que hi han hagut irregularitats, que tenim sobradament i legítimament dret per pensar que hi ha hagut una voluntat de no-intervenció per part de la Conselleria, creiem que la seva responsabilitat hauria de ser la de dimitir, de presentar la dimissió, perquè crec que en aquest cas, com en altres casos, estem fent un flac favor –com ha dit el senyor López Bulla– a la democràcia i al país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera, del Grup Popular.

(Veus de fons.)

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa tot just tres anys, en concret el dia 9 de juny de 1998, el Grup Popular va presentar una proposició no de llei, que va ser aprovada per aquest Parlament, mitjançant la qual s'encomanava a la Sindicatura de Comptes un informe de fiscalització en relació amb el Consorci de Promoció Turística de Catalunya i de Turisme de Catalunya entre els anys 1988 i 1997, ambdós inclosos.

Avui, fa tot just una setmana, tres anys després, la Sindicatura de Comptes ha fet allò que aquest Parlament li va encomanar; la Sindicatura de Comptes ha fiscalitzat el Consorci de Promoció Turística de Catalunya i Turisme de Catalunya i ha arribat a la conclusió que han existit irregularitats administratives i que en el període 91-95 algunes d'aquestes irregularitats administratives poden ser constitutives de delictes, tal i com també ha posat de manifest l'auditoria portada a terme per Auditex i també per la Intervenció General de la Generalitat.

Per tant, senyores i senyors diputats, la Sindicatura de Comptes, que els recordo que és l'òrgan de fiscalització de què tots nosaltres ens hem dotat, ha detectat un seguit d'irregularitats, irregularitats de tot tipus, en la gestió i en l'administració del Consorci i de Turisme de Catalunya entre els anys 91 i 97.

La Sindicatura de Comptes ha posat al descobert un seguit d'irregularitats relacionades amb la legalitat, amb els comptes i amb la gestió desenvolupada pels responsables del Consorci entre els anys 91 i 95. No repetiré el reguitzell, de fet, que ja ha estat esmentat, sobretot per l'illustre diputat senyor Vigo, i que també han estat publicats a bastament pels diferents mitjans de comunicació en els darrers mesos.

Un cop analitzat amb profunditat l'Informe de la Sindicatura de Comptes, caldria preguntar-se si l'actual responsable del Departament ha actuat correctament. I nosaltres, sincerament, creiem que ha actuat tard, massa tard, i potser sense l'agilitat que el cas mereixia i que tots nosaltres hauríem desitjat. Però crec que és positiu –i ho recordava fa uns dies el senyor López Bulla– que el Govern de la Generalitat s'hagi personat com a part perjudicada en les diligències prèvies que es tramiten en el jutjat d'Instrucció número 11 de Barcelona; és positiu perquè constata una realitat inqüestionable.

I en aquest context, senyores i senyors diputats, no serà el nostre Grup qui qüestionï la utilitat de les comissions d'investigació; les comissions parlamentàries d'investigació són útils quan es tracta d'investigar aspectes que no estan clars o quan els membres d'aquest Parlament consideren que existeixen irregularitats que el Govern amaga, o quan ningú, ni tan sols la justícia, investiga. I sincerament, crec que no és aquest el cas.

Per tant, quina és la virtualitat de la comissió d'investigació que es demana en aquest cas quan la mateixa Sindicatura de Comptes ha investigat i ha arribat a la conclusió que sí que es van produir irregularitats? El nostre Grup vol –com el que més– esbrinar i depurar totes les responsabilitats que puguin derivar-se de la gestió irregular del Consorci de Turisme en el període 91-95; però volen més proves que sí que es van produir aquestes irregularitats després que el mateix Govern de la Generalitat s'hagi personat com a acusació contra aquells que van cometre tots els fets irregulars que relata l'Informe de la Sindicatura de Comptes?

Avui, el Grup socialista, el d'Esquerra Republicana i el d'Iniciativa per Catalunya - Verds demanen una comissió d'investigació que certament, senyores i senyors diputats, ha estat superada per l'Informe de la Sindicatura de Comptes, que ha fet –ho vull recordar– a instàncies d'aquest Parlament.

Al nostre Grup ens agradaria que alguns grups d'aquesta cambra no esgotessin tota la seva activitat de control del Govern en la presentació de sol·licituds de creació de comissions d'investigació sense cap altra voluntat que la de desgastar el Govern. Certament és legítim voler desgastar el Govern, però no ens acusem nosaltres, senyores i senyors diputats, de no voler donar-los un cop de mà en la seva estratègia.

Els ho recordo, perquè crec que és important: si avui tenim aquest Informe sobre la taula, aquest Informe de la Sindicatura de Comptes, és gràcies al Partit Popular de Catalunya. Aquesta, per tant, senyores i senyors diputats, Comissió que avui demana no té, des del nostre punt de vista, raó de ser. I no ho dic jo; si em permeten, utilitzaré el mateix argument que, fa uns dies, utilitzava el senyor Clofent, del Grup Socialista, per oposar-

se, en comissió, a la sol·licitud de compareixença que el nostre Grup va demanar, dijous passat, per tal que el conseller Subirà vingui a explicar-nos què pensa fer el Govern després d'aquest inqüestionable Informe de la Sindicatura de Comptes. I el senyor Clofent deia que, després de l'Informe de la Sindicatura, ja no calia que el conseller Subirà vingués perquè la Sindicatura havia posat al descobert totes les irregularitats de la gestió de Turisme de Catalunya.

I avui, mentre el senyor Maragall fa turisme –sembla que no li interessa gaire aquest tema–, el seu conseller en cap... (*remor de veus*), el seu conseller en cap a l'ombra, el conseller primer, deia –en concret, ho deia ahir– que no calia investigar perquè la Sindicatura de Comptes ja havia deixat molt clar què és el que havia passat al Consorci de Turisme de Catalunya i que, per tant, el conseller en cap a l'ombra canviava Comissió d'investigació per a assumptió de responsabilitats, com si aquest Parlament fos un mercat on es pot canviar una comissió per una dimissió i on es planteja una comissió d'investigació no pas per investigar sinó per desgastar el Govern de la Generalitat. I estem d'acord amb vostè, senyor Nadal: la Sindicatura de Comptes ha fet, a instàncies d'aquest Parlament, a instàncies del Grup Popular, la seva feina d'investigació i de fiscalització del Consorci de Turisme. Ara, els tribunals de justícia depuraran, també, les responsabilitats penals que puguin derivar-se d'aquest cas i el Parlament tindrà, també gràcies al Partit Popular de Catalunya, l'oportunitat de depurar, si escau, les responsabilitats polítiques que puguin derivar-se en funció de les explicacions que doni el conseller Subirà en la seva compareixença prevista per al proper 21 de juny, però també, senyores i senyors diputats, de les explicacions que haurà de donar propeperament, també a instàncies del Grup Popular, el conseller Alegre. Com veuen, no cal crear comissions d'investigació perquè els grups parlamentaris facin la seva tasca de control de l'acció del Govern.

Senyor president, el nostre Grup Parlamentari va decidir que, un cop entrés aquest Informe de la Sindicatura de Comptes al Parlament i tan sols conèixer el seu contingut, portaríem al Ple la discussió sobre la necessitat, o no, de crear aquesta Comissió d'investigació. Fa una setmana que tots els grups tenim l'Informe, i aquest, certament, és clar –és un Informe claríssim. Si la Sindicatura de Comptes hagués plantejat algun dubte o si en el contingut de l'Informe poguéssim concloure's que existeixen encara aspectes foscos, els puc assegurar que el nostre Grup donaria suport a aquesta proposta de resolució. Però, després de tres anys, tres anys d'investigació i de fiscalització per part de la Sindicatura de Comptes, avui tenim un Informe que és clar com l'aigua. Per tot això, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari no donarà suport a la creació d'aquesta Comissió d'investigació, que no faria més, senyores i senyors diputats, que reproduir les conclusions a les quals, després de tres anys, ha arribat la Sindicatura de Comptes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus i xiulets en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor Nadal, em demana la paraula per...?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per al·lusions i contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. El senyor Maragall és avui a Brussel·les a entrevistar-se amb el senyor Prodi, entre altres coses, per desmentir al senyor Arenas que trobava més virtuts d'home d'Estat en el senyor Mas que en el senyor Maragall.

Segon... (*remor de veus*), segon: el Partit Popular haurà instat la petició dels informes que sigui, però el Partit Popular, reiteradament, ha bloquejat i ha impedit la constitució d'aquesta i altres comissions d'investigació com en el cas Treball, on l'arribada de l'Informe de la Sindicatura de Comptes és a una velocitat perfectament describable.

I, finalment, senyor president, els grups que sol·liciten la creació d'aquesta Comissió d'investigació, ho fan no pas per aprofundir més en la investigació de fets provats i reconeguts, sinó per establir aquelles responsabilitats polítiques que no s'han ni establert, ni assumit, i, amb el seu vot, el Partit Popular es fa còmplice d'aquesta situació. (*Aplaudiments*)

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí; moltes gràcies, senyor president. En tot cas, per recordar al senyor Nadal que la primera obligació d'un diputat del Parlament de Catalunya és assistir a les sessions del Parlament de Catalunya. Crec que és una mostra de respecte pel poble de Catalunya. I, en tot cas, senyor Nadal, li recordo que, si avui podem tenir l'oportunitat de discutir la creació d'aquesta Comissió, també és gràcies al Partit Popular.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, ara, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intervenir a l'alçada d'aquest debat em facilita enormement la tasca, malgrat que, en canvi, el guió inicial que m'havia estudiat... Senyors del Partit Popular, han vist per dues vegades, ja, l'any 98 i l'any 99, la sol·licitud de dues comissions d'investigació. Vostès no negaven res; senzillament deien: «Per poder-nos pro-

nunciar, necessitem dades.» A la primera ocasió voten en contra i diuen: «Demanarem» –com així han dit– «que la Sindicatura hi intervingui» –per tant, es fiscalitza des del 88 fins al 97–, quan el nostre Grup, junt amb els altres, l'any 99 –tornem a insistir-hi–, fruit que ha desaparegut la documentació –recordin-ho bé..., vostès anuncien que s'abstenen i que no es pronunciaran fins que hi hagi l'Informe de la Sindicatura. Si en el fons hi havia, per part de vostès, l'intent que la Comissió d'investigació no servís per judicialitzar el Parlament..., tenia un cert sentit. Però, en aquests moments, el procés judicial està en marxa i el que podíem entendre per part de la Sindicatura també està clos. En aquests moments, les conclusions jurídiques, jurídicoadministratives, estan fixades; el que no està determinat en aquest moment són les responsabilitats polítiques que deriven –i moltes– de l'estudi detallat de tot plegat. Per tant, vostès tenen tot el dret de votar el que els sembla, vostès –faltaria més!, no sóc jo que els ho puc negar– tenen el dret de recolzar el Govern que els sembli, però no confonguéssim el dret i la necessitat de la governabilitat amb atorgar impunitats; no confonguéssim això amb atorgar impunitats.

Jo crec que en aquests moments estem en condicions de dir que en aquests moments no dirimir les responsabilitats polítiques, que hi són i molt greus, com intentaré demostrar a continuació, a vostès, els posa en una situació d'encobriment d'uns fets, senyor Sirera, senyors del Partit Popular, que no són nous, que apareixen en aquest Parlament pels volts de l'any 96, fruit que un diputat d'aquesta cambra, el senyor Novella, d'Iniciativa per Catalunya, té accés a unes auditories, fetes els anys 91, 92, 93, 94 i 95, que relaten els fets, fil per randa, que ara ratifica, que ara ratifica la Sindicatura. Però, escolti'm: de l'any 90 a l'any 2001, han passat onze anys, onze anys! Per tant, el que deia el molt honorable president de la Generalitat en la resposta a les preguntes: «Actuem ràpidament!», no és veritat; és rotundament fals, rotundament fals.

El senyor Subirà podria dir: «Home! Jo he acabat portant això al jutge.» Home, escolti'm!: vostè ha tingut altres oportunitats i millors oportunitats, i no haver faltat a la paraula d'aquesta cambra, també, senyor Subirà. Vostè va començar bé la legislatura quan el meu Grup s'assabenta que en una reunió amb empresaris del sector turístic els representants del seu Departament anuncien que estan pensant a portar els anteriors gestors als tribunals. D'entrada, ens va sobtar. D'on ve això? Ho vam arribar a escatir: quan vam poder llegir les auditories, una d'elles feia referència a l'informe de la Societat d'Advocats Jané i Solà, que vostès els van sol·licitar un dictamen perquè tipifiqués aquelles irregularitats detectades en les auditories, i els diuen, sense cap mena de dubte: «Aquí existeix delictes; vagin al jutge!». Vostès diuen: «Caram! Quin problema!» Què fan?: «Senyor auditor, digui'ns a veure com ho podríem arreglar. Anant a la Sindicatura no en tindríem prou?» I els diu en Jané i Solà: «Em ratifico en la literalitat del meu informe; ara, si vostès van, mentrestant, a la Sindicatura, com que no perjudiquen judicialment el tema, vagin-hi.» I vostè ve aquí, en l'última interpel·lació, i ens diu: «Tinc l'Informe de la Sindicatura; no per altre motiu que, com que sóc part, l'he rebut perquè pugui

fer alegacions.» I jo els dic: «Primer: que, quan vostès l'hagin tingut i llegit, jo aniré al Jutjat.» No ha esperat, no ha esperat.

Ha tingut una oportunitat de demostrar que vostè tampoc encobria res. Amb la seva actitud, senyor Subirà, jo estic en condicions d'afirmar que tot apunta que vostè ha estat una peça més en un procés que ha permès que allò que la mateixa Administració ha fet bé, que és auditar a partir de l'any 90 i detectar les irregularitats, fins a l'any 2001, no arribem a conclusions. I, a partir de l'any 2001, encara gosem dir que no hi ha responsabilitats polítiques? Com és possible que s'ho hagi anat arrossegant durant onze anys? Tant poder tenia el senyor Cogul? Era un instrument? Què ens diu l'auditoria? Què ens diu la Sindicatura de Comptes? Que en el Consorci no ha existit mai una irregularitat. Des de la seva constitució, la norma és la irregularitat, des de l'any 88 fins a l'última data auditada. La irregularitat. A quina conclusió ens porta això, senyor Subirà? Que, en muntar el Consorci, vostès no muntaven un organisme a favor i al servei del sector per millor gestionar els interessos, sinó que muntaven un «xiringuito» que els donava impunitat perquè ha estat una constant d'irregularitats i d'usos fraudulents dels recursos públics, aquest Consorci! I vostès ho coneixien. Ara bé: si no hagués estat consorci i hagués estat organisme de la Generalitat, quan hi ha hagut conflicte –que hi ha estat– entre els auditors, la intervenció de la Generalitat i el Consorci, hauria hagut d'anar a parar, d'acord amb la Llei, a la taula del Consell Executiu i s'haurien hagut de mullar, i no ho han hagut de fer perquè, com que era Consorci, no calia –era un altre tràmit.

Per tant, en aquests moments, senyores i senyors diputats, l'existència d'actuacions irregulars és irrefutable –ho ha dit tothom–, perquè, és clar, enmig d'aquest procés, quan aquí sol·licitem comissions d'investigació i ens diuen «no», no ens queda altre remei que anar al fiscal. Diversos grups van anar al fiscal, i el fiscal ha elevat les conclusions al jutge, i el jutge està instruint, i, tot sovint, la premsa ens obsequia amb nous relats, amb nous episodis d'aquesta trama a l'entorn del Consorci, que ja s'ha creuat amb l'anterior trama de finançament irregular que es produeix a través dels fons d'ocupació –ja apareixen les mateixes persones a les dues bandes. En aquests moments algú s'atreveix a dir que no hi ha hagut finançament irregular de partits polítics de diners que han sortit del Consorci? Algú s'atreveix a dir-ho? Això s'ha fet només perquè hi ha un director del Consorci que actua amb deslleialtat respecte a qui els ha triat, respecte a qui l'ha nomenat? O era necessària la complicitat, per activa o per passiva, dels que governaven aquesta Institució?

En aquests moments, senyor president, senyores i senyors diputats, la nostra obligació respecte al poble de Catalunya és arribar fins al final, no dirimir les responsabilitats penals, que sí que n'hi ha –ja ho farà el jutge. Tenim l'obligació d'arribar al fons de les responsabilitats polítiques, i vostès no poden dir –ningú ho pot dir– que, al cap d'uns anys d'haver mantingut tapat, o a ralenti, aquest tema, han actuat amb diligència i amb cap mena d'interès.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies. (*Aplaudiments.*)

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Fernández i Teixidó.

Té la paraula i les expectatives, pel que es veu.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Expectatives que –lamento avançar-ho– defraudaré. (*Veus d'«Oh!»*) Per una vegada, els defraudaré, i els defraudaré pel següent, perquè jo tenia, senyores diputades i senyors diputats, la percepció que del que discutíem aquí aquesta tarda, era el següent: constituïm, o no, una comissió d'investigació. Això és el que venim a discutir. I un, que, home, doncs, ingenu no ho és, a aquestes alçades de la pel·lícula, tenia la percepció que sentiríem arguments que donessin peu a justificar la constitució d'una comissió d'investigació. I vostès, legítimament, l'oposició, legítimament, no ha vingut a fer això aquí. No. (*Remor de veus.*)

Per això, els defraudo. Jo els pregaré que vostès... Escoltin: els defraudaré per una qüestió, perquè jo no vinc aquí a tenir un debat dur amb vostès respecte a si sí o si no, sinó proposar la manera com nosaltres veiem les coses perquè vostès, si més no, puguin reflexionar, malgrat la dificultat, malgrat la dificultat. (*Remor de veus.*) Escoltin, escoltin: malgrat la dificultat. El que els vull dir és que vostès saben perfectament que nosaltres podíem tenir una actitud que no hem tingut i que mai ha caracteritzat al Grup Parlamentari de la majoria –i els portaveus amb experiència, com alguns dels presents, ho saben–; nosaltres hem tingut la voluntat política i el coratge polític de portar aquest tema aquí. De portar aquest tema al Ple (*remor de veus*), que, home, perdonin, perdonin... Serà molt difícil això, senyor president, si vostè...

El president

Sí; a veure: prego un esforç de silenci, si us plau, per seguir amb atenció el que se'ns diu.

El Sr. Fernández i Teixidó

Nosaltres hem volgut presentar aquest tema aquí perquè vostès puguin discutir clarament, acceptant el debat, sobre si convé o no convé la constitució d'una comissió d'investigació. I teníem la percepció i seguim tenint la percepció que el debat, pròpiament, dels continguts de l'Informe de la Sindicatura..., els haurem de resoldre, si més no, a la Comissió. Però vostès ja ho prejutgen, això. Vostès, que tracten de donar lliçons de democràcia a tothom, ja prejutgen el contingut del que aquí venim a fer, i ens diuen: «Passi el que passi, vostès han d'aprovar una comissió d'investigació.» I nosaltres els diem: «Escoltin: l'Informe que ve de la Sindicatura de Comptes no és un informe d'una ordre parlamentària d'aquesta Cambra? Sí o no? Ens mereix, o no, respecte l'Informe de la Sindicatura de Comptes i vostès volen discutir això a la Comissió pròpiament dita? Sí o no?» I vostès han de contestar al respecte.

Vostès diuen una altra cosa: vostès vénen a fer aquí una cosa que jo comprenc perfectament però que ja enten-

dran que no comparteixi, malgrat alguna que altra expressió. Vostès vénen aquí –i tenen l'obligació, segurament, de fer-ho– a desgastar el Govern, i tenen l'obligació de fer-ho, però... (*Remor de veus.*) No, no: vostès vénen aquí a desgastar el Govern i nosaltres ja ho entenem, però vostès han d'entendre, també, que no compartim, que no compartim aquest desig de desgastar el Govern. Vostès prejutgen quina és la situació, parlen d'una comissió de constitució, passen de la Sindicatura de Comptes i s'omplen la boca de responsabilitats polítiques d'un home, d'un conseller, que el que li diuen és que sí que ha actuat, però que ha actuat tard, en la millor de les interpretacions, en la més benèvola de les interpretacions.

Senyor diputat, escolti: amb la més benèvola de les interpretacions, quin és el moll de l'os del debat? Anem a veure si podem discutir-ho, senyories? No s'excitin; anem a veure si podem discutir-ho? Tenim un Informe de la intervenció i un Informe de la Sindicatura de Comptes, i, aquest Informe de la Sindicatura de Comptes, els proposem que el discutim a la Comissió de la Sindicatura de Comptes. Vostès diuen: «No; és insuficient això. No n'hi ha prou amb això perquè volem que vostès s'expliquin respecte a les responsabilitats polítiques, i nosaltres varem votar en la darrera Comissió d'Indústria la presència del conseller perquè doni explicacions polítiques i avalui les responsabilitats polítiques en un altre òrgan parlamentari, la Comissió d'Indústria. Sorprenentment, sorprenentment, el Partit Socialistes de Catalunya vota en contra de la presència del conseller Subirà, amb molta més coherència... (*Remor de veus.*)

No em deixaran parlar!

El president

Senyors diputats, els prego, de debò, que estiguin... No; que no obrin diàleg amb l'orador, eh? De debò. Em sembla que és el que correspon.

Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyores i senyors diputats, tenen la meua paraula que la darrera cosa que vull establir amb vostès és un diàleg sobre la base de la provocació. Els he dit justament el contrari, els he dit que, a la Comissió d'Indústria, quan el Partit Popular va fer un plantejament de compareixença del conseller, nosaltres vam entendre que era justament –i aquest va ser el debat a la Comissió– perquè es pogués avaluar la responsabilitat política del conseller. I, en coherència, el senyor López Bulla votava a favor d'aquesta compareixença del conseller juntament amb Convergència i Unió i juntament amb el Partit Popular –en coherència amb aquesta posició. Actitud i intervenció del senyor Clofent. Escoltin: el que hi diu la Sindicatura està molt i molt clar. Què ha de venir a fer aquí el conseller? Senyor diputat, ha de donar explicacions polítiques del que, veritablement, a vostès, els interessa. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats, els prego, de debò, que no interrompin l'orador. Els ho prego.

El Sr. Fernández i Teixidó

Hem tingut l'Informe de la intervenció, hem tingut l'Informe de la Sindicatura de Comptes, hem obert el debat polític a la Comissió d'Indústria, hem tingut un debat previ –que vam tenir en aquesta cambra, i jo no els tornaré a cansar amb els arguments que varem emprar– perquè vostès consideressin quina era la nostra posició política. Volem la transparència, volem el debat, estem disposats a tenir aquest debat; demanem la compareixença del conseller, avaluarem responsabilitats i vostès diuen que no cal que a la Comissió d'Indústria vingui el conseller. És coherent o no és coherent, això? Jo entenc que no és coherent. Els diré més: vostès diuen que hem tingut una actitud tova respecte al plantejament per part del Govern respecte a aquesta qüestió. Creuen, vostès, que és una actitud tova que el Govern es personi veritablement en una causa d'aquestes característiques, que estiguem disposats a arribar fins al final de la qüestió, buscant les implicacions? Hi ha voluntat del Govern? Sí o no? Vostès pretenen una altra cosa; jo ho entenc, però ja entenen, vostès, que no ho comparteix el Grup de la majoria: vostès volen castigar el conseller i desgastar la majoria. Vostès entenen que, les comissions d'aquestes característiques, els serveixen aquí i pertot arreu. És normal, és normal: el que vostès fan aquí ho fa tots els grups de l'oposició en tots els parlaments que es coneixin –normal.

Un argument més: vostès diuen que aposten per investigar; ho he sentit dir: «Volem anar fins al fons de les coses». Hem admès que l'Informe de la Sindicatura va fins al fons de les coses. Estan disposats a discutir aquest Informe? Sí o no? Discutirem a la Comissió? Sí o no? Donem per vàlid l'argument que ens presenta la Comissió, la Sindicatura? Sí o no? Això és el que hem de discutir.

Els diré una última cosa que voldria, abans de fer el pronunciament: si el Partit Popular entén que la presència a la Comissió d'Indústria de l'exconseller Alegre pot portar més claredat, pot donar més dades, pot aprofundir en el coneixement de les coses, amb l'aposta que aquest Grup Parlamentari fa per la transparència, per la claredat i per la veritat, el conseller vindrà i tenen vostès la garantia que ho farem. (*Remor de veus i xiulets en un sector de l'hemicicle.*)

Això, això, algun diputat... (*Remor de veus.*) Això, algun diputat, senyor Sirera, pensa que és un mercat persa. El mercat persa és una altra cosa, el mercat persa és la retòrica, la pirotècnia, el color –això és el mercat persa. Que nosaltres donem suport al Partit Popular en la seva petició que el senyor Alegre vingui a la Comissió forma part dels hàbits més normals en les naturales democràtiques dels parlaments –i al que nosaltres donem amb satisfacció..., perquè vostès i nosaltres arribem fins al final de la qüestió.

No cal que els digui, després de la meua intervenció, que votarem en contra de la Constitució d'aquesta Comissió. (*Remor de veus.*) Però una darrera qüestió, una darrera qüestió: joestic segur que de la seva seriositat, de la seva coherència i del rigor amb el qual plantegen aquesta qüestió, vostès no ens sorprendran, com acostuma a ser bastant constant, dintre de dos mesos, quan

això ho hàgim discutit a la Comissió i quan vostès tinguin claredat del que ha passat, dintre de dos mesos, de quatre mesos o de sis mesos, amb peticions constants, una i altra vegada, com ja coneixem, per part de l'oposició, de constitucions de noves comissions. Espero que tindran la delicadesa i l'elegància de no fer-ho, una vegada, el debat, el tinguem; espero que vostès no ens faran passar pel tràngol de discutir, una, dues, tres, quatre vegades, la Comissió. Estic convençut que així serà. *(Remor de veus)*

Però sospito, senyor Nadal, pel to de la seva intervenció, que confirma plenament la meua intuïció i les meves paraules aquí. Vostès no vénen aquí a saber la veritat, vostès vénen a desgastar el Govern i avui, estimats amics de l'oposició, no ho han aconseguit.

Moltes gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Senyor López Bulla, em demana la paraula per...?

El Sr. López Bulla

Sí, per al·lusions i contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. López Bulla

Gràcies. Per al·lusions, perquè el senyor Fernández i Teixidó deia que jo havia votat en coherència, amb la meua coherència, no amb la coherència consorciada entre la família comuna de Convergència i Unió i el Partit Popular; amb la meua i amb el que dic sempre.

Per contradiccions. No es pot dir que ha estat gràcies a vostès que s'ha portat això, quan el meu Grup, en l'anterior legislatura, va destapar el cas; quan un servidor, amb el senyor Ribó, en aquesta legislatura, portem això als jutjats; quan un servidor en solitari es presenta al Consorci a investigar, i quan nosaltres, evidentment, el que fem és una lectura del que diu la Sindicatura. Per tant, m'atreveixo a sospitar que, si no és perquè, en part, el meu Grup –dic «en part»– destapa això, avui no estaríem aquí, perquè no veig l'interès del molt honorable conseller Subirà a destapar el seu perfum.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies. Senyor Clofent...

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Per al·lusions i contradiccions. Senyor Fernández i Teixidó, el meu Grup va tenir l'agilitat durant la Comissió darrera d'intuir que, darrere d'una de les sol·licituds de compareixença, probablement, hi havia, ja, anticipar-se en aquest debat perquè allà no ens en van informar, allà no ens van dir:

«Demanarem la compareixença per escatir el tema». No, no; era una més. I nosaltres ens vam témer que acabaria passant el que ha passat.

Ara bé: més enllà d'aclarir aquest tema, senyor Fernández i Teixidó, vostè diu seriosament que el desgast del Govern per les irregularitats és culpa de l'oposició? Vostè creu, algú s'ho pot creure...? Nosaltres tenim alguna culpa del nomenament del senyor Cogul? En cap de les irregularitats detectades, que vostès durant onze anys ho hagin estat aguantant i no hagin resolt res, és culpa de l'oposició? Escoltin: continuïn així, que el Govern es desgasta sol, i moltes gràcies a vostè, també.

(Remor de veus.)

El president

El senyor Fernández i Teixidó em demana la paraula per...?

El Sr. Fernández i Teixidó

Per contradiccions, senyor president.

El president

Molt bé. Té la paraula. Un minut.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor Clofent –ho he dit bé: «Clofent»–, crec que l'última cosa que vostè hauria de dir aquí és que nosaltres ens desgastem sols. Cregui'm que, després d'algunes de les coses que hem sentit dir al seu portaveu parlamentari i al Grup Socialista al Ple passat i a aquest Ple..., és que nosaltres ens desgastem sols. De veritat, facin-s'ho mirar –qui té el desgast, obrint la boca com l'obren. Però jo no plantejo...

(Remor de veus.)

El president

Prego silenci, si us plau! Prego silenci, prego silenci! *(Pausa.)*

Senyores i senyors diputats, de debò, els prego que guardin silenci!

El Sr. Fernández i Teixidó

Estic convençuts que vostès tenen la capacitat per admetre que, si parlen del desgast, en termes generals, del Govern podran admetre que aquest modest diputat parli de la capacitat de desgast de l'oposició en els mateixos termes.

Dit això, senyor Clofent, del que estem parlant és d'una qüestió de mètode; ni tan sols hem arribat a parlar dels continguts. Jo li parlo de mètode...

El president

Senyor diputat, se li estan acabant els segons. *(Remor de veus i rialles.)*

El Sr. Fernández i Teixidó

Quan jo li parlo d'una qüestió de mètode, senyor Clofent –i vostè té l'habilitat parlamentària per entendre-ho–, vull dir que, quan parlem del desgast i de l'intent, des del meu punt de vista, frustrat, és per l'eina i l'instrument que vostès agafen en aquest Ple. No parlem dels continguts; dels continguts, en parlarem a la Comissió...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández i Teixidó

D'acord. Gràcies, senyor president.

(*Xiulets.*)

El president

Gràcies.

I ara passem a la votació del debat que hem tingut.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Control del compliment de la Moció 25/VI del Parlament de Catalunya, sobre la protecció mediambiental d'espais naturals, especialment pel que fa a la construcció de camps de golf (tram. 340-00026/06)

El següent punt de l'ordre del dia, el novè, és el control del compliment de la Moció 25/VI del Parlament de Catalunya, sobre la protecció mediambiental d'espais naturals, especialment pel que fa a la construcció de camps de golf. Té la paraula, per fixar el seu posicionament, la il·lustre diputada senyora Bet Font. (*Remor de veus. Pausa.*) Un segon, senyora diputada, sí. (*Pausa.*) Té la paraula, senyora diputada.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui és un dia especial, perquè per primera vegada es fa un control de compliment d'una moció en el Ple d'aquest Parlament. I no és pas precisament que això sigui un motiu d'alegria, ni molt menys, d'haver de posar en evidència que per part del Govern de la Generalitat, i en concret d'una conselleria, com és la de Medi Ambient, s'ha incomplert un acord d'aquest Parlament (*persisteix la remor de veus*), però almenys consola...

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyora diputada. Esperem que es guardi silenci i que la puguem escoltar atentament. (*Pausa.*) Gràcies, pot prosseguir.

La Sra. Font i Montanyà

Deia que estem posant en evidència que hi ha hagut un incompliment per part del Govern, que això dol, però alhora ens consola el fet de pensar que avui el que estem intentant és que es reconegui que hi ha hagut aquest incompliment, cosa que no passa moltes altres vegades, en què per part del Govern es fa cas omís dels mandats d'aquest Parlament, ja sigui amb mandats que vinguin de les comissions o del Ple, o que no responen correctament o en els terminis establerts a les preguntes que els diputats i diputades adrecem al Govern.

Avui, com deia, posem en evidència que el conseller de Medi Ambient ha incomplert una resolució del juny de l'any passat que deia que en el termini de cinc mesos s'havia de presentar el pla director de camps de golf. Aquesta proposta quedava recollida en una moció que havia presentat el Grup d'Esquerra Republicana, en la qual, a través d'una esmena d'Iniciativa per Catalunya - Verds, es va incorporar aquest punt. A hores d'ara el més calent és a l'aigüera, i de fet per nosaltres és un element molt important el com s'ha arribat aquí.

Des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, aquesta proposta de la importància d'elaborar un pla director de camps de golf ja s'iniciava l'any 95, quan el diputat senyor Jordi Guillot signava una proposició no de llei en la qual ja demanava un pla director de camps de golf, que evidentment va ser rebutjada. L'any 98, el senyor Boada feia una interpellació on posava en evidència les irregularitats i el buit legal existent quant a les concessions d'aigua i els cànons en els camps de golf, i el conseller Macias deia que aquí no passava res. Mentrestant, continuaven proliferant els camps de golf i els *pitch and putt*. Ja en aquesta legislatura ha estat quan, des d'Iniciativa per Catalunya - Verds, vàrem presentar una proposició no de llei en la qual ja demanàvem que es fes un pla director de camps de golf, però en aquell moment no vàrem –el primer cop que la vàrem presentar– concretar terminis, i després, quan ja es va haver aprovat, ens vàrem adonar que això havia estat un error per part nostra, perquè ja sospitàvem que per part del Govern no hi havia cap interès a elaborar aquest pla director de camps de golf. I va ser arran d'això que aprofitant, com deia, la Moció d'Esquerra Republicana vàrem insistir a posar-hi una data. I la data es va posar: el juny de l'any passat es va dir que hi havien cinc mesos per redactar aquest pla director, un pla director molt important. No s'ha fet. En aquests moments ja gairebé fa un any i encara no el tenim.

Què ha passat? Doncs, que el Govern ha passat de fer la feina. Potser hi ha treballat una mica –no diem pas que no–; probablement s'ha adonat que les coses no estaven tan bé com ens volien fer creure els consellers quan intervenien per parlar d'aquests temes. Nosaltres ja ho havíem posat en evidència, que hi havien problemes amb relació a les concessions que es feien per als camps de golf.

Per tant, no es tracta, per part nostra, creiem que no es tracta d'un incompliment d'una moció insignificant, si és que podem considerar que hi ha alguna moció que ho sigui –creiem que no–, però aquí, en aquest cas, creiem que el que planteja és molt important i molt neces-

sari, perquè es tracta d'elaborar un pla director que estableixi els estàndards de qualitat per al disseny i la gestió dels camps de golf amb uns criteris de sostenibilitat i amb la participació dels agents implicats; això és el que diu aquella Moció que vàrem aprovar fa un any. I tot això és imprescindible fer-ho perquè els camps de golf que estan proliferant estan provocant pèrdua de nombroses àrees agrícoles i forestals, estan provocant que es malgasti un recurs escàs com és l'aigua... Hem de tenir en compte que, per exemple, un camp de golf de divuit forats consumeix al dia l'equivalent d'aigua a una població de 8.500 habitants, i no és pas que aquí a Catalunya durant tot l'any ens sobri l'aigua. Està molt bé el golf tal com estan dissenyats en aquests moments els camps de golf en els països nòrdics, amb la seva climatologia, però aquí tenim una altra realitat. A més a més, hi han altres aspectes a remarcar: perquè la gespa estigui en les condicions en què està, utilitzen fertilitzants, utilitzen pesticides i plaguicides que acaben anant a parar als aqüífers.

Bé, per tot això és pel que nosaltres considerem imprescindible que es reguli com han de ser els camps de golf, on podem posar-ne i on no..., perquè potser hem d'arribar a aquesta conclusió: que no a tot arreu hi pot haver un camp de golf. I nosaltres creiem que això –per això ja ho demanàvem en aquella Moció, en aquella esmena que vàrem demanar que s'hi incorporés– s'ha de fer al més aviat possible, perquè ja han passat massa anys des que es va posar en evidència que els camps de golf portaven determinats problemes; els deia que des de l'any 95 que nosaltres hi venim insistint. I, per tant, creiem que estem davant d'un clar incompliment d'una moció aprovada per aquest Parlament; el conseller de Medi Ambient, a més de no respondre quan toca les preguntes, a més d'incomplir les seves mateixes lleis..., per exemple, doncs, ara, en la intervenció anterior, en una de les intervencions anteriors, es posava en evidència que determinats punts que recull la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua no s'estan complint; tampoc algunes de residus.

En aquest cas, doncs, es permet el luxe de saltar-se les obligacions que el Parlament li exigeix. Aquest pla director de camps de golf, que havia d'estar fet en cinc mesos, ha passat gairebé un any i el conseller ni tan sols ha entrat a registre una sol·licitud de pròrroga, que ho hauria pogut fer per Reglament. Si no hi havia temps material per fer-ho, doncs, es podia haver posat en contacte amb els diputats o entrar-ho a registre, per tal de demanar aquesta pròrroga que deia. Això demostra la poca importància que es dona des del Govern, en concret des del conseller Felip Puig, als acords del Parlament.

El conseller Puig està obrint diversos rànquings: el d'intentar imposar un mapa edic que va ser rebutjat pel Parlament, el de posar-se malalt en una important votació en el Consejo Nacional del Agua amb relació al Plan hidrológico nacional, i ara a ser el primer conseller que protagonitza un control de compliment; un control de compliment per un incompliment, que per nosaltres és molt evident, d'una moció tan important com aquesta, de regular i planificar la implantació de camps de golf a Catalunya. Nosaltres demanem al Par-

lament que es manifesti, que es pronunciï sobre aquesta existència d'aquest incompliment, que per nosaltres és evidentíssim, eh?

Esperem, a més a més, que això pugui servir d'avís..., no és que vulguem tenir massa esperances, però, si més no, intentar pensar que potser servirà d'avís que no es repeteixin aquests incompliments, aquestes negligències, en altres resolucions que tenim pendants, que també hi tenim terminis –i voldria posar d'exemple una que ha de regular, per exemple, les estacions d'esquí al Pirineu–, perquè creiem que és important que, si el Parlament pren uns acords, si el Parlament insta el Govern a fer unes determinades actuacions, el Govern ho ha de fer, i en aquest cas, que estem davant d'una necessitat important per al país, com és la del pla director dels camps de golf.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Font. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Rídao.

El Sr. Rídao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar també aquesta intervenció ressaltant, com feia la senyora Bet Font, la transcendència d'aquest tràmit parlamentari, perquè no és que sigui ben bé la primera vegada que aquest Ple del Parlament veu un control de compliment, però de fet és una iniciativa bastant poc habitual, i almenys en aquesta legislatura sí, efectivament, no se n'havia substanciat cap.

De fet, aquesta és una iniciativa que, com que en el nostre Estatut interior i en el Reglament del Parlament no es permet una exigència de responsabilitats individuals a cap membre del Govern, de fet l'exigència del compliment o no d'una moció ho és, de fet, i, per tant, des d'aquest punt de vista, aquest control de compliment sí que té la significació, el valor polític de ser una exigència o de voler ser una exigència de responsabilitats directa, en aquest cas, del conseller Puig.

Aquesta és una moció que, a més a més, té un any pràcticament de vida, una moció d'Esquerra Republicana que es va adoptar el mes de juny i que, per desgràcia, en aquest moment en què estem discutint si les relacions entre el Parlament i el Govern són les que han de ser, si el Govern atén puntualment i de forma diligent i amb el zel necessari aquelles resolucions i mandats que emanen d'aquesta cambra, aquesta és segurament el paradigma d'aquelles resolucions o mocions que no es compleixen i, per tant, de com no s'han de fer les coses.

La senyora Bet Font s'ha referit a un punt singularment, del qual ella va fer també especial esment durant la discussió de la Moció, ara fa un any –de fet, era una aportació important del seu Grup Parlamentari pel que fa a la necessitat d'aprovar aquell pla director sobre els camps de golf–, i jo em referiré també, però m'hi referiré molt especialment, a la resta de punts extrems que contenia aquella Moció des d'una perspectiva territorial

i, sobretot, pel que fa al fet que va impulsar, de fet, aquella interpellació i Moció subsegüent, com és la problemàtica derivada de la construcció o instal·lació d'un camp de golf a l'espai de Torrebonica i Can Bonvilà, a Terrassa, al Vallès Occidental.

Pel que fa al primer punt de la Moció, la promoció de la protecció activa de la via verda entre Sant Llorenç de Munt i Collserola, de fet, és una evidència ben palmària que el Govern en aquest sentit no ha tramitat ni ha impulsat cap mesura que garanteixi la seva protecció. Si parlem específicament de l'espai delimitat per Torrebonica i Can Bonvilà, al qual es referia a la Moció, pràcticament –de fet, només existeix una petita àrea qualificada d'equipament que està al costat del sanatori, pels que ho coneixen– en la seva totalitat és sòl no urbanitzable; per tant, el golf no pot ser una excusa per garantir la seva protecció, més aviat tot el contrari, si llegim els documents que la mateixa Agència Catalana de l'Aigua ha sotmès a informació pública, per dues vegades, l'abril de l'any 2000 i el setembre del mateix any, on el promotor i «la Caixa» expressen la seva voluntat d'urbanitzar el seu voltant. I em remeto, en aquest cas, al mateix document d'opció de compra que van signar tant el promotor com «la Caixa», on ambdues parts es comprometen a promoure el canvi d'usos de la porció de terreny qualificat en l'actualitat com a equipaments pel de sòl urbanitzable amb un aprofitament residencial, i aquesta és una evidència que encara ara hi ha una amenaça clara d'urbanitzar Torrebonica.

Pel que fa a les cessions de terrenys per part del Reial Club de Golf del Prat, ja vam veure fa poques setmanes, amb la compareixença no només del conseller de Política Territorial i el de Medi Ambient, sinó dels mateixos promotors del camp de golf, que les cessions són purament marginals –es limiten a torrents, a rieres, a boscos amb fort pendent– i que a més estan localitzades a la perifèria.

De fet, si es llegeix amb atenció també el projecte urbanístic que està a informació pública, i, per tant, al qual hem tingut accés, es veu també que tot el perímetre de l'àmbit del camp de golf es tanca amb una xarxa de dos metres d'alçada, per tant, la permeabilitat d'aquest territori és pràcticament nul·la, per tant, poc connector o poc corredor biològic es pot despendre del que avui ja és l'aprofitament privatiu d'un espai delimitat per les mateixes tanques. Però segurament el més rellevant són les conclusions del propi informe tècnic que al seu dia va fer, elaborar el mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en què s'afirmava de forma clara i rotunda, encara que això no hagués estat considerat per la resta de departaments que intervingen, clarament, que la construcció del camp de golf produiria una pèrdua molt important de sòl agrícola i tindria una negativa incidència en la conservació dels alts valors naturals i paisatgístics que incorpora aquella zona.

Pel que fa al segon punt de la Moció, que és la protecció de l'aqüífer de Torrebonica, doncs bé, en aquest cas el Govern hauria, en la nostra opinió, d'haver delimitat un perímetre de protecció per tal de garantir la qualitat química i biològica de les aigües que s'obtenen en aquella zona, de conformitat amb el que estableix la

mateixa Llei estatal d'aigües a l'article 54.3. Fins ara l'argument del Govern en diferents respostes parlamentàries ha estat que les mesures adoptades en la concessió el mes de gener del 2001 ja garanteixen el control i la qualitat de l'aqüífer, però en realitat les mesures proposades l'únic que fan és establir una xarxa de control que servirà per detectar o afirmar un principi que és bàsic en hidrogeologia, és a dir, que l'aqüífer finalment es contaminarà i, per tant, per a l'únic que serveix aquest dispositiu és per constatar el propi error i fer el diagnòstic del problema.

Malgrat també nombroses demandes des de les entitats –per exemple, l'Avenc–, des de diferents entitats i grups polítics que hi han fet alegacions, el Govern, en concret, no s'ha dignat ni tan sols a contestar les sol·licituds i peticions que se li han formulat en el sentit de delimitar aquest perímetre de protecció que per ministeri de la Llei venia obligat a fer. I això és greu perquè l'aqüífer de Torrebonica a més a més, com tothom sap..., i el mateix conseller Puig –que avui, per cert, l'honora, el fet d'estar seguint el compliment d'aquesta Moció– sap que a més a més proporciona o subministra aigua a la ciutat de Sabadell. I de fet, el mateix promotor vull recordar que reconeix la contaminació de l'aqüífer quan, per exemple, a l'estudi fet pel mateix promotor diu textualment que «és especialment greu a l'àrea de captació de la mina de Casa, de la Companyia d'Aigües de Sabadell, el fet que es produeix una concentració altíssima de nitrats i una pujada de nivell que conduirà en aquest cas a un augment de la concentració, doncs, de substàncies que són tòxiques o contaminants».

El risc sanitari també és evident; el risc sanitari, també. Segons l'actual projecte, que incompleix diferents criteris que utilitza el mateix Departament de Sanitat per atorgar el vistiplau a una instal·lació d'aquesta naturalesa..., també és un fet que ens incomoda i que ens preocupa extraordinàriament.

Passo de puntetes pel compliment del punt estricte al qual es referia la diputada Bet Font, que és el del Pla director ambiental relatiu als camps de golf. De fet, és l'incompliment més palmari, més flagrant, i a més a més el que tenia una data concreta i que no és discutible –cinc mesos– perquè el Govern hagués entrat aquest Pla. De fet, aquest incompliment és greu en el sentit que no només la Moció estipulava aquest termini, sinó que una proposició no de llei, i, per tant, una resolució anterior adoptada en comissió, més genèrica, sense termini, també exigia i obligava el Govern a haver-ho fet, cosa que no ha fet.

I acabo amb el darrer punt, que és la definició de la xarxa d'espais naturals protegits agrícoles i forestals a la plana del Vallès. De fet, aquest és un punt que està íntimament connectat amb el primer punt, el de la via verda; gairebé estem parlant del mateix perquè en el punt a, tenint possibilitats d'incloure aquest espai dins del PEIN, per exemple, no hi ha hagut, no ens consta –almenys que algú ens expliqui una cosa distinta–, no hi ha hagut cap tipus d'acció, d'actuació política o administrativa tendent a preservar aquests espais o a catalogar-los sota algun tipus o algun règim de protecció.

Per tant, des d'aquest punt de vista em fa l'efecte que, senyores i senyors diputats, en l'opinió no només d'aquest Grup Parlamentari, sollicitant d'aquest control del compliment, juntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, aquesta és una moció que s'erigeix en el paradigma, l'exemple, de com no s'han de fer les coses. I, evidentment, aquest control del compliment, el que comporta és aquest debat, ventilar les eventuais responsabilitats que es derivin políticament d'aquest fet, i evidentment també els demanem el seu suport i vot favorable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Pel Grup Popular té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Ple del Parlament de Catalunya, en sessió tinguda el 8 de juny de l'any 2000, fa tot just ara un any, va aprovar la Moció 25/VI, subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que aquests produeixen sobre el medi ambient. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, amb el suport d'Esquerra Republicana de Catalunya, Socialistes i Grup Popular, vam decidir portar el control del compliment d'aquesta Moció al Ple del Parlament després d'haver comprovat fefaentment que el Govern no ha fet el que aquest Parlament li va encomanar.

I aquest no és un cas aïllat. El nostre Grup Parlamentari va substanciar en el darrer Ple una interpellació on denunciàvem els reiterats incompliments reglamentaris de determinats departaments del Govern, pel que fa al control del compliment de mocions i respostes a sollicituds d'informació per part dels diferents grups de l'oposició.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, volem que això no es repeteixi, i per això hem fet un seguit de propostes –que estic segur, ben segur, que el Parlament de Catalunya aprovarà demà– per no haver d'arribar a l'extrem d'haver de reclamar en ple el control del compliment de les mocions que el mateix Parlament aprova.

Perquè realment, senyores i senyors diputats, l'honorable conseller de Medi Ambient no fa o no ha fet els deures; perquè referir-se com va fer en una recent compareixença, i molt de passada, a aquesta resolució aprovada, crec sincerament que no és donar, honorable conseller, control del compliment d'aquesta Moció; perquè dir que s'està estudiant tampoc és donar compliment a aquesta Moció aprovada pel Parlament de Catalunya. Crec sincerament, honorable conseller, que un any és massa temps per no haver pogut complir el mandat d'aquest Parlament.

I aquest és, senyores i senyors diputats, un exemple més del menysteniment que alguns departaments tenen per aquest Parlament. I curiosament –i curiosament– aquells consellers que s'autodefineixen a si mateixos com a patriotes i que defensen que aquest Parlament és

l'expressió de la sobirania del poble de Catalunya són, ja dic –ja dic–, curiosament, els que menys cas fan a la voluntat del poble de Catalunya que tots nosaltres representem.

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari manifestarà amb el seu vot que el Departament de Medi Ambient no ha donat compliment a aquesta Moció, aprovada, vull recordar, pel Ple del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Els senyors i senyores diputats recordaran *El metge a garrotades*, aquella famosa obra de Molière, on aquell llenyataire, a força de garrotades, acabava recordant, acabava reconeixent que era metge. La peripècia de l'Sganarelle de Molière em venia a mi a la memòria aquest dematí quan escoltava les explicacions de l'amic Camp o les del diputat Rull respecte a la Moció que ens ocupa. Ens deien, i ens diran ara, una i vint vegades, que hi ha voluntat de complir la Moció, que la compliran i que ja arriba, però això no fa pas que la Moció estigui complerta. Podem estovar el llenyataire fins a fer-li dir que es és metge, apotecari i tot, si volem; podem dir que la nit és dia i el dia és nit, i això no canviarà el decurs de les hores, i de la mateixa manera podem dir que el Govern ha complert la Moció i, de manera palmària, la Moció resta incomplerta.

No cal que els recordi els termes del que vàrem aprovar; els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula ho han fet a bastament. Diversos punts tenen un caràcter més genèric, per tant, podríem discutir-ho: si s'està promovent prou la protecció activa de la via verda, si s'està protegint prou l'aquífer, etcètera, etcètera; però hi ha una qüestió evident: el termini de cinc mesos que el Departament de Medi Ambient tenia per presentar el Pla director relatiu als camps de golf, el temps, s'ha exhaurit, i no s'ha complert.

I això és una cosa d'una gravetat certa, en primer lloc, pel tema que ens ocupa. Tota aquesta discussió, com totes les discussions d'emplaçaments de grans infraestructures, de grans equipaments, de grans serveis, es produeixen en molt millors condicions si es disposa d'un marc de conjunt –no és veritat, senyor conseller?–, si disposem de plans directores respecte als golfs, respecte a les estacions d'esquí, respecte a la producció energètica, si disposéssim de plans territorials; la manca de diligència del Govern, del seu Departament, del Departament de Política Territorial, fa que aquesta discussió es produeixi en molt pitjors condicions de les que es produiria.

Però és que a més –però és que a més– hi ha un incompliment del mandat del Parlament, i això en un sistema

com el nostre, en un sistema parlamentari, diguem-ne, és dels pitjors pecats que pot fer el Govern.

Amb això n'hi hauria prou per demanar responsabilitats al Govern, per una actitud del tot impròpia, però lamentablement hem de constatar que, a més, no es tracta d'un fet aïllat. En els darrers dies la premsa ha publicat estadístiques escruixidores d'incompliments de resolucions per part del Govern; la relació de mocions aprovades en aquesta legislatura en el compliment de les quals el Govern no ha presentat documentació ni ha demanat de comparèixer s'allarga més i més; el mateix conseller Puig n'ha donat bona mostra en qüestions tan delicades com els terminis per a l'elaboració del mapa eòlic, o l'acceptació vergonyant del Pla Hidrològic Nacional després del pronunciament clarament contrari d'aquesta cambra. I en això, a més, lamentablement de nou, no ha estat pas sol, i no em facin recordar les declaracions d'algun conseller o d'alguna consellera, en aquest cas, respecte a la seva voluntat d'incomplir una resolució d'aquest Parlament després d'haver perdut una votació.

Senyores i senyors diputats, el Govern de Convergència i Unió governa massa poc, governa sovint en direcció equivocada, i a més incompleix cada vegada més els mandats d'aquest Parlament. Aquesta situació no pot continuar, i per fer-ho evident el nostre Grup votarà en conseqüència.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nel·lo. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest procés que estem substanciant avui de la figura del control permet de fer-hi dues reflexions diferents. De fet, en les intervencions que hi ha hagut anteriors a la meua es plantejaven raonaments de fons, és a dir, el grau de compliment efectiu de cadascun dels punts de la Moció a què fa referència aquesta figura i de la pròpia figura del control. En aquesta intervenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió m'agradaria poder seguir exactament el mateix procés, sobre la mateixa figura del control. Avui estem avaluant termini, estem avaluant fons? Estem avaluant la voluntat efectiva del Govern de tirar endavant un acord concret d'aquest Parlament o estem parlant estrictament de terminis?

Des de la meua perspectiva, aquest debat es pot plantejar, doncs, de fons i de forma, i al llarg d'aquesta intervenció el Grup Parlamentari de Convergència i Unió intentarà explicar que efectivament el Govern de la Generalitat, el Departament de Medi Ambient, el que pretén és articular tots els mecanismes per poder fer efectiva aquesta Moció, aquest mandat concret del mateix Parlament de Catalunya. Però a més a més, durant tot aquest procés, el mateix Govern de la Generalitat, a través de diversos instruments, de diversos mecanismes parlamentaris recollits en el mateix Reglament ha volgut..., i efectivament ha retut comptes

en aquest Parlament sobre l'estat de compliment efectiu d'aquesta Moció. No –i això és innegable– amb el mecanisme concret d'un document específic, sinó a través d'altres mecanismes.

Primer mecanisme. El control de compliment de la Resolució 61/VI, que és el primer acord que plantejava la necessitat de redactar un pla director de camps de golf, ja, en aquella resposta, en aquell control, s'establia, el mateix Govern deia que estava immers en tot el procés d'elaboració del pla director i, fins i tot, apuntava diversos terminis de compliment de l'efectiva aprovació d'aquest pla director de camps de golf, i plantejava dues fases, dues etapes –la primera que conclouia el 30 de juny d'enguany i la segona, la segona fase, que conclouia el segon semestre d'aquest any 2001–, i es repassava, es llistava tot un seguit d'actuacions que anaven relativament vinculades amb la redacció d'aquest pla director de camps de golf.

Segon element. Si el primer era el compliment de la Resolució, un document escrit, el segon element és la mateixa sessió informativa que va tenir lloc a la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament, en la qual vam dedicar més de vuit hores a debatre, a discutir sobre la transparència del projecte de camp de golf a Torrebónica, a Torrebónica i Can Bonvilà. I directament, o responen preguntes dels diversos grups parlamentaris, el conseller Puig va fer referència a cadascuna de les qüestions que estaven relacionades amb aquesta Moció que avui avaluem.

I el tercer element, la voluntat del Govern de complir aquesta Resolució queda palesa per l'entrada a Registre d'una petició específica de sessió informativa per poder exposar al conjunt de la cambra, en el marc de la Comissió de Política Territorial, l'efectiva voluntat del Govern de dur a terme.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, el Govern, des del nostre punt de vista, ha sacrificat termini per voluntat de fer una bona feina; voluntat, per una banda, de consens en la redacció, en l'aprovació d'un pla director d'aquestes característiques i, per altra banda, per aconseguir un document que sigui prou objectiu com per poder sumar les voluntats, que en aquests moments són, en determinats casos, antagòniques, d'aquells que estan en contra sistemàticament de qualsevol desplegament de camps de golf en aquest país i dels altres que creuen que aquest pot ser un instrument eficaç.

A mi m'agradaria entrar molt ràpidament, molt de pinzellada gruixuda, a plantejar què és el que ha fet el Govern en cadascun dels quatre punts.

El primer punt: Promoure la protecció activa de la via verda entre Sant Llorenç del Munt i Collserola, en la qual hi ha el paratge natural de Torrebónica i Can Bonvilà. En la mateixa compareixença a què abans he fet referència –la compareixença en la Comissió de Política Territorial– es plantejava que s'ha fet l'estudi d'impacte ambiental que preveu un seguit de mesures per garantir aquesta connectivitat; es reafirmava que els possibles connectors naturals, torrents i rieres, no són afectats pel projecte, i el més important: la mateixa declaració d'impacte instava el Departament de Medi Ambient a redactar el projecte de corredor.

Respecte al segon punt, el tema de protegir l'aquífer de l'espai comprès per Torrebónica i Can Bonvilà, a la mateixa compareixença i amb altres escrits es plantejava que l'ACA ha establert l'obligatorietat de fer un estudi previ sobre la situació actual de l'aquífer per determinar l'incidència de l'activitat sobre les aigües superficials i subterrànies de la zona; és allò que tots plegats hem coincidit a denominar «estat del medi ambient en el moment zero». Però, a banda, l'ACA ha encarregat aquest estudi directament, a banda del que pugui fer el mateix promotor, amb mesures de control específiques, a les quals ja s'hi ha fet referència, però, el més important: un control previ a la qualitat de l'aigua de reg.

I, en tercera instància, la definició de la xarxa d'espais naturals. Evidentment, no és una actuació que pugui fer el Govern unilateralment, sinó que s'ha de plantejar –com, de fet, ja ha dut a terme– una negociació, un diàleg permanent amb altres administracions i, especialment, amb la Diputació de Barcelona.

Però respecte al punt c, que era el que emfasitzaven en la petició concreta de control, abans els he comentat quins eren els elements que dificultaven exactament el desplegament, l'aprovació, d'aquest Pla director en els terminis que s'havien plantejat. I aquí torno a reafirmar el mateix argument: es farà, la voluntat del Govern ha estat inqüestionadament plantejada i, des d'aquesta perspectiva, creiem que avui el que toca és subratllar el fons de la qüestió i no tant els elements relacionats amb termini.

Evidentment que cal buscar el consens, i evidentment que el consens, amb tots els actors, en una matèria tan sensible, amb una matèria tan delicada, requereix un temps afegit.

I això és el que s'està cercant, perquè hi ha diversitat d'agents públics i privats. Des d'aquesta perspectiva, ja s'han dut a terme diversos contactes que conduiran a contractes específics amb departaments especialitzats a la Universitat de Barcelona, la Universitat Autònoma, relacions amb el món local, molt directament afectat per aquesta qüestió, i també, evidentment, amb els promotors, i, també, evidentment, amb la Federació Catalana de Golf. I, des d'aquesta perspectiva, el projecte de golf de Torrebónica i Can Bonvilà, bàsicament, ha de servir com a referent, és una experiència dinàmica que ha de servir com a referent a l'hora, també, d'elaborar aquest pla director dels camps de golf, a l'hora de dir quins són els requisits ambientals que hauran de tenir aquests tipus d'instal·lacions de lleure d'ara endavant en el nostre país. Per tant, existia aquest primer element.

Però, un segon element, que és la bibliografia extraordinàriament àmplia, la gran diversitat de fonts i posicions i la informació poc estructurada i diversa que hi havia amb relació a aquesta matèria, genèricament, com a concepte, però també per cadascun dels camps de golf que en aquests moments existeixen en el nostre país, des del punt de vista de captacions d'aigua, que són diferents a cada punt, des del punt de vista d'utilització d'energia, de tot allò que va relacionat amb els residus, cada camp de golf, cada instal·lació és diferent i, en conseqüència, poder relligar amb una mesura de caràcter general tots aquests elements era extraordinàriament complicat.

I, efectivament, la voluntat expressada pel Govern és optar per aquesta via que és més lenta, evidentment, que no compleix estrictament els terminis, però sí la voluntat expressada per aquest Parlament; els deia: una via lenta però segura, que no pas decantar-se per una postura precipitada i que té, que pot tenir un fonament quantitatiu i qualitatiu més feble.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, la conclusió –i aquesta és l'explicació que entenem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió– és que no s'ha volgut recórrer a la presentació d'un pla que per la seva rapidesa pot ser improvisat, d'un pla poc viable i amb unes directrius genèriques que no comportin una transformació significativa de realitat actual. S'hauria pogut fer, evidentment, s'hauria pogut complir estrictament el termini, però nosaltres considerem que el més important i el que valorem més és que el Govern tingui una voluntat efectiva de governar, amb majúscules, atenen les disposicions d'aquest Parlament, que no pas fer front al tema, a la qüestió de terminis que hauria pogut incidir negativament en el fons de la qüestió, que és fer un pla director de camps de golf de primer nivell per a aquest país.

En conseqüència, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, des d'aquesta perspectiva del fons i no tant dels terminis...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Rull i Andreu

...dels fons i de les formes –i acabo, senyor president–, votarà a favor del compliment d'aquest control.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en primer lloc, el senyor Joan Boada i, després, el senyor Joan Ridaó.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Segons l'article 131.5 del Reglament, doncs, li sol·licitem que preguntí al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment o no a la Moció que hem discutit en aquest moment.

El president

Molt bé.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies.

El president

Senyor Ridaó...

El Sr. Ridaó i Martín

Senyor president, si m'ho permet, per adherir-me a aquesta petició feta pel senyor Boada i per demanar la paraula per una contradicció, si m'ho permet.

El president

Té un minut.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies. Perquè el senyor Rull, en aquest itinerari diguem-ne de ficció que acaba d'explicar per justificar el compliment de la Moció per part del Govern, citava una sessió informativa que havia tingut lloc en aquest Parlament amb la presència dels consellers de Medi Ambient i de Política Territorial.

Bé, la contradicció i la paradoxa és que no va ser una sessió informativa, va ser una sollicitud de compareixença, formulada pel nostre Grup Parlamentari, i, per tant, va haver de ser un mecanisme d'impuls i de control que portés aquests dos consellers d'aquesta cambra a explicar-se el que avui, finalment, fins i tot, serveix al mateix Grup de la majoria per justificar el seu compliment.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyor Rull, demana la paraula?

El Sr. Rull i Andreu

Molt ràpidament, em sembla que és una qüestió estrictament de matís. Evidentment, era una sessió informativa a instàncies de grups parlamentaris –a l'ordre del dia constava com a sessió informativa–, i, amb explicacions del lletrat que en aquests moments assistia la Comissió de Política Territorial, deixava clar que sessió informativa és tant a instàncies del mateix Govern com de grups parlamentaris. Això, en tot cas, aquest era el criteri, i això és el que sortia en l'ordre del dia. Però, evidentment, si vostè feia referència que havia estat sollicitada per grups parlamentaris, no ho negaré en absolut, entre d'altres coses, perquè el mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió va demanar, doncs, la compareixença i la sessió informativa de diversos membres en aquella sessió. Per tant, cap problema a reconèixer això.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A veure, ara sotmetem a votació, amb el benentès següent: Votar «sí» voldrà dir «ha donat compliment a la Moció»; votar «no» voldrà dir «no ha donat compliment a la Moció». D'acord?

Comença la votació.

El vot de «no haver donat compliment a la Moció» ha guanyat per 76 vots, i ha perdut el «sí» amb 55 vots i amb cap abstenció. Moltes gràcies.

Passem ara a les interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció industrial de Catalunya (tram. 300-00521/06)

La primera es formula al Consell Executiu sobre la promoció industrial de Catalunya. La presenta el Grup

Popular i té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, com poden comprovar és impossible continuar el punt de l'ordre del dia amb aquest clima general de contaminació acústica. (*Veus de fons.*) No; amb suficient contaminació lumínica. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fernández Deu

Molt honorable president, il·lustres senyories, honorable conseller d'Indústria, la inquietud que porta el Grup Parlamentari Popular a presentar aquesta interpellació al Govern no és altra que la de cridar la seva atenció respecte al preocupant relaxament que observem en matèria de política industrial. Parlant clar, una manca d'imaginació, de decisió o, si ho prefereix, d'agressivitat a l'hora de dur a terme el recolzament que el teixit industrial de Catalunya precisa, és a dir, una aposta sense reserves per al desenvolupament de les nostres empreses i per a la seva projecció més enllà del nostre entorn.

No cregui, senyor conseller, que venim aquí a reclamar-li noves subvencions, no és aquesta la nostra intenció. Nosaltres, com bé sap, del que som partidaris és de substituir aquest tradicional esquema –que sempre resulta discrecional– per una cultura fonamentada en els incentius, que, des del nostre punt de vista, esdevé molt més eficaç i, el que és més important encara, molt més transparent.

El que volem, doncs, senyor conseller, és que despartin d'una vegada d'aquesta plàcida migdiada en què semblen romandre instal·lats i es dediquin a la recerca de noves fórmules, de nous plantejaments, que, en tot cas, facin les nostres indústries més competitives.

Vostè em podrà parlar, i segurament ho farà, de l'augment de les exportacions, del creixent nombre d'empreses amb certificat de qualitat, de l'ús que se n'està fent, del Laboratori General d'Assaigs i d'Investigació, de l'Idiada... I jo li prego que no ho faci, això, senyor conseller; no ho faci, perquè tot això nosaltres ja li ho reconeixem.

Fixi-s'hi bé, nosaltres no hem vingut aquí a dir-li que s'ha equivocat en l'enfocament. El que venim a dir-li és que moltes de les iniciatives del seu Departament resten mancades dels elements adients per a ser desenvolupades, que no tenen els adequats recursos financers i que, per tant, resulten frustrants, donat que no responen a les expectatives que generen; dit d'una altra manera, vostès embasten però no cusen.

I, aprofitant l'avinentesa, permeti'm un suggeriment, senyor conseller: no deixi que des de l'ombra sorgida a la seva esquerra li passin la mà per la cara sistemàticament amb propostes teòricament més innovadores o amb plantejaments més engrescadors sobre el paper que els duts a terme fins ara. El seu Departament –em consta– disposa de recursos suficients, tant humans com materials, per treballar el futur amb confiança, des de la il·lusió i no pas des del desencís o, pitjor encara, des de la sensació acomodaticia i avorrida d'un final d'etapa.

No faria bé si em dediqué a dir-li que algunes de les accions dutes a terme, en aquest sentit, per la Conselleria que vostè dirigeix han estat bones, o que vingués a reconèixer-li –com faig– que en línies generals les nostres empreses gaudeixen avui d'un més alt grau de competitivitat que fa uns quants anys; la meva obligació és recordar-li que cal aconseguir amb urgència que la seva política, en comptes –com li deia– d'instal·lar-se en la velocitat de creuer, avanci davant del vent; cal que amb el Govern de la Generalitat al capdavant siguem capaços de generar un marc en què Catalunya esdevingui un referent en matèria de política industrial per al conjunt de l'Estat.

I vostè em sabrà entendre si li dic que moltes de les mesures adoptades pel seu Departament ja comencen a estar gastades, i que cal ser més agressius en l'aplicació de les mesures, i cal ser més ràpids en l'adaptació a l'entorn canviant, i cal fomentar l'aparició de nous emprenedors i afavorir-la, i cal més sòl industrial, i cal eliminar les traves burocràtiques per a la creació de noves empreses, i que cal una aposta per a la innovació, la recerca i el desenvolupament, i que cal, en virtut de la internacionalització de la nostra indústria, una acció decidida en matèria de formació, perquè els nostres recursos humans –i suposo que en això, senyor Subirà, hi estarem d'acord– no han avançat paral·lels a l'impuls econòmic experimentat en els darrers anys.

Tinc especial interès a no farcir de xifres la meva intervenció, però em permetré exposar-li alguns exemples que em semblen significatius. Li parlaré, per exemple, d'alguns sectors estratègics que estan perdent pes de forma preocupant. Si li sembla començaré pel sector informàtic, que està creixent a casa nostra a un nivell del 15,6%, que és inferior a la mitjana d'Espanya: a Espanya s'està creixent al 16,86. Aquest fet representa que Catalunya va perdent quota de mercat –actualment en té el 19,2– mentre que altres comunitats espanyoles estan creixent a una taxa més important –Canàries, el 25,8; Múrcia, el 24,9; la Rioja, el 20,8; el País Valencià, el 17,8, i, per si algú ho vol saber, Madrid creix a una taxa superior encara, el 17,67%, i actualment ocupa la primera posició quant a quota de mercat.

Més dades. La multinacional Sony deixarà de produir 700.000 aparells de televisió a la planta de Viladecavalls, que es fabricaran a partir d'ara a Eslovàquia. Aquesta reducció significa passar de 2.500.000 a 1.800.000 aparells, i configura una creixent tendència del sector de l'electrònica a desplaçar-se cap a països de l'Est. La Hewlett-Packard –és una altra dada– un cop ha vist baixar els seus beneficis ha decidit tancar part de la seva producció de Sant Cugat i traslladar els models de gran format a Singapur, anunciant que la fi de més activitats productives continuarà en el futur.

I una dada significativa pel que té d'eloqüent i de compromesa. El president de SEAT ha anunciat que la competitivitat de la indústria auxiliar de l'automoció és preocupantment baixa, fins al punt que ha dit que, si ell fos un inversor, SEAT no seria la seva primera opció. Aquesta opinió es fonamenta en el fet que els marges de costos efectius entre la nostra indústria auxiliar i la europea s'estan reduint –s'estan reduint–; i aquest fet, si és cert, comportarà, des del nostre punt de vista, i

segons, en tot cas, el president de la SEAT, que es redueixin també les futures compres del Grup a Espanya; actualment els components fabricats a Alemanya són un 5% més cars, però l'índex de preus industrials per a l'automoció, segons la mateixa font, és dos punts superior que a Alemanya.

Li podria parlar de la Samsung, li podria parlar de moltíssimes més dades. I em faig la següent reflexió, i l'hi faig a vostè: si això passa a les grans companyies multinacionals, què no passarà a les petites i a les mitjanes empreses?

Li podria parlar, també, per exemple, de les inversions previstes a les comarques més necessitades, com ara les Terres de l'Ebre, o de la manca de sòl industrial a la mateixa capital lleidatana, o preguntar-li pels projectes de la Catalunya sud, a Tortosa o a Amposta, i també li podria dir que les petites i mitjanes empreses, al capdell de tota aquesta tirallonga de desencerts, són les que acaben patint les conseqüències, probablement no amb tanta intensitat quantitativa, però sí, qualitativament, de forma molt més sensible.

La indústria, senyor conseller, malgrat que les estadístiques mostrin un creixent pes del sector terciari, seguirà sent la base i el motor de la nostra economia, de l'economia de tothom, al capdell. Perquè no em negarà que molts dels serveis van intimíssimament lligats precisament a la indústria; de fet, molts d'ells provenen de l'externalització d'activitats de les pròpies indústries, com ara, per exemple, la logística, l'enginyeria, el transport, etcètera.

Per aquest motiu, nosaltres, el Grup Parlamentari Popular entén que cal que la Generalitat intensifiqui les seves actuacions de promoció de la competitivitat. I això ho ha de fer de diverses maneres, al nostre entendre: ho ha de fer estudiant quines noves infraestructures de suport especialitzades necessitaran les noves activitats econòmiques; garantint la presència d'un nombre suficient d'empreses en els nous sectors emergents; ajudant les petites empreses, que són el gruix de la nostra activitat industrial, en matèria d'innovació, de recerca i de desenvolupament; fomentant l'ús de les noves tecnologies i transvasant a les pimes els avenços aconseguits en les més grans; assegurant la disponibilitat d'infraestructures de tot tipus –comunicacions, telecomunicacions, aigua, sanejament–, i garantint coses tan fonamentals com el subministrament energètic, que és, encara que sembli inversemblant, causa de no pocs problemes per a la nostra indústria –una pregunta, entre parèntesis, senyor conseller: seguirem amb talls i microtalls en els propers mesos, sí o no?

El que demanem, per acabar, al Govern de la Generalitat, senyor conseller, és una política de competitivitat més agressiva, més ràpida, més valenta i més innovadora; es tracta, en definitiva, de marcar una nova frontera per a la indústria del nostre país. S'haurien de posar les piles i tenir cintura; estic convençut que si volen ho poden fer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, per donar resposta als diversos requeriments.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Sí, senyor president, moltes gràcies. Senyor diputat, senyor president, senyores i senyors diputats, bé, jo no sé si començar pels arguments d'autoritat, és a dir, pels grans gurus internacionals de la competitivitat, o bé començar diguem-ne desenganyant-lo, a vostè, perquè encara que l'ombra aquella a què vostè es referia que tinc a la meua esquerra té de vegades un discurs relativament brillant, home!, jo crec que és un discurs brillant però antiquat precisament el que té, però, en fi, vull dir, vostè sempre pot triar *a qué arbre se arrima*, que diuen. Bé... (Pausa.) I jo també; tothom, de fet, tothom. Em sembla que per això no triaré fer cap d'aquestes dues coses, de moment, sinó que el que intentaré és explicar-li quin ha sigut i quin és l'enfocament de la nostra política industrial, que efectivament és molt innovador i molt modern.

Miri, hi ha hagut gent que s'ha pensat que la política industrial només es podia fer amb comandes del sector públic; de fet, eren gent que envejaven la capacitat d'estímul del sector industrial que té, per exemple, una gran indústria bèlica: el cas dels Estats Units –s'ha fet molta política industrial, precisament, amb les compres militar– o la Unió Soviètica. Això no estava al nostre abast, de cap manera.

Altra gent ha pensat que la política industrial només es feia amb subvencions. I durant una època molt llarga hi ha hagut països que han actuat en aquesta línia d'una manera molt decidida; amb fracassos notables –amb fracassos notables–: només hauríem de mirar el que ha estat passant, per exemple, a Itàlia, on milers i milers de milions de lires, expressades... –també serien molts milers de milions expressats en dòlars–, han anat cap a zones desenvolupades del sud que ho han xuclat com una esponja i que, de fet, no han aconseguit cap desenvolupament significatiu.

I després hi ha hagut països que han fet una política que tampoc estava al nostre abast –potser en el futur ja serà una altra cosa, però de moment no ho ha estat–, que era una política fiscal. Això ho comentaré després perquè en algun aspecte sí que hem aconseguit millores fiscals intel·ligents.

Un país que ha practicat això d'una manera profusa ha sigut Irlanda, per exemple; és ben conegut que la conversió d'Irlanda d'un país agrari en un país industrial s'ha fet a base d'unes polítiques fiscals molt afavoridores de la inversió estrangera. Això els ha ocasionat, ara, uns problemes que són de tots ben coneguts, que és una inflació galopant –«galopant» en termes europeus, no en termes llatinoamericans, evidentment.

I nosaltres no teníem, ens semblava, cap d'aquestes opcions obertes; per tant, el que vam fer, en un moment determinat, va ser decidir intentar atacar quatre grans..., o tres, millor dit, tres grans transformacions mentals que pensàvem que el sistema industrial català havia de fer per convertir-se en un sistema industrial modern. Fixi's que aquest era un plantejament que es podia fer sobre la base d'un sistema industrial que havia estat acostumat, habituat a treballar en un mercadet protegit; un mercadet protegit era el que teníem en aquells

anys que vam començar amb l'autarquia, després vam continuar amb el proteccionisme. Això és confortable, eh?; això és molt confortable: la víctima –la víctima– se sent còmode, allà arraulida al costat del foc, de la llar, amb les finestres i les portes ben tancades, no fos cas que es constipés algú si entra la competència.

Això no va ser sostenible, perquè era evident que hi havia un opció política necessària, que era la incorporació a la Unió Europea, i, per tant, a l'obertura de mercats. Hi va haver gent que va pronosticar que això significaria el desastre; és més, no només això, sinó gent que va actuar com si ja s'hagués produït aquest desastre. Vostè es recordarà, senyor diputat –és un home que sempre ha estat molt al corrent de les coses–, de quan un ministre d'Hisenda, poderós, intel·ligent, coherent, es va equivocar; va ser el senyor Solchaga, que era intel·ligent, coherent, poderós, i va fer el següent diagnòstic, diu: «A Espanya no hi ha empresaris, per tant, és un país de multinacionals i serveis.»

I quan deia «serveis» volia dir serveis de poc contingut, relativament, i llavors va fer aquella política, com que era intel·ligent, coherent. Va fer una política coherent, poderosa i estava equivocat, va estar a punt de convertir en realitat el diagnòstic equivocat, que consistia en: cotització alta de la divisa, tipus d'interès alts; amb la qual cosa feia impossible la inversió i feia impossible l'exportació. I, efectivament, hauria pogut aconseguir, si hagués durat una mica més aquella política, el compliment del diagnòstic erroni.

Bé. Gràcies a Déu, això no va passar i, llavors, calia transformar l'enfocament, la mentalitat de l'empresari català i espanyol, que també ha fet una evolució molt positiva, tal com vostè diu, en tres línies fonamentals: primera, la internacionalització. És a dir, primera, que es convencesin que un petit mercat protegit no és solució, que han d'anar a mercats exteriors, la internacionalització; un complex de coses que giren entorn de la qualitat i de la productivitat, que van sempre molt lligades i la innovació tecnològica. I aquestes tres són les tres línies en les quals hem esmerçat els nostres esforços.

Ara intentaré fer-li un breu resum dels resultats, però abans deixi'm dir-li una cosa: una de les persones que en el món acadèmic està més considerada en el terreny de polítiques industrials i de foment de la competitivitat és el professor Michael Porter, de la Harvard Business School. En el seu darrer llibre, que es diu *On competitiveness*, dedica un capítol al cas català i en fa una valoració molt alta, i posa, com a exemple, la política de foment de la competitivitat i la política industrial que s'ha dut a terme des del Govern de la Generalitat; que és una cita..., que és disponible aquest llibre, per tant, no tinc cap inconvenient... No, no..., no en parlaré més d'això, perquè és aquell argument que deia jo en començar i no m'hi vull entretenir.

Ahir..., no recordo si vostè era en el sopar dels premis Pimec-Sefes. Bé, molt bé. Miri, deixi'm dir-li amb les dades que tinc al cap, perquè, a més a més, demà presento els resultats de la indústria catalana de l'any 2000, hem tancat l'Informe anual que fem, ja li enviaré un exemplar i tinc fresques algunes coses, algunes dades:

l'exportació catalana que a l'any 99 va ser de 4,6 bilions de pessetes, l'any 2000 va ser de 5,5 bilions de pessetes, amb un creixement espectacular superior al creixement mitjà espanyol, i, per tant, amb un nou guany de quota de mercat en les exportacions espanyoles. Fa deu anys nosaltres exportàvem el 22% de les exportacions espanyoles, en aquests moments exportem més del 27 –més del 27, senyor Fernández Deu–, que vol dir..., i no perquè les exportacions espanyoles hagin anat malament, que no hi han anat, han progressat molt, però nosaltres hem crescut més.

I aquestes exportacions qui les fa? Home!, les fa Hewlett Packard, Sony i SEAT, sí, però hi ha 17.000 empreses catalanes que exporten. I si tenim en compte que..., si posem en ordre de dimensió, per exemple, de nombre de treballadors, les empreses a Catalunya i comencem per la primera, la més gran; la segona, la tercera, la que fa mil té setanta treballadors. Si admetem, perfectament lògic, que les mil empreses més grans exporten totes, vol dir que, si n'hi ha 17.000 que exporten, 16.000 empreses exportadores són més petites de setanta treballadors. Per tant, aquesta transformació mental, pensant amb mercats exteriors, hem aconseguit que la facin el gruix de les empreses mitjanes i petites, també les grans; no ens necessitaven a nosaltres per fer-ho. Però, naturalment, aquí hi ha hagut..., el president ho ha dit abans quan responia una pregunta, el mèrit fonamental és dels empresaris perquè per bones que siguin les condicions si no hi ha un personatge disposat a agafar la maleta i anar a vendre, no passa res, per bones que siguin les condicions, per bona que sigui la cotització de la divisa; per tant, primer mèrit, d'ells.

Ara bé, escolti, el Copca ha fet serveis, fa serveis absolutament positius a les empreses, i vostè en té les dades segurament, perquè al capdavant les que jo tinc no són altra cosa que tretes de les memòries publicades del Copca. És a dir, centenars de missions empresarials, milers d'empreses, milers. I quan dic «milers» vull dir cinc mil, sis mil empreses que estan vives, que utilitzen els serveis del Copca. I això recordi que vol dir sempre, si n'hi resta mil –si n'hi resta mil–, suposant que totes les grans, totes les més grans, les mil primeres, facin servir-los, aquests serveis, vol dir que si són sis mil, cinc mil són més petites de setanta treballadors; és a dir, que són serveis essencialment destinats a empreses petites.

Bé. Veig que se m'ha encès el taronja... Escolti, senyor diputat, li anuncio que la rèplica ja li dic ara que no serà...

El president

Torni-ho a mirar... És vermell ara ja.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

És vermell, ja és vermell... No serà rèplica, eh? El que faré en el torn següent, meu, és explicar-li l'altra variable crucial; no parlaré de qualitat, ja ho sabem, parlaré d'innovació tecnològica, que és molt important. Ara vostè em té lligat de mans i peus perquè em pot dir el que vulgui i jo estic compromès a parlar d'innovació tecnològica.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Fernández Deu

Gràcies. Miri, el bo que tenen aquestes coses, senyor conseller, és que ja n'hem tret un profit d'aquesta interpellació. Vostè l'acaba d'anunciar: ara parlarà d'innovació tecnològica. Bé. A nosaltres això ens sembla un guany, ens sembla un benefici, perquè creiem –i ho hem dit moltes vegades– que el fet de tractar aquest tema amb el rigor i la seriositat que requereix fer-ho en seu parlamentària, més enllà d'una estricta exposició, comporta aparellat sempre, tàcitament, un compromís; i això és el que nosaltres, en certa mesura, com una de les coses que hem tingut l'oportunitat d'exposar en aquesta interpellació, li demanàvem i li reclamem.

Jo no sé el què diuen els gurus, jo no hi parlo amb els gurus, jo no sé el que diuen. Home!, de tant en tant també llegeixo algun paper dels gurus, sí, però el que sí sé és el que està passant a moltes petites i mitjanes empreses del país. (*Remor de veus.*) Sí, ja sé que vostè ho sap i ho sap millor que jo, segur; però jo modestament també ho sé. I sé, per exemple, que moltíssimes empreses petites i mitjanes que ja han esmerçat el seu esforç generació rere generació –no parlo d'aquelles que han malmès el patrimoni, parlo de les altres que l'han posat a contribució del seu èxit–, al cap i a la fi, cansades de lluitar, han cedit a la pressió d'aquells que han volgut comprar-les i que han convertit un teixit estrictament i genuïnament català, en un teixit sotmès a les decisions d'una metròpolis que ben sovint se situa a milers de quilòmetres de distància. I això, des d'un punt de vista qualitatiu, també és important, i, en tot cas, ho és des d'un punt de vista polític.

Estic d'acord amb vostè plenament en el sentit que el sector públic no ha de ser un salvavides –no ho ha de ser–, però el que ha de ser el sector públic, o més exactament l'Administració, és la bateria de la petita i mitjana empresa. Els avions..., els avions que consumeixen molta electricitat –vostè és enginyer i ho sap– quan enguagen els porten una bateria suplementària, que en diuen l'APU, per posar-lo en marxa, allò. Després l'avió ja funciona, eh?, amb les turbines i s'enlaire i ja va pel seu compte, però sense l'APU no fóra possible col·locar l'avió en marxa. Això és el que demanem. No demanem que vostès implementin amb pilots ni amb tripulació auxiliar ni tan sols amb combustible, és més, millor que no ho facin; si el que fan és generar l'impuls aquest que nosaltres demanem ja hauríem guanyat molt.

Miri, el senyor Solchaga –el senyor Solchaga–, famós pels seus desencerts, a més a més de competent..., perquè els competents també l'erren, eh?, de tant en tant, a més a més de competent i de coherent i de poderós, com vostè deia, tenia una altra condició: no era ministre del Govern de Catalunya. Per tant, quan ell albirava la realitat del país ho feia en el seu conjunt..., i, home!, no és cap novetat el fet de constatar que la situació, des d'un punt de vista d'activitat industrial a Catalunya, doncs, gràcies a Déu, presenta un panorama molt més engrescador, encara a hores d'ara que del conjunt d'Es-

panya, no? En conseqüència, nosaltres sí que hem tingut un teixit productiu interessant i digne de ser, diguem-ne, ajudat amb aquesta APU de què li parlava.

Les exportacions estan molt bé i a nosaltres ens sembla, abans li ho deia, i si li digués el contrari, doncs, fóra una..., exactament això, una contradicció en els termes. Però vostè sap que això té una repercussió fonamentalment directa en el territori de la política monetària que no és precisament competència del Govern de la Generalitat. Moltíssimes gràcies per la seva atenció i espero que tots en traguem profit.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyors diputats i diputades, faré un brevíssim incompliment del compromís que he agafat abans... (*Veus de fons.*) Sí..., perquè és que no puc resistir la temptació de..., home!, reconèixer evidentment que hi ha polítiques que depenen dels governs centrals, com són, essencialment la política monetària, que tenen uns efectes decisius sobre l'exportació... Com es pot exportar amb un dòlar cotitzat, com estava cotitzat a l'època del senyor Solchaga? És evident, això.

El que sí que és veritat és que, malgrat que hàgim tingut una bona política monetària en aquests darrers anys que ha permès una situació on exportar era factible, si no es va a vendre, no es ven –ja ho he dit. I si el Copca no hagués muntat el programa Nex, que després va ser... –i no em sap gens de greu, eh?– copiat per l'Icex amb el programa Pipe, que és el que es desenvolupa a la resta d'Espanya... I llavors nosaltres vam tenir, diguem-ne, el seny de dir: «Fem una cosa, en lloc d'intentar competir, posem-nos d'acord i executem a Catalunya conjuntament aquest programa, sumem esforços.» I en vam dir el Nex-Pipe. Bé, doncs, al Nex-Pipe per Catalunya hi han passat vuit-centes cinquanta empreses, petites, que efectivament han aprofitat aquella bona situació monetària que no depèn de mi. Seria una «tonteria» que jo digués ara: «Escolti, no, ara jo modificaré la política monetària i veuran com no sé què...» Però, en canvi, aquesta actuació sí que ha sigut instrumentalment molt positiva per posar aquella bateria per engegar en el procés exportador a..., doncs, miri, vuit-centes cinquanta empreses, només amb aquest Programa.

Ara he d'anar, per força –perquè, a més a més, és importantíssim–, al tema de la innovació tecnològica. No és nou, aquest tema, en les nostres polítiques. És a dir, en els moments inicials, fa una sèrie d'anys, ens vam trobar amb un país que tenia unes mancances d'infraestructures de suport a la innovació brutals, sense parlar del tema universitari. Les universitats catalanes han fet una evolució magnífica també en aquests anys. Estic parlant només de l'existència de laboratoris i centres de recerca i d'innovació que tinguessin un cert gruix, no en tenien. Es va fer la Llei de remodelació total de l'antic laboratori que havia creat en Prat de la

Riba en què no s'hi havia invertit res durant cinquanta anys. Es va fer, en aquest laboratori, el Laboratori General d'Assaigs, una inversió d'11.000 milions de pessetes que maneja habitualment al voltant de cinc mil clients, dels quals quatre mil almenys o més són petites empreses, sap? O bé, l'Idiada, amb una inversió que s'acosta als 15.000 milions de pessetes i que té set-cents clients, que vol dir els quatre grans fabricants d'automòbils i els altres 696 que són els fabricants de parts i components per ser més competitiu i per, efectivament, tirar endavant els seus negocis.

Però tenim tota una sèrie, un seguit de centres associats que formen part de la xarxa de centres tecnològics com són: l'Ascamm; el LEITAT; l'Associació d'Investigació de les Indústries del Curtit, a Igualada; el Centre Català del Plàstic, a Terrassa; el Centre de Visió per Computador, espectacular, que funciona magníficament bé amb la més avançada tecnologia; el Centre Internacional de Mètodes Numèrics, etcètera. Jo n'hi podria seguir llegint, d'aquests.

Això és una etapa, és l'etapa de creació d'una infraestructura sobre la qual les empreses puguin, efectivament, fer innovació. Jo vaig presentar el Pla d'innovació, que el discutirem a la Comissió un dia d'aquests..., em sembla que tenim prevista una compareixença meua per discutir, precisament, el Pla d'innovació, i em fa molta il·lusió fer-ho. Vostè sap que a mi m'agrada comparèixer a la Comissió; doncs, ho farem i ho discutirem. Però deixi-me-li dir només de quina base partim, aconseguida en aquests darrers anys.

Miri... Senyor president, tinc algun segon, oi?, encara?

El president

Sí, cinquanta...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Innovació, despeses d'innovació industrial a les empreses catalanes l'any 96: 201.000 milions de pessetes. Quin percentatge representava sobre el conjunt de l'Estat espanyol? El 25,3%. Situació l'any 98 –que és l'últim del qual tenim dades, perquè aquestes estadístiques van bastant endarrerides–: 280.000 milions de pessetes; percentatge sobre el conjunt d'Espanya, 27,8. És a dir, hem passat de representar el 25,3 a representar el 27,8.

Vostè abans em parlava de Madrid. Madrid ha passat de 178 a 211 –sense comptar les públiques, de despeses, eh?, només comptant allò que les empreses fan–, i Madrid ha passat de representar el 22,4 a representar el 20,9. De manera que... Aquí hi ha l'efecte formatge, eh?: com que ha de sumar 100, el percentatge de Madrid disminueix, malgrat que augmenta; però augmenta menys que el conjunt, que la mitjana. I nosaltres augmentem més que la mitjana.

Tot això es pot desglossar, tot això es pot estimular. I el Pla que jo els presentaré a la Comissió, precisament, va orientat en aquesta direcció, i em sembla, senyor diputat, que si no el compartim tot al cent per cent, podem compartir-ne les idees fonamentals i un percentatge altíssim dels detalls.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

— **Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de seguretat (tram. 300-00269/06)**

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre el capteniment del Consell Executiu en matèria de seguretat. La presenta l'il·lustre diputat senyor Marc López.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller, bé, com ja veu, és com si haguéssim quedat per sopar en la intimitat, pràcticament això, no? De tota manera, hauríem quedat per sopar per una interpellació sobre seguretat un any i mig després de començar aquesta legislatura. És la primera vegada que algun dels grups parlamentaris –en aquest cas el nostre– d'aquesta cambra li presenta una interpellació sobre el seu capteniment en matèria de seguretat a Catalunya. Això ens mostra com de lluny està, moltes vegades, aquest Parlament de la realitat que preocupa la societat, perquè estarem d'acord, segur, que la seguretat a les places i als carrers de les nostres ciutats i municipis és un tema que, de manera creixent, preocupa la nostra societat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En una acció de govern, com la seva en aquest cas, no tot és dolent. Vull començar, doncs, amb una breu felicitació. Vostè ha estat, com a director general de Seguretat Ciutadana que va ser, i com a conseller de Governació, i ara com a conseller d'Interior, el conseller del desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Segur que no ha estat fàcil, i per això li volia fer arribar aquesta breu felicitació.

De tota manera, aquest desplegament no ha estat exempt de crítiques i dubtes que avui també li vull recalcar. Li parlaré del desplegament, de pressupost i de les policies locals, és a dir, d'un inexistent model de policia per a Catalunya; sí d'un desplegament, però no d'un model. També li vull parlar, en la meua intervenció, de la gran mancança de la seva etapa com a responsable del Departament, la inexistència de polítiques de seguretat, i en aquest tema som molt i molt crítics. Una política integral de seguretat no es pot interpretar només des de l'exclusivitat de l'acció policial. Parlem primer, ara, del que sí que ha anat fent i, per tant, de les crítiques que el nostre Grup Parlamentari li vol fer arribar sobre el desplegament.

Des de 1994 s'ha anat desplegant la policia pel territori i ha anat substituint progressivament els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat. Els sistemes organitzatius s'han anat implantant sobre la marxa; és a dir, a mesura que s'han anat detectant necessitats operatives i funcionals als diferents territoris, s'ha anat dissenyant també la forma de poder-les resoldre. Es tracta, senyor conseller, d'un desplegament sense model.

Deixi'm explicar-li dues anècdotes. El president de la Generalitat, estant reunit a Madrid amb el llavors vicepresident del Govern espanyol, Narcís Serra, li va dir: «Narcís, amb els Mossos a can Barça, ja en tinc prou.» Gran interès, doncs, del president de la Generalitat. No puc dir el mateix de vostè mateix, eh? La Policia de la Generalitat ha de deixar de ser només un referent simbòlic per a Catalunya, que ho és, per convertir-se en el cos de seguretat que garanteix i protegeix els drets i llibertats de manera més efectiva i des de la proximitat.

La proximitat és l'altre problema del desplegament. Una frase: «Només Jordi Pujol pot aconseguir que la gent d'Osona enyori la Guàrdia Civil.» I per què ho dic, això? Ho dic perquè el model d'implantació territorial dels Mossos no ha estat el més adient. Ja sé que em dirà: «Només teníem agents o, diguem-ne, aspirants de l'àrea metropolitana.» Però és que la Guàrdia Civil era de Valladolid, per posar un exemple, i es van imbricar millor en el territori. I, a més, vostès han establert una organització d'horaris i de treball que ha permès que un mosso pugui treballar a Cervera i viure a Barcelona. Ha de ser difícil conèixer el territori, no? I respongui, senyor conseller, a la pregunta: no seria bo que els mossos coneguessin millor el territori? No seria bo que la policia conegués millor el territori? No hi ha identificació suficient en una policia que sempre s'ha dit que seria la nostra, i que volem que així sigui. I això no és culpa dels agents de la policia, que quedí clar. Què s'ha fet malament, doncs, senyor conseller?

Però, a més, aquest desplegament no té tampoc una proposta pel que fa als cossos policials substituïts. Parlem de tants per cent... I li ho dic des de dos punts de vista: per una banda, la necessitat que tenim d'aprofitar les experiències, les experiències positives, i, per l'altra, la dificultat existent de mantenir la motivació del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil en la transició cap a la substitució, persones que no veuen cap futur en el nostre país, on fa molts anys que viuen i on tenen la seva família.

Vostè ha aconseguit que les juntes de seguretat serveixin per assegurar el finançament dels Mossos per part de l'Estat; això és veritat. Les juntes li serveixen, ens serveixen, també, per aprovar les promocions de Mossos i per canviar els calendaris del desplegament, però no per mantenir i assegurar unes dotacions de cossos i forces de seguretat de l'Estat a les nostres places i carreres.

Vull fixar la seva atenció en la Junta de Seguretat del desembre del 2000, on es va decidir, on van decidir fer un canvi important en el desplegament; un canvi que ha provocat alguns maldecaps i problemes de seguretat. I, si no, pregunti-ho als alcaldes del Vendrell, del seu mateix Partit; a l'alcalde de Tarragona, també del seu mateix Partit i diputat en aquest Parlament, i als alcaldes de la comarca de l'Anoia. I, com vostè ja s'imagina, no li dic aquests municipis perquè sí: l'Anoia, que havia de tancar la regió policial de la Catalunya central, s'ha quedat sense desplegament fins no sabem quan, i això està provocant que el seu Partit i el meu aprovin mocions –ajuntaments que vostè segur que ja disposa...–, en les quals segurament no estem d'acord ni vostè ni jo mateix. Què costava acabar de fer el desplegament a l'Anoia i completar la Catalunya central?

Què passa amb les oficines policials a Osona? Fa un any, se n'havien de fer dues a Manlleu i Torelló, i ara s'ha descartat aquesta possibilitat. I això en respostes a diputats del meu mateix Grup Parlamentari, dit per vostè mateix.

I a Tarragona? Sap vostè que molts alcaldes de pobles petits, encapçalats per l'alcalde de la Selva del Camp, l'Ignasi Carnicer, s'han queixat de les dotacions policials? En certs moments, a Tarragona ciutat hi ha hagut només dues patrulles de policia a les nits. A aquest fet cal afegir l'augment de la victimització al Camp de Tarragona, la més alta de tot Catalunya, segons l'enquesta de seguretat pública del seu mateix Departament. Deu ser per alguna cosa, no?

Al nostre Grup li sembla –i m'agradaria molt que vostè hi estigués d'acord– que hauríem d'articular plans de seguretat específics per a aquestes comarques on el desplegament s'ha endarrerit. El nostre Grup ja ha fet alguna proposta parlamentària en aquest sentit. Per cert, el tema de les dotacions policials, no me l'invento jo: ha estat una institució independent, que depèn d'aquest Parlament, com la Sindicatura de Greuges, que s'ha queixat d'aquesta manca de dotacions policials. Aquesta sensació d'inseguretat ha quedat reflectida en diverses queixes de ciutadans que han denunciat l'augment de furt i robatoris, la violència juvenil i la impunitat de delinqüents habituals i reincidents. Cap comentari del seu Departament en aquest informe.

Dit tot això, encara no hem arribat al rovell de l'ou, al desplegament a l'àrea metropolitana de Barcelona. Tots sabem les característiques econòmiques, socials i culturals de Barcelona i la seva àrea metropolitana. Vostè ha dit recentment que cal tenir moltes radiografies per fer bo el desplegament de la policia; d'acord, jo hi estic d'acord, però jo també li dic que les diferents radiografies han de ser completes, no podem entendre l'àrea metropolitana de manera..., o compartimentadament. Amb això li vull dir que no creiem que sigui positiu que el desplegament només arribi fins a Barcelona i que deixem fora les poblacions de les comarques del Baix Llobregat, el Vallès Occidental, el Garraf i l'Alt Penedès. Totes elles es consideren o estan considerades àrea metropolitana de Barcelona. Són comarques amb massa lligams, econòmics, socials i laborals, amb Barcelona com per deixar-los fins... no sabem quan.

No haurien pogut pensar en un desplegament uniforme a l'àrea metropolitana de Barcelona? Això li ho han dit els meus companys alcaldes socialistes de l'àrea metropolitana, que li han suggerit algunes propostes. Ha sentit a parlar del Consell Metropolità de Seguretat? Estic segur que sí, perquè n'ha parlat amb ells mateixos. Nosaltres li insistirem que aquest desplegament es faci d'acord amb els alcaldes, que són els coneixedors de la realitat, els millors coneixedors de la realitat.

La coordinació és l'altre gran repte d'aquest desplegament. Cal aprendre dels errors del desplegament a Girona i Lleida, que sabem que n'hi han hagut i que és normal que n'hi hagin hagut. Però també, en alguna pregunta que li he fet últimament sobre el sistema de comunicació Nexus, vostè m'ha respost que no era necessari que les policies locals es sumessin al sistema de comunicació Nexus de la Policia de la Generalitat.

O podem parlar també dels vuit números d'emergència que hi ha a Catalunya: no li semblen massa números?

Fins aquí les crítiques a l'estratègia del desplegament a l'àrea metropolitana. Ara vull plantejar-li alguns dubtes. L'Escola de Policia pot absorbir les promocions de Mossos que vostè vol aprovar a les properes juntes de seguretat? Necessitem entre nou-cents i mil agents per arribar al calendari del 2005 cada any. I quan parlo d'absorbir no ho dic des del punt de vista d'infraestructures, perquè l'Escola de Policia té unes bones infraestructures, i això ho reconeixem. La pregunta, més concretament, és: podem formar i preparar adequadament una forquilla d'entre nou-cents i mil policies anualment? Un altre dubte: voldran tants joves catalans ser mossos d'esquadra? Pensi que la taxa d'atur no és la mateixa que el 1994, quan va començar el desplegament. Sabem que en aquests moments accedeixen a l'Escola persones que han suspès fins a tres vegades els exàmens d'ingrés. No el preocupen aquestes dades? A nosaltres, sí. Tercer dubte: quant ens ha de costar tot això? Es parla de 62.000 milions i 68.000 milions per als anys 2004 i 2005.

I ara deixi'm tornar enrere: com assegurarà el manteniment de les dotacions dels cossos i forces de seguretat per a aquest període de transició? Algunes dades: a l'aeroport del Prat, parlem d'una dotació de 132 agents i una ocupació real de 17; la nostra ciutat, la de Barcelona, ha perdut 800 policies estatals en els últims deu anys. Vostè, com a conseller d'Interior, n'és responsable, com a mínim pel que fa a les relacions amb el Ministeri d'Interior. El meu Grup Parlamentari ha demanat la compareixença al Parlament de la delegada del Govern; espero que esperoni el seu Grup Parlamentari a votar-hi a favor. Suposo que vostè em contestarà que el Ministeri té un compromís amb el seu Departament, però no em dirà que ens va bé que a la complexa àrea metropolitana destinin agents acabats de sortir de l'Escola de Policia de Catalu..., d'Àvila, no de Catalunya: d'Àvila.

Tots els meus comentaris demostren, al meu parer, la falta d'un model per a la policia a Catalunya. La nostra societat no hi entén, en competències exclusives, ni és experta en coordinació, ni especialista en matèria de seguretat. Tenim dues policies de Catalunya: la Policia de la Generalitat i les policies locals. La Policia Local és avui, més que cap altra, la policia de la proximitat i l'arrelament; és aquesta una policia que fa de tot i força. Tant han fet les policies locals que moltes vegades la majoria han assumit competències que no els pertocaven. Cal, doncs, clarificar el futur de les policies locals. No li parlaré del model policial per a Espanya, però deixi'm dir que hauríem de fer des de Catalunya una proposta per a una policia federal. Depèn de vostè, senyor conseller; i si no ho fa, ho farem nosaltres.

El vicepresident primer

Senyor diputat, ha exhaurit vostè el seu temps...

El Sr. López i Plana

Molt bé.

El vicepresident primer

...però li recordo que encara té el temps de rèplica, posteriorment.

El Sr. López i Plana

Perfecte. Doncs, ho deixarem aquí, per parlar després de les polítiques de seguretat.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, Senyor López.

El Sr. López i Plana

Gràcies a vostè.

El vicepresident primer

Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Pomés.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la sospita que tenia se m'ha confirmat, i és que, després d'empassar-se vostè absolutament tota la documentació que ha anat demanant durant aquest any i mig, no ha entès ben bé res, absolutament res. En primer lloc –intentaré anar-li explicant el perquè–, perquè diu que aquest desplegament no té model.

Si vostè agafa les actes d'aquest Parlament, des de 1983 fins ara, podrà veure la quantitat de resolucions aprovades per unanimitat de tota la cambra –i, per tant, també del seu Grup–, en què s'impulsava quin era el model que es volia de Policia de la Generalitat i què eren els Mossos d'Esquadra, i, per tant, quin era aquest model policial, que no significava senzillament assumir una autoritat política o funcional sobre cossos i forces de seguretat de l'Estat, sinó que es volia, exactament, un model.

En segon lloc, al juny de 1994, es va fer aquí la Llei de Policia de la Generalitat –que, per cert, el seu Grup també va votar a favor–, i, aquí, en aquesta Llei es deia també en quines condicions, per exemple, es podia produir la integració de membres dels cossos de seguretat de la Policia i de la Guàrdia Civil en el cos de Mossos d'Esquadra. La història... –és curiós, jo, l'any 94, llavors, era director general–, l'aleshores consellera Maria Eugènia Cuenca i el diputat que defensava la Llei van haver de fer mans i mànegues per convèncer la cambra que en cap cas aquesta Llei permetria una entrada així, en allau, perquè això podia fer malbé el que aquell Parlament havia aprovat i que era –insisteixo– un model de substitució.

A l'octubre de 1994, el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, del Partit Socialista, van signar els acords de substitució –no d'integració sinó de substitució–, i així es va començar a fer el desplegament. I el desplegament es va basar en aquests criteris, criteris que fins ara aquesta cambra no ha modificat i que en les meves successives compareixences –i li vull recordar, senyor diputat, que és la primera interpellació que es fa amb un any i mig, però no és la meva primera compa-

reixença en la Comissió de Justícia i interior per donar compte, en tots moments, de quines són les passes–, doncs, s'ha anat explicant, tota i cada una de les coses. Potser si no hi ha hagut una interpellació és perquè no hi havia necessitat, perquè les coses estaven prèviament sabudes i explicades.

Vostè ha dit una altra cosa que tampoc és certa –i que suposo que està en aquest garbuix o en aquests errors que jo crec que tanta allau d'informació li han provocat, a vostè–: que la Junta de Seguretat ha acordat canvis en el calendari de desplegament. Sí, senyor, la Junta de Seguretat ha aprovat un canvi en els terminis de desplegament, en els calendaris de desplegament, precisament, a petició d'un diputat socialista que hi havia en l'anterior legislatura, que es deia Celestino Corbacho –i es diu, encara; no està de diputat, però hi continua essent–, i allà es va fer, senzillament, una compareixença, dient que per part del Govern s'estudiaria la possibilitat de poder variar aquest desplegament; i així es va fer, i en una posterior Junta de Seguretat això es va dur a l'aprovació, i així es va manifestar després en una altra compareixença meua a la Comissió de Justícia i interior. Per tant, els canvis ni són gratuïts ni són capritxosos, sinó que formen part d'una política que, entre altres coses, aquest Parlament ha estat sempre en primera línia de totes aquestes qüestions.

És molt fàcil, ara, que vostè aprovi..., o vostè o gent del seu partit o d'altres partits que presentin mocions per dir que «el desplegament, per què no es fa a l'Anoia?» o «per què no es fa el desplegament a les terres de Tarragona?». Miri, no es poden anar canviant les coses en funció de tàctiques polítiques del moment. El tema del desplegament, el tema de la seguretat de Catalunya, el tema de fer un model policial de substitució és una cosa molt seriosa, i és una cosa que no es pot canviar d'avui per demà, i és una cosa que requereix del consens, consens que, fins ara, jo crec que en aquesta cambra hi ha sigut, i que la seva intervenció, si més no en el primer moment, m'ha sonat més a perdigonada o com diríem «a la tècnica del calamar: tirem tinta i veiem què queda tacat», que no pas anar, en tot cas, amb alguna cosa concreta que a vostè li pugui preocupar.

Si amb els temes de coordinació a Girona i a Lleida hi han hagut errors, té vostè aquí l'alcalde de Lleida i l'alcalde de Girona. Li prego, si us plau, que em concreti quins són aquests errors tan importants que vostè diu que hi han hagut amb el tema de les policies locals o amb la coordinació que sigui, perquè jo crec que, més enllà d'aquelles qüestions que sempre hi poden haver, puntuals, en qualsevol organització, tant Girona com Lleida, amb el tema de la coordinació, s'ha portat, i s'ha portat d'una manera, jo crec, satisfactòria, almenys així m'ho han fet arribar els respectius responsables cada una de les vegades que s'ha fet.

Sí que he sentit parlar del Consell Metropolità de Seguretat. I li torno a dir el mateix que vaig dir als alcaldes quan m'ho van plantejar: això no està contemplat en cap llei. Perquè la llei, les lleis bàsiques diuen que les competències de seguretat estan compartimentades en tres àmbits: l'Ajuntament, l'Administració local, la Generalitat i, per una altra banda, l'Estat, i la coordinació que hi ha d'haver és a través d'una Junta de Segu-

retat, pel que fa a les relacions entre l'Estat i la Generalitat, i, per altra banda, a nivell de les juntes locals, a nivell municipal. I, per tant, no existeix una figura de seguretat metropolitana. Podrà existir un consell, en absolut vinculant, purament orientatiu, de debat, etcètera, que, molt bé, això serà el Consell de Seguretat Ciutadana que la futura Llei de seguretat ja preveu i que vostè coneix, i que vostès en el seu projecte vénen a afusellar, canviant alguns noms –en lloc de dir Junta Local de Seguretat, en diuen la Junta Municipal. Bé, molt bé, escolti, pel nom no ens barallarem, pel nom jo crec que arribarem a acords, però, en qualsevol cas, sí que li vull dir que jo crec que amb aquest tema, fins ara, hem sigut tots molt curosos, tots els grups d'aquesta cambra, que les relacions amb els respectius ajuntaments també s'han fet basant-nos en el principi d'autonomia local.

Li vull recordar que amb el tema de les juntes locals es va fer, a instàncies del Govern de la Generalitat, un decret en què es donava la presidència única a l'alcalde, derogant l'anterior que hi havia entre alcalde i governador civil, i que, per tant, això és una prova i una mostra que volem, cada vegada més, aclarir el tema del que és l'Administració local, del que és l'Administració autonòmica, i que, per tant, aquesta línia és la que nosaltres volem continuar seguint i fent.

Pel que fa a l'Escola de Policia, miri, l'Escola de Policia, evidentment, té estructura i, evidentment, també té capacitat per formar aquests nou-cents alumnes –que, per cert, ja fa anys que hi són–, sobretot si sumem els futurs mossos d'esquadra o aspirants a mossos d'esquadra i els aspirants a policies locals. La capacitat màxima garantida, a partir de la qual ja les coses anirien malament a l'Escola, està en els 1.400 alumnes –1.400 alumnes de curs bàsic–, que evidentment no hi arribem mai ni hi voldrem arribar mai. Aquí hi hauria una solució molt fàcil, que és que jo proposés fer promocions de 1.400. Evidentment, podria fer major desplegament, podria anar més de pressa en el desplegament; crec que ens equivocaríem –crec que ens equivocaríem.

Amb els temes de seguretat –i aquest és un tema cabdal, i és un tema cabdal per al país, per a la nostra autonomia, per a Catalunya, hi insisteixo–, fins ara tots hem actuat amb molta prudència, tots hem actuat amb cohesió i amb consens, i per això he volgut recordar-li que això ve des del 1983 i les successives resolucions de Parlament.

Jo li prego que no faci aquesta «perdigonada», no faci aquesta qüestió que si els percentatges, les juntes de seguretat, les oficines policials, els plans de seguretat específics, és a dir, tot aquest garbuix, i centrem-nos amb el que tenim, i, sobretot, recordi això: que els plans, quan s'han canviat, s'han canviat sempre a instàncies de la cambra, però això no es pot anar fent cada setmana o cada mes en funció de conjuntures electorals o polítiques.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Pomés. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc López.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller, aquest sopar se'ns ha complicat una mica i no era, cregui'm, la meva intenció, entre altres coses perquè la meva intenció tampoc és trencar el consens que hi ha hagut en aquest Parlament sobre els temes de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i sobre la seguretat.

Jo no li he dit que no estava d'acord amb el canvi de calendari; jo no li he dit això. Jo li he dit que es va produir un canvi de calendari. No li he dit que no hi estava d'acord. Primera, aquesta.

Després, sobre el tema de substitució, jo no li he demanat que faci una incorporació massiva de Guàrdia Civil i Policia Nacional als Mossos d'Esquadra, jo no li he dit això. Jo li he dit que, com ja està fent, segueixi fent fitxatges de policia nacional i guàrdia civil, d'aquelles bones experiències que hi ha al nostre país, entre altres coses, perquè tinc els meus dubtes que el Ministeri d'Interior vulgui que la Policia Nacional i la Guàrdia Civil es quedi aquí, tinc tots els meus dubtes perquè suposo que els deuen necessitar per a d'altres indrets de l'Estat espanyol.

Jo, quan li he parlat de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, ho he fet només per demanar-li que intervingui en el que és l'asseguració de la presència policial als carrers, sobretot de l'àrea metropolitana i de l'àrea de Tarragona.

Una altra cosa, respecte a l'Anoia i aquesta «perdigonada», de la qual vostè ha parlat, era, simplement, uns exemples que jo li volia posar; si s'ho ha pres malament, a mi em sap molt de greu. Li he dit que no estava d'acord amb les mocions d'aquests ajuntaments. Li he dit ben clar que, segurament, ni vostè ni jo mateix estariem d'acord amb les mocions, perquè demanen, entre d'altres, un desplegament al mateix temps a totes les comarques de Catalunya; i vostè i jo no podem estar d'acord amb això.

I, respecte als errors, vostè m'ha assenyalat l'alcalde de Lleida i l'alcalde de Girona, jo no li he dit que hi havien hagut errors massius. Jo li he dit que havíem d'intentar rectificar els errors que s'haguessin pogut produir en el desplegament a Lleida i a Girona. En tot cas, vostè s'ho ha pres malament, em sap molt de greu.

Però de tota manera sí que volia passar ràpidament a, potser, la gran mancança –i ho faré, potser, amb un to diferent, perquè no m'acusi de trencar el consens–, la gran mancança del seu Departament i, jo crec, del Govern de la Generalitat. Deixi'm tornar al principi de la meva intervenció i enfocar la meva segona part d'intervenció. Com ja he dit, i reitero, una política de seguretat no es pot interpretar només des de l'exclusivitat de l'acció policial, sinó que ha de ser l'expressió i el resultat de polítiques de cohesió, fonamentades en els principis de ciutadania, solidaritat, proximitat, prevenció i eficàcia. Fins ara només hem parlat d'acció policial, de desplegament, de model, etcètera, passem una mica a parlar, si li sembla, en aquesta segona part, i si vostè em vol contestar alguna de les preguntes o reflexions, dels temes de les polítiques de seguretat.

Vostè, com a conseller d'Interior, té la responsabilitat política i moral de la seguretat a Catalunya. No val allò

que la Generalitat no arriba a tot arreu, com ha dit avui el conseller de la Presidència –avui mateix ho ha dit: «La Generalitat no arriba a tot arreu»–, molt bé, doncs, hem de fer els possibles perquè hi arribi la Generalitat. Des del Departament d'Interior, malgrat el desplegament, no s'ha dissenyat mai un sistema de seguretat propi ni s'ha desenvolupat tan sols un model de policia a seguir; li ho he dit abans. Bé, vostè no hi està d'acord, jo crec, amb algunes coses de les que he dit.

La inseguretat és un fracàs col·lectiu i només es pot reduir amb polítiques de prevenció. La progressió de la delinqüència, l'augment de la victimització i la criminalitat són conseqüència directa de les disfuncions socials i del debilitament de les polítiques socials. Quines polítiques de seguretat s'han fet pel nostre país? Respongui-m'ho vostè mateix. Li anava a dir: «Cap ni una.», però li deixo que m'ho respongui.

L'objectiu prioritari de la seva Conselleria hauria de ser garantir els nivells de seguretat per a garantir l'enfortiment de la convivència i la cohesió social. Vostè ha parlat, en alguna ocasió, d'un pacte per a la convivència, però no hi ha fet res.

Reflexioni, senyor conseller, si un pla de barris que es va proposar en aquest Parlament –i que ho vam fer nosaltres– no hagués ajudat la política del seu Departament. No volem que passi el mateix que a les perifèries de les ciutats franceses o el que està passant aquests dies a Manchester.

Parlem poc de seguretat, senyor conseller. A Catalunya no s'elaboren polítiques de seguretat. Un bon govern ha de comptar amb un consell nacional de prevenció i seguretat des d'on elaborar les nostres polítiques, i totes aquestes sota l'etiqueta d'un pla nacional i de plans de seguretat regionals; no hem sentit a parlar mai dels contractes locals de seguretat, dels quals tant es parla, per cert, a França.

Tenim una enquesta de seguretat pública, però no tenim un informe anual sobre la seguretat de Catalunya per informar el Parlament d'aquesta qüestió cabdal per al benestar de la nostra ciutadania. I tot això ho hem de fer a través d'una nova administració pública de la seguretat. Vostè ha parlat abans del meu company Celestino Corbacho; doncs, molt bé, ja li va fer arribar una proposta, una proposició de llei sobre la seguretat pública, o de la seguretat pública.

Un apunt sobre aquesta nova administració per a la seguretat. Tot el que pugui dependre del territori, que en depengui, i tot el que el sobrepassi ha de correspondre a una autoritat superior. Vostè i els alcaldes de Catalunya... –i espero que m'entengui el que vull dir–, vostè i els alcaldes de Catalunya són els responsables del manteniment de la seguretat. S'ha d'acabar amb la malfiança –i no ho dic per vostè– que hi ha hagut cap als ajuntaments de Catalunya en matèria de seguretat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Pomés.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor president. Li garanteixo que a nivell personal no hi ha res; o sigui, que podem..., si més no, podem fer postres. Miri..., sobre polítiques de seguretat. Diu: no hem fet res sobre polítiques de seguretat. Jo no sé si vostè està al corrent o no, per exemple, de la quantitat de reunions..., i de com funcionen, a nivell de Girona, les relacions amb associacions d'immigrants, com funcionen a nivell de l'Empordà, com funciona en altres llocs; com funciona la relació, per exemple, en temes de dones maltractades, en col·laboració amb Benestar Social, amb Sanitat, amb la fiscalia; com es fan determinades col·laboracions... –que, per cert, cada vegada més, i concretament en l'àrea de Barcelona, també ja s'està incidint des de fa uns mesos a Ciutat Vella en el tema menors, en el qual, aquí, existeixen òbviament polítiques interdisciplinàries; l'actuació policial és condició necessària, però mai suficient, i aquí han d'actuar-hi altres àmbits: Justícia, Benestar Social, educació, col·legis...

Com vostè sap, nosaltres, que hem iniciat des de fa dos anys una enquesta de seguretat pública, de la qual li hem enviat un exemplar i de la qual el Parlament també en té ja, d'exemplars, i que jo no tinc cap inconvenient a presentar-la públicament... És una de les feines que ens ha de permetre continuar dissenyant, anyalment, aquestes polítiques de seguretat en base a un seguit d'indicadors que nosaltres tenim i que anem observant i anem objectivant.

Per tant, jo crec que s'estan fent moltes coses. I s'estan fent coses en la línia aquesta que el tema seguretat és un tema transversal, que no respon ni únicament ni exclusivament a l'actuació d'un departament d'interior ni d'una policia. I això em sembla que vostè ho sap. I jo crec que estem en aquesta línia.

Evidentment que jo tinc una responsabilitat política d'assegurar la presència en els carrers de policies, siguin o no mossos d'esquadra. En el tema Tarragona –que a vostè li preocupa i a mi també em va preocupar–, des del Ministeri de l'Interior s'ha donat una resposta a aquesta necessitat. Jo tinc una carta del director general de la Guàrdia Civil, amb data 18 d'abril, on m'explica quins són els increments d'efectius en aquells llocs que ell diu «més conflictius o més necessitats» –Salou, el Vendrell, Calafell, Cambrils, Vila-seca, Valls, Torredembarra, Montblanc–, amb increments de plantilla que oscil·len entre 69, 87, 16, 82, etcètera. Pel que fa també, doncs, a la creació d'una secció de seguretat a l'aeroport de Reus, per exemple. I també d'aquelles qüestions que afecten Barcelona ciutat, quant a policia, al Cos Nacional de Policia, i dallò. El que passa és que, en això, jo crec que tots ens hem d'autoexaminar una miqueta. La dotació del Cos Nacional de Policia a Barcelona ciutat, des de l'any 1993-94, ha anat disminuint. Cert. Faci una pregunta: l'any 1992, quina era la plantilla de la Guàrdia Urbana de Barcelona? I quina és la plantilla ara? I després vostè també vagi veient.

És a dir, vejam, jo crec que aquí s'ha produït una qüestió que és que a partir d'un cert moment, com que el tema de la seguretat és un tema que difícilment et poses medalles i amb bastanta facilitat et penges la llufa,

doncs, és millor, de sempre, anar derivant aquesta responsabilitat cap a una altra instància, i per tant –i per tant–, aquella situació que, en molts casos, amb aquesta «polícia de proximitat» que dèiem de les policies locals, hi havia una bona actuació també s'ha anat disminuint.

Tot i així –i acabo perquè veig que ja se m'ha posat això carabassa– deixi'm dir una cosa. Sempre la meua voluntat, mentre he tingut aquesta responsabilitat, ha estat –i si no ho he aconseguit al cent per cent és per incapacitat, però no per mala voluntat política– que els desplegaments successius s'hagin fet sempre d'acord amb els ajuntaments. Per què? Per una condició elemental. I així jo crec que s'ha fet –i s'ha fet bé– i així es continuarà fent, també, a la regió metropolitana, que diu vostè, amb cada un dels ajuntaments, amb l'Ajuntament de Barcelona, amb el de l'Hospitalet, amb el de Santa Coloma de Gramenet, amb el de Badalona... Per exemple, Badalona. El 21 d'abril, si no recordo malament, ja es va tenir la primera reunió amb l'alcalde de Badalona per començar a planificar el desplegament del 2003. I també es va fer amb el de Mataró, i també es va fer amb el de Premià, i amb el de Sant Adrià de Besòs, i evidentment s'estan tenint reunions amb l'Ajuntament de Barcelona. I crec que aquesta línia és la bona.

Jo desitjo que això continuï. Li agraeixo també que vostè digui que no vol trencar aquest consens, i per tant, em tindrà sempre al seu costat per anar endavant en aquesta qüestió tan important per a Catalunya com és la del model de seguretat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pomés.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política pesquera, especialment pel que fa a la sobreexplotació de recursos (tram. 300-00524/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política pesquera, especialment pel que fa a la sobreexplotació de recursos; la presenta, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem aquesta interpellació perquè tenim la sensació que en alguns aspectes de la gestió pel que fa a la pesca a Catalunya no portem el rumb correcte. En aquest sentit, vostè és conscient, senyor conseller, que en temes de pesca el que cal és ser capaços de planificar a llarg termini i no pas a curt termini; hem de ser capaços de mantenir un esforç pesquer sostenible, perquè vostè és conscient que la pesca és un recurs natural esgotable i vostè també és conscient que el sector pesquer tradicional comparteix aquest criteri. I en aquest sentit, doncs, vostè coneix, per exemple, en aquests

moments, el neguit que hi ha per part d'alguns pescadors a la zona del delta de l'Ebre, preocupats per aquest centenar de barques provinents de Múrcia i Andalusia –segurament lligat al trencament del Tractat amb el Marroc–, i que estan, d'alguna manera, neguitosos pel que suposa de sobreesforç pesquer en el nostre país, a causa d'aquesta entrada, doncs, de barques pesqueres.

A una pregunta que li fèiem, vostè em responia que també els nostres pescadors podien anar a pescar a Andalusia –això és ben cert–, però creiem que el problema és que no tenim les competències suficients per regular aquestes situacions, i que creiem que hauríem de tenir-les; però evidentment això va més enllà del que pot contemplar aquesta interpellació. En tot cas, creiem que en allò que tenen competències tampoc, segurament –tampoc–, no estan fent tot el que –creiem modestament però honestament– podrien fer.

En aquest sentit, compartirà vostè amb mi que els diferents estudis que tenim al respecte, els principals estudis d'aquella gent que hi ha treballat... Tenim, per una banda, la càtedra d'Estudis Marítims de la Universitat de Girona; i, per una altra banda... –de la gent que hi ha treballat seriosament–, aquest estudi de La pesca al segle XXI, promogut per Comissions Obreres, on també diferents científics estudien el tema. Coincideixen, en definitiva, tots els estudis científics que s'han fet fins avui en el sentit que no podem caure en la sobreexplotació. Partim, per tant, d'aquí. I penso que amb això podem estar d'acord, senyor conseller, que no podem caure en la sobreexplotació.

Voldria parlar-los d'un cas paradigmàtic, el cas del corall. El corall és un celenterat que es presenta com un endemisme a la Mediterrània, i que a la costa catalana diguem-ne que no n'anem sobrats. Almenys tenim aquesta sensació. L'anterior director general de Pesca, el senyor Miralpeix, havia afirmat l'any passat, just abans de ser substituït –i ho havia afirmat també en reiterades ocasions– que calia tendir a una explotació zero pel que fa al corall. Afirmava que no es donarien més llicències a corallers, que en la mesura que els que hi ha actualment, els vuit que hi havia fins aquell moment, s'anessin jubilant, no se'n donarien de noves; afirmava que no podien reduir-se les mides pel que fa a la mida del corall que s'extragués, que no es podia superar els sis mesos de temporada d'extracció, que no podia haver-hi més d'una immersió al dia. I d'això, a més a més, n'hi ha proves videogràfiques en un programa de *Trenta minuts*, on aquest director general feia aquestes afirmacions. L'any passat.

Penso que d'això també vostè n'és conscient, i ho coneix. Per tant, un altre aspecte en què estem d'acord: no podem sobreexplotar. I estem d'acord que això ho afirmava un director general del seu Departament.

L'actual director general de Pesca, el senyor Hernan Subirats, acaba de signar una ordre, l'Ordre de 17 d'abril del 2001, on dona quatre llicències noves, estableix..., passa de vuit llicències a dotze llicències per a l'extracció de corall. Molt bé. La Llei 19/90, de conservació de la flora i la fauna, preveu un pla d'usos que estableix l'obligatorietat de realitzar estudis científics en aquest sentit.

Senyor conseller, jo li pregunto: tenen vostès estudis que permetin afirmar que es pot incrementar l'extracció? Coneixen les taxes de creixement del corall? Tenen estudis que els diguin quines són les taxes de creixement del corall? Quines són, en tot cas? Coneixen les densitats de les colònies? També ens agradaria saber quines són aquestes densitats d'aquestes colònies. Coneixen els diàmetres mitjans i el seu creixement? Quin és aquest creixement? Sembla ser que sí, perquè en aquesta Ordre es deia que finalitzava la campanya d'extracció de corall corresponent a l'any 2000 i, examinant les dades obtingudes a partir de les estadístiques d'extracció del corall al litoral de Catalunya, es considera procedent mantenir mesures complementàries de regulació d'aquesta activitat per a l'any 2000, i les mesures eren incrementar el nombre de corallers que extreien.

Bé, si en tenen dades, diguin quines són les dades que ens indiquen que cal incrementar l'extracció de corall a Catalunya. Quines dades ens fan pensar..., quines dades ens diuen: cal incrementar l'extracció o podem, si més no, incrementar l'extracció de corall a Catalunya? I en el cas, insisteixo, que hagin arribat a aquesta conclusió, si s'ha d'incrementar l'extracció, què els ha fet pensar que era més positiu? Perquè, és clar, per incrementar l'extracció hi han dues possibilitats: que els vuit corallers que fins avui extreien puguin extreure més dies a l'any, o més quantitat, puguin fer més immersions cada dia que surten, tot mantenint aquests vuit corallers, aquestes vuit llicències, o bé mantenir la quantitat que extreu cadascun però incrementar la quantitat de llicències.

I vostès han arribat a aquesta conclusió, i també ens agradaria saber per què han arribat a aquesta conclusió. Per què al final conclouen que el millor és que hi hagin quatre persones més que tinguin llicència per extreure corall, i exactament també per què, en el cas que tinguin estudis que els demostrin això, per què desenvolupen en aquest moment..., quan fa menys d'un any hi havia un director general de Pesca que deia que no, que tots els estudis indicaven que no s'havia d'incrementar, per què ara resulta que sí que s'ha d'incrementar?

Bé, vull ser generós amb el temps; en tot cas, per acabar la meua intervenció, m'agradaria conèixer aquestes respostes, i, per tant, tot i que encara em falten gairebé tres minuts..., espero que després sigui magnànim el president si m'estenc algun instant més, però, en tot cas, deixo aquí les preguntes i, en espera del que em respongui el senyor conseller, així faré la segona part de la meua intervenció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Molt bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, bé, vostè ha tocat diverses qüestions: ha fet referència a la zona de Tarragona, ha fet referència al Tractat del Marroc, ha fet referència als

corallers, ha fet referència si tenim o no tenim prou recursos marins per mantenir l'activitat pesquera a Catalunya... En tot cas, jo li faré la meua primera intervenció.

Amb les dades que tenim sobre la taula, és cert que globalment al conjunt de la Unió Europea tenim una sobreexplotació de recursos pesquers –només cal veure els acords de la Unió Europea, els quals redueixen dràsticament un 75% les quotes de captures de lluç i de bacallà en l'Atlàntic, no? Tanmateix, a la Mediterrània, i particularment al litoral català, jo crec que s'ha de relativitzar aquesta afirmació genèrica. Home, ja es dedueix d'una manera clara, fins i tot, per mantenir les mateixes hores de faenatge a la mar i, en canvi, l'increment de captures que s'han donat el 99 i el 2000; increment de captures, a més a més, després d'haver reduït de cinquanta barques la flota pesquera catalana aquests últims cinc anys. I, a més a més, val a dir també que aquelles espècies de més valor comercial, com són els cefalòpodes, com el pop, el calamar, la sèpia i el peix blanc –el lluç, el rap, la dorada o el llobarro–, són les que experimenten, a més a més, un creixement superior de captures aquests últims anys.

Allà on no hem aconseguit encara l'equilibri ideal entre la nostra capacitat extractiva i la nostra producció, és a dir, la repoblació, és obvi que encara hem de buscar la situació d'equilibri. I on és? És, precisament, en la modalitat d'arrossegament en el peix blanc. Ens hi acostem: a molts ports de Catalunya ja es pot parlar a hores d'ara d'una situació d'equilibri, i calculem, si continuem amb la política endegada en el conjunt del litoral català, que podríem arribar a un equilibri l'any 2006.

Pel que fa a l'encerclament, la situació és completament diferent, és ben diferent. Aquest equilibri ens costarà molt d'aconseguir; per això precisament nosaltres denunciem que als caladors del golf de Lleó i a la mar de l'Ebre hi hagi altres vaixells d'altres comunitats autònomes. Nosaltres ens hem oposat radicalment a aquesta possibilitat per una raó molt senzilla: el litoral català –hi estem d'acord– no té suficients recursos pesquers per autoritzar-hi noves barques de pesca; l'activitat pesquera a vaixells d'altres indrets, no la trobem correcta. En aquest moment hi ha trenta vaixells no catalans que estan feinejant al golf de Lleó.

I, a més a més, per què tot això? Home, per una altra raó molt senzilla: a Catalunya, hem procurat fer una política estrictament en clau catalana, el sector i l'Administració, i per això el que hem fet és marcar-nos les aturades temporals voluntàries, a més a més. És a dir, nosaltres el que hem intentat és fer un pla per preservar els nostres recursos; un pla, a més a més, que l'està fent tota la flota d'encerclament de Catalunya aquest any i la flota d'arrossegament de Tarragona; un pla, a més a més, que li costa recursos, al mateix Govern. Hem marcat per al període 2000-2006..., el 50% de l'aturada són 840 milions de pessetes, que aportarà el Departament d'Agricultura. I, a més a més, hem elaborat un pla de pesca a la Mediterrània a quatre anys, que és el màxim que ens acceptava Brussel·les per presentar, precisament per veure si podem aconseguir també..., i s'ha d'aprovar aquestes properes setmanes, o creiem que

s'hauria d'aprovar les properes setmanes, en cas d'aprovar-se, la qual cosa permetria aconseguir un altre 50% per part de Brusselles. Fins ara, ho repeteixo, l'aportació que fem nosaltres des del Departament és el 50%.

Què hem aconseguit amb aquestes aturades? Bé, hem aconseguit aquella regeneració necessària, però hem aconseguit una altra cosa més important, i és la mentalització, a més a més..., és a dir, introduir una cultura que hem de preservar els recursos marins per poder continuar vivint de la pesca moltes famílies a Catalunya.

Hem fet una altra cosa també, que és la implantació dels biòtops marins, no?, la col·lecció d'esculls artificials, que crea zones de cria i de protecció dels recursos marins, que, a més, com s'ha demostrat, faciliten la recuperació de la pesca d'una forma molt important. Aquests fets aconsellen continuar portant a terme aquesta política iniciada ja l'any 96, quan es va col·locar el primer escull artificial a l'Ampolla, delta de l'Ebre. Fins ara s'han construït un total de divuit esculls, que això representa una protecció de 1.700 hectàrees de superfície marina. Entre els nous esculls que hi ha previst col·locar, hi ha el de Cambrils - Mont-roig, el d'Arenys - Montgat, el de Roses - l'Escala, i el de Port de la Selva - Portbou.

Home, la protecció també passa, a més a més, per aconseguir que les captures a Catalunya tinguin una diferenciació després en el mercat. És a dir, jo crec que no és una política d'una opció sola, sinó que és una política el conjunt de l'acció. Nosaltres hem d'instaurar una nova cultura en el sector de la pesca, que es va instaurant poc a poc, i també passa, precisament, per buscar el valor afegit necessari a les seves captures, com per exemple la campanya de l'etiquetatge o la campanya del peix de la costa, que s'estan endegant i que durant aquest any la campanya de l'etiquetatge ha d'estar ja amb presència activa en el carrer; fins i tot s'estan fent vint-i-dos cursos de formació a la distribució, a la venda al detall, precisament per mentalitzar d'això. Per què? Perquè, si també aconseguim que el pescador aconsegueixi un valor afegit superior a les seves captures, també l'estem ajudant que pugem fer, al costat de la preservació, que continuï guanyant-se la vida.

Per tant, s'ha fet aquesta política de conscienciació dels professionals de la pesca, a través de l'Escola Nàutica-pesquera i a través de l'impartiment de cursos monogràfics, i després s'està potenciant un altre aspecte també fonamental, que és l'aqüicultura. En l'aqüicultura, en aquest moment, tenim unes previsions de creixement per a aquests propers anys importantíssim; estem facturant, en aquest moment, al voltant de 2.000 milions de pessetes, i nosaltres creiem que els propers anys podria passar a una facturació, aproximadament, de 5.000 milions de pessetes, que ja vol dir un creixement important. En aquest moment, avui, de cada deu quilos de peix que es produeix o es pesca a Catalunya, un quilo es produeix a les piscifactories catalanes, a les plantes d'aqüicultura catalanes.

Pensin que per al creixement aquícola, per tant, per complementar..., i en molts casos aquest creixement aquícola està..., les societats promotores estan partici-

pades per les mateixes confraries de pescadors, en alguns casos. En alguns llocs són les mateixes confraries que també participen de la societat que munta aquestes plantes d'aqüicultura, precisament com un canvi cultural i un canvi, també, de cultura empresarial que hi ha en el món de la pesca a Catalunya.

Escoltin, i precisament per, també, reduir la capacitat de captura, el programa anterior, ho repeteixo, ha representat la retirada de trenta-una embarcacions d'arrossegament, disset d'encerclament i dos d'arts menors; l'any passat sol, es van retirar vint-i-dues embarcacions. I a més a més ens permetrà, en el nou programa IFOP 2000-2006, aproximadament, una retirada també de cinquanta embarcacions més, que, per tant, amb els dos períodes seran cent embarcacions més, al costat de la modernització, perquè la gent pugui sortir a pescar amb les majors garanties de seguretat en el seu treball, i, per tant, havent canviat molts dels estris de pesca, havent substituït motors o havent canviat embarcacions, és a dir, donant més garantia i més seguretat laboral a la feina dels pescadors.

I després l'acció de vigilància i control, que també és tremendament important. Aquesta acció de vigilància i control es fa a través dels nou inspectors que té el DARP, dels quatre vaixells –l'últim, a punt de començar el seu servei i, per tant, pendent de destinació–, i després la contractació, com es fa cada any, d'uns serveis d'helicòpter per portar-ne el control.

Nosaltres pensem que aquesta política té una clara incidència en la recuperació de recursos, perquè és..., i, per tant, ha de tenir una bona continuïtat, sobretot perquè actualment la nostra flota d'arrossegament i d'encerclament és la més important del Mediterrani espanyol –representa el 35% del total–, i, en canvi, som els que ens trobem en una millor situació d'equilibri entre l'esforç i els recursos pesquers.

I, tornant a la incidència que pot representar el no-acord amb el Marroc, a nosaltres ens preocupen, per una banda, les noves llicències que es puguin donar en el golf de Lleó; ens preocupa també que des de... –i ho diré clarament, no?–, des del port de Vinaròs hi pugui haver una entrada massiva d'embarcacions de pesca espanyoles. Això ho hem manifestat per activa i per passiva en el Ministeri, ho hem dit públicament, i també demanem una altra cosa important, que és el suport de les mateixes confraries. Nosaltres...

El vicepresident primer

Senyor conseller, ha exhaurit vostè el seu temps...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Perdó. Moltes gràcies, senyor president... Com que ens queden cinc minuts, acabarem la resta de la interpellació...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, jo li agraeixo tot aquest repàs que fa sobre, doncs, tota la situació de la pesca, però, com vostè sap, i n'és conscient, jo he centrat molt la meva pregunta en un tema, que és el tema de l'extracció del corall. Jo no sé si és que a vostè el seu director general no l'ha informat, la qual cosa, doncs, segurament que és greu, i, si l'ha informat, en fi, li agrairíem que intentéssim centrar-nos una mica o, si més no, fer algun incís en aquest tema, perquè, és clar, estan passant coses que no són de rebut.

Miri, d'entrada, aquest llibret que vostès editen, que és de la FAO, de les Nacions Unides, sobre pesca responsable, ens diu que «en considerar l'adopció de mesures de conservació i d'ordenació, haurien de tenir-se en compte les dades científiques més fidedignes de què és disposés, amb la finalitat d'avaluar l'estat actual dels recursos pesquers i els possibles defectes de les mesures proposades sobre els seus recursos». D'estudis, n'hi ha; jo no sé si vostès no els tenen, però, d'estudis, n'hi ha. I, clar, són estudis que a vegades són contradictoris, i ens trobem que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, quan analitza el tema de la velocitat de creixement del corall, ens parla que oscil·la entre 3 i 5 mil·límetres l'any. Bé, nosaltres *a priori* ens ho hauríem de creure, però, clar, en un altre departament del Govern, el Departament de Medi Ambient, la Direcció General del Patrimoni Natural i Medi Físic encarrega un estudi a la Universitat de Barcelona i ens diu que el creixement és de l'ordre, en el millor dels casos, de 0,1 mil·límetres. És a dir, el Departament de Medi Ambient diu 0,1 mil·límetres, i el DARP diu entre 3 i 5. Clar, és que és entre trenta i cinquanta vegades per damunt! No estem parlant d'una diferència, allò, d'un 5%. No, no, la diferència..., en fi, és notòria.

A més a més, aquests estudis ens expliquen... Aquest estudi, per si no en té coneixement, senyor conseller, l'informo que fa deu anys que es fa; l'any 91, abans ho he dit..., en funció de la Llei 19/90, l'any 90 es va acordar que s'havien de fer aquests estudis. Molt bé, des de l'any 91 s'han fet, cada any.

I aquests estudis ens diuen que, en altres temps, a Creta, a Rodes, a Tunísia, però també al Cap de Creus, a les Illes Balears, hi havia importants colònies de corall. I aquests estudis ens diuen que, entre el 91 i el 95-96, la cosa anava força bé, fins i tot s'estava recuperant –després d'una crisi, s'estava recuperant.

Però resulta que, a partir del 97, va en decreixement i cau en picat, i això coincideix amb el fet que, els anys 97, 98 i 99, hi ha hagut diverses denúncies per extracció furtiva de corall, i tenim el senyor Josep Maria Lloveras i Rodríguez, que ha estat denunciat l'any 97 –tres vegades, el 98–, que ha intentat un abordatge contra els forestals i que s'ha negat a una inspecció; el senyor Pere Sureda i Llobet, que ha estat denunciat els anys 97 –dues vegades–, el 98 i el 99... S'han fet seguiments de l'un i l'altre i s'ha demostrat que feien extraccions furtives; que, l'any 2000, van ser detinguts, acusats d'incendiar la casa del guarda forestal que els havia denunciat el 30 de desembre de l'any 98, i la Generalitat,

quan és denunciat un forestal que depèn d'ells, ni tan sols es persona i ni tan sols li dóna suport. I el senyor Jordi Herrero i Herrero, que, juntament amb el senyor Sureda, ha estat en més d'una ocasió *pescat* –ja que parlem de pesca–, extraient corall a les Illes Medes.

I, és clar, a més a més, llegim a la premsa, que diu: «Sense roda de reconeixement, els dos pescadors furtius que han obtingut llicència» –per cert, perquè, és clar, aquests tres senyors, junt amb un altre quart, són els quatre que ara se'ls dóna llicència nova–, «van ser acusats d'incendiar la casa d'un agent forestal que els havia sorprès a les Illes Medes. L'empresari palafregellenc Joan Torrell, assassinat recentment, era l'únic testimoni que havia detectat la presència dels presumptes autors de l'incendi». Jo no vull dir que tingui res a veure una cosa amb l'altra, però que tres persones de les quatre que se'ls dóna llicències noves hagin estat més d'una vegada denunciats per extreure corall furtivament, home..., i que, a aquests senyors, se'ls doni llicència és com si a mi m'agafen vint-i-cinc vegades seguides sense carnet de conduir i al final decideixen donar-me'l. Però quina serietat és, això? Però quina serietat és, això?

Com pot prendre, un director general de Pesca, la decisió de donar llicència per extreure corall a tres senyors que han estat reiteradament denunciats per extreure corall de forma il·legal? Senyor conseller, no ens queda cap altra solució, no podem fer altra cosa que demanar-li el cessament immediat d'aquest senyor, ja sigui per manca de coneixement, per part d'ell, d'això –que és molt greu–, ja sigui perquè ha actuat en aquest sentit afavorint algú. No sabem per què ha actuat així, però el que és evident és que un director general de Pesca que premia els pirates de la pesca no pot continuar sent el director general de Pesca del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. Per al torn de rèplica, té, ara, la paraula l'honorable conseller senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, en primer lloc, em sembla que li hauríem de donar una mica més de temps a aquest director general, entre altres coses, perquè és molt nou –fa molt pocs mesos que hi és–; per tant, d'entrada, em semblaria lògic que li donéssim una segona oportunitat.

Miri: tot això que m'ha dit vostè dels estudis, home, el Departament d'Agricultura, des de fa anys, ve no només sabent que hi ha aquests estudis, sinó, en molts casos, finançant aquells estudis, perquè és la base, a més a més, que ha de servir per a la nostra pròpia política pesquera; si no, no tindria cap sentit, no tindria cap raó de ser. El mateix Pla director de pesca de Catalunya es sustenta, també, més enllà de l'opinió de tothom: polítics, institucions i confraries, en aquesta base científica que la comunitat científica universitària, en la major part dels casos, ha vingut, ve realitzant i vindrà

realitzant, també, en el futur, perquè hi ha diversos estudis i plans de seguiment, al costat, també, del que s'està fent des de la Federació de Girona, de les confraries de pescadors de Girona, amb la Càtedra d'Estudis Marins de la Universitat de Girona.

Hi ha una Ordre del 17 d'abril que regula les mesures d'extracció del corall al litoral de Catalunya, establint fins i tot noves limitacions allà on convé. Es limita l'extracció, des de l'1 de maig al 31 d'octubre –igual com estava fins ara, igual com l'any anterior–, a una diària –igual com era fins ara–; l'extracció al Cap de Creus es condiciona a criteri del Parc Natural –aquesta és una nova protecció que es posa aquest any a l'Ordre, i la zona de l'Escala - l'Estartit queda vedada com una nova protecció que es fa aquest any, que no hi era els anys anteriors. L'Ordre –és cert– permet l'activitat a dotze corallers; permet l'activitat a dotze corallers, entre altres coses, perquè són les dotze peticions que es van presentar enguany, perquè, parlant amb tots els peticionaris, tothom va estar d'acord que es podrien assumir les dotze peticions, és a dir, escolti'm, vostè em diu: «Hi ha menys recursos i, si n'hi havia vuit, ara resulta que n'hi ha quatre.» No, escolti: els quatre sol·licitants exercien de corallers en aigües exteriors, amb autoritzacions del MAPA, en altres comunitats autònomes: Illes Balears, Andalusia, Tunísia, Marroc, Mauritània i Canàries. Hi havia hagut disset corallers –i no fa tant de temps–, disset corallers.

Allò que cal fer, sobretot, és protegir l'extracció a diverses zones, i això és el que fa l'Ordre. L'Ordre ho diu molt clar: escoltin, al Cap de Creus només es podrà extreure corall a judici del Parc Natural. La zona de l'Escala - l'Estartit queda vedada. Per tant, escolti: estem limitant, precisament, per preservar els recursos –no, no, no, escolti: és que això és així, això és així–, les zones possibles d'extracció. Pensi una cosa, pensi una cosa: l'extracció, l'autorització d'extracció permet extreure 5.000 quilos de corall per persona i temporada; la mitjana dels últims anys està al voltant dels 1.000 quilos per persona i temporada.

Deixi'm dir-li una altra cosa, també. Primer de tot, home, escolti'm, aquesta gent no ha estat sentenciada per ningú. Si nosaltres, demà al matí, abans de donar les llicències, durant la vigència –perquè és una vigència per a un any, només–, hi hagués una sentència judicial que digués que aquests senyors han fet no sé què, que són culpables de no sé què, sàpiga que, automàticament, d'ofici –d'ofici–, se'ls retiraria la llicència. Però, escolti, estem en un país en el qual, el principi constitucional de presumpció d'innocència, que moltes vegades no apliquem –que moltes vegades tots plegats no l'apliquem–, l'hem d'aplicar. Per tant, nosaltres, des d'aquest punt de vista, l'hem de tenir. És com la barca que se'n va a pescar a fons prohibits; la podem sancionar, però no l'hi podem retirar, precisament, la llicència de pesca.

Per tant, jo crec que s'ha de separar el procés administratiu de poder autoritzar l'extracció de corall d'uns procediments penals o administratius que, per altres qüestions, sense haver estat condemnat ningú, qualsevol persona pugui tenir pendents. I, aquest, crec que és el criteri bàsic i, més enllà dels propis estudis que nosaltres puguem tenir de quins són els recursos i com s'han de preservar els recursos del corall en el nostre litoral, hi ha, precisament, aquest aspecte, purament, de separar el procés administratiu per poder autoritzar l'extracció del corall de qualsevol altre procediment penal –ho repeteixo–, i, si hi hagués alguna sentència condemnatòria, li garanteixo que aquest Departament, automàticament, retiraria la llicència a aquests corallers, que vostè diu que són corallers que han fet no sé quantes coses que vostè diu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Exhaurit aquest punt de l'ordre del dia, se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i set minuts.